Protecție pentru Teddy Bear

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

ISBN:
973-8070-35-X

Malko Productions – Paris,
Protection pour Teddy Bear
© *Gérard de Villiers,*
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 2000

Gérard de Villiers

Protecție pentru Teddy Bear

În românește de
Rodica Adam

EDITURA Tineretului

2000

Capitolul I

Leonid Volodia își fixă privirea pe Venus și în ochii săi de un negru intens, aproapre fluid, licări o bucurie copilărească. Întinse mâna dreaptă și o mângâie încetișor cu o mișcare suplă a degetelor, de-a lungul ei.

Mâinile lungi și negricioase îi tremurau de emoție. Chipul său căpătă o expresie concentrată și în același timp încântată, care-i îndulcea aspectul mai degrabă neliniștit.

Leonid Volodia avea un aer ușor satanic, poate și din cauza contrastului între enormele-i sprâncene negre și capul ovoidal, aproape în întregime fără păr. Avea nasul coroiat și puternic, gura cărnoasă, bărbia masivă și degaja acea senzație de forță animalică ce nu lasă indiferente multe femei. Rareori contemplase ceva, cu atâta dragoste ca în aceste momente. Degetele-i nu conteneau să o atingă încetișor, ca și cum nu s-ar mai fi săturat de contactul cu ea.

Încetul cu încetul, oțelul înnegrit i se încălzi sub degete. Emoția deveni atât de puternică, încât palmele i se umeziră de sudoare. Niciodată, de-a lungul vieții sale tumultoase nu posedase o astfel de mașină de ucis... Venus.... Deodată, Leonid se întrebă cine avusese ideea ciudată de a da numele de Venus unei mitraliere. Minunată dovadă de umor negru, neașteptată la niște fabricanți de arme. Dar, oricare i-ar fi fost numele lui Leonid îi plăcea teribil arma compactă și redutabilă care se găsea în fața lui. Cele șase țevi grupate îi dădeau aerul ușor anacronic al unei arme de colecție, dar îi permiteau să expulzeze cele optzeci de proiectile ale încărcătorului, într-o secundă și două zecimi. Un tir îngrozitor de cinci mii de lovituri

pe minut. Nici o ființă vie nu putea să reziste acestui potop al morții.

Leonid o încercase deja la țară trăgând într-o oaie iar rezultatul îl făcu aproape să vomite... Nici măcar nu auzeai detonarea, ci numai un scurt scrâșnit metalic. Leonid trase încărcătorul, roti țevile, manevră mecanismul de armare și puse piedica. Apoi cu un gest afectuos înveli arma într-o bucată de piele de căprioară. Era plin de mândrie. În toată lumea, nu existau mai mult de zece mitraliere „Venus". Exemplarul său era singurul din Anglia și probabil din Europa. În zadar ai fi căutat pe oțelul înnegrit un număr de serie sau un indiciu, cei ce fabricaseră „Venus" nu doreau să se mândrească lăsând vreo urmă.

Leonid se ridică, strecură mitraliera într-o geantă veche de piele și trase pe el o haină de lână veșnic șifonată.

Stând în picioare, Leonid aproape că atingea cu creștetul capului plafonul micii încăperi sumar mobilată. Era un subsol ce dădea spre un zid ca în cea mai mare parte a caselor londoneze. Era atât de întunecată încât pe la patru după amiază trebuia deja aprinsă lumina, dar lui Leonid nici că-i păsa. Se îmbrăcă cu un palton negru, apoi își îndesă pe capul chel o pălărie neagră de fetru, cu boruri largi. Era sensibil la răceli și iarna la Londra nu-i pria.

După ce stinse lumina, deschise ușa și se furișă pe scara ce separa subsolul de stradă. Mica scară metalică dădea direct în stradă. Leonid respiră adânc aerul umed și proaspăt din Chester Square. De când poliția secretă lituaniană îl închisese timp de un an într-o celulă de 1,50 m pe 1,50 m, Leonid Volodia suferea de claustrofobie acută. Prefera să urce cincisprezece etaje, pe scări, decât să mai pună vreodată piciorul în vreun ascensor. Chiar și metroul îi dădea o stare de anxietate. Nu trebuia să meargă decât până în Brompton Road, de aceea hotărî să meargă pe jos.

Se întunecase iar cei câțiva trecători pe care îi întâlni nici nu puteau bănui pe lângă cine treceau. Cu vechea servietă de piele în mână, semăna, mai degrabă, cu unul dintre numeroșii emigranți care-și duceau traiul de bine de rău, la Londra.

În realitate era un „brontozaur" — unul dintre puținii supraviețuitori ai primelor înfruntări dintre Est și Vest după

război. La începutul anilor '50, Leonid Volodia făcea parte din comandourile războiului rece: manipulat de diferitele servicii secrete din Vest care mai visau încă la răsturnarea comunismului prin sabotaje și mișcări de rezistență.

Scăpat teafăr din temnițele lituaniene, Leonid se specializase în atacuri rapide și violente contra intereselor sovietice, în Vest — acționând în rândurile organizației NTS — „National Trudavoi Soiuz". Această „Uniune Națională a Muncii", fondată în 1930 de către emigranți ruși avea ca scop mărturisit, să răstoarne comunismul prin forță.

C.I.A. recrutase de atunci, în mod discret pe ultimii membri ai organizației, utilizându-i pentru misiuni secundare, în schimbul unor subsidii modeste. O mică grenadă în mașina unui diplomat, un mic atac la o ambasadă, ici-colo.

Ofițerii de legătură de la C.I.A. se serveau cu un cinism și o discreție totale de acești veterani, puțin incomozi — este adevărat, dar ale căror convingeri absolute puteau fi totuși puse în practică.

Leonid simțea că este exploatat, că se serveau de el, dar oricum era mult mai bine decât să ruginească în afara luptei active...

Grăbi pasul. Era în întârziere. Or, în seara asta nu își putea permite să întârzie. Ca de obicei, urcă vechea scară de lemn, atingând peretele pentru a evita scârțâitul treptelor. Devenise de acum o a doua natură.

Ciocăni discret la ușă. Ușa batantă se deschise îndată.

— Ai sosit mai devreme! Nu m-am schimbat încă!

— Nu-i nimic, spuse Leonid.

O tânără îmbrăcată într-un pulover gros de lână, se lipi de îndată de Leonid. Era o femeie înaltă, frumoasă, cu forme încântătoare.

Leonid o strânse puternic în brațe. Era la fel de bine ca și cum ar fi îmbrățișat-o pe „Venus".

— Uite! spuse femeia, ți-am cumpărat ceva! Îi întinse un pachet mic, învelit într-o hârtie lucioasă pe care Leonid îl desfăcu. Chipul lui se lumină la vederea sticluței de cristal cu dop de argint.

— Este un vaporizator, preciză tânăra. Cred că merge. Trebuie numai să apeși. Mâine îți voi cumpăra și un parfum, să pui înăuntru.

Leonid tot sucea și răsucea vaporizatorul între degete. Era extaziat. Singurul său lux era să se parfumeze ca o cocotă. Întotdeauna îi plăcuse. În acest moment era profund fericit.

— Pisicuțo, murmură el, ești un înger. Trebuie să fi costat foarte mult.

Pentru câteva secunde uitase de „Venus".

Întins gol pe mochetă, Leonid Volodia asculta cu un aer absent trosnitul lemnelor în foc. Ca un adevărat gruzin, adora vinul dar în seara asta fusese cumpătat și nu băuse decât un pahar. Trebuia să rămână lucid.

În timp ce aranja farfuriile murdare, așezată în genunchi, iubita lui îl observa cu un aer vesel.

— Ai mâncat toate spaghetele — remarcă ea. Mereu mănânci așa repede, de parcă ți-ar fi frică să nu-ți ia cineva mâncarea de la gură.

Grav, Leonid își întoarse privirea către ea. Cu mâna stângă îi mângâie încetișor coapsa lungă, puternică și caldă.

— Chiar mi s-a întâmplat, să știi. Când eram la Vilna în Lituania, în lagărul 27.

Fusesem rănit și eram slăbit. Nu nimeream niciodată să am și eu ceva bucăți de carne în supă. În plus, pe frig, e groaznic să nu ai nimic de mâncare. Într-o zi, mi-era atât de foame încât am dat mantaua în schimbul unei bucăți de slănină pe care am mâncat-o crudă, imediat. După aceea, am fost nevoit să fur o altă manta — era foarte periculos — puteai fi omorât pentru asta.

Tăcu. Nu-i plăcea să vorbească despre aceste lucruri. Ea se apropie de el, lipindu-și sânii grei de pieptul lui.

— Nu te mai gândi la asta, murmură ea.

Nu cunoștea decât frânturi din viața lui Leonid, dar știa că nu fusese ușoară, că era un om periculos.

Într-o zi doi agenți de la Scotland Yard veniseră să-i pună întrebări despre el. Fuseseră pline de subânțelesuri. Dar lui Leonid nu-i păsa nimic din toate astea.

Ca și el, ea era singură și fără speranțe. El îi aducea puțină căldură, și avea nevoie și el, la rândul lui, de același lucru.

Se lungi lângă el, cu spatele la foc și își apăsă încet bazinul pe sexul lui. Dar, în loc să o strângă în brațe, Leonid se

depărtă. Mirată, ea îi căută privirea. Când venea să o vadă, rareori se mulțumea să facă dragoste numai o dată.

— Nu rămâi?

— Nu.

Se ridică deja în picioare și-și trase slipul. Văzu expresia ei dezamăgită, se aplecă peste ea, punându-și nasul său mare între sânii ei. Îi sărută cu afecțiune pielea pieptului.

— Am ceva important de făcut.

Privirea femeii se îndreptă spre servieta de piele. știa că este neobișnuit de grea, pentru că încercase să o ridice.

Brusc, stomacul i se strânse de spaimă. Se abținu la timp să nu-i pună o întrebare.

Leonid se ridică în picioare, își puse pantalonii, zâmbindu-i pentru a o liniști; doar nu era să-i spună că se pregătea să ucidă un om.

Capitolul II

Telefonul sună. Nicolas Silverman tresări. Nu se obișnuise deloc cu telefonul englezesc, cu sunetul lui curios și sacadat, atât de diferit de bâzâitul liniștitor și ritmat, american. Lăsându-și cravata, se ridică și luă receptorul aparatului care era așezat pe un cub, alături de o statuie înaltă de un metru, lăcuită cu roșu, reprezentând un mandarin.

— Alo?

Nu răspunse nimeni. Repetă „alo" și imediat, se auzi o pocnitură seacă; cineva închisese.

Câteva secunde, Nicolas Silverman rămase cu receptorul în mână, apoi îl trânti, nervos.

— La dracu!

Brusc, pereții acoperiți cu tapet din antilopă maro, canapelele confortabile și moi, masa strălucitoare pe care era așezată instalația stereo, mocheta cu desene asortate cu pereții îi părură glaciale și ostile.

Rămase imobil, contemplându-și imaginea în oglinda ștearsă, care acoperea tot peretele din fața canapelei adânci — destinată să mărească încăperea — așa cum, ipocrit precizase decoratorul.

Pentru a te privi atunci când faci dragoste, bineînțeles — gândi Nicolas.

Vedea în oglindă imaginea ultimelor șuvițe blonde, a chipului său energic altădată, acum umflat, cu pungi sub ochi. Fără protecția ochelarilor, ochii săi foarte albaștri aveau o expresie descumpănită. Prietenii îl porecliseră „TEDDY BEAR". Pentru că era esențialmente bun..... Chiar prea bun. Atrăgea prostituatele așa cum muștele trag la miere.

— Cine era la telefon?

— Nu știu, mormăi Nicolas Silverman. N-a răspuns nimeni. Așteptai cumva un telefon?

Pamela Rice dădu negativ din cap cu un surâs de apărare.

— Știi prea bine, dragule, că nu încurc niciodată amanții...

Cu o oglinjoară într-o mână și cu periuța de rimel în cealaltă, o coamă blondă ce cădea în cascade pe umeri, cu o coapsă dezgolită, bazinul împins înainte într-o poză inconștient provocatoare, tânăra își retușa machiajul.

Un val brusc de adrenalină șterse nedumerirea lui Nicolas Silverman.

Pamela Rice nu era propriu-zis frumoasă: fruntea mică, ochii verzi-gălbui, aproape tot timpul severi, fața prea rotundă; dar degaja o atracție incredibilă.

îl privi pe Nicolas cu sprâncenele puțin încruntate. De la doi metri încolo, pentru ea imaginea lumii devenea vagă; în comparație cu ea, o cârtiță avea o privire de șoim. Detesta să poarte ochelari.

Furios din cauza răspunsului ei, Nicolas o interpelă:

— Pamela, ai înnebunit, doar n-o să-ți pui bluza asta! Cinăm cu Suslov.

Pamela Rice șterse cutiuța de rimel cu limba și trecu la machiajul ochiului drept.

— Mă plictisesc rușii tăi, spuse ea cu un ton placid și monden totodată.

Mai întâi, de ce nu-ți place bluza mea?

Se apropie de el, în fața oglinzii. Mergea cu o grație senzuală, plină de energie. Un adevărat regal pentru privitor.

Nicolas aruncă o privire jenată spre bluză. Era o țesătură din muselină neagră și broderie aurie. Singura problemă era că broderia nu ascundea deloc sânii mici ai Pamelei. Se distingeau foarte clar sfârcurile roz prin muselina neagră.

Fusta lungă de catifea era, din fericire, mai potrivită. Pamela se răsuci, descoperind puțin ciorapii negri și pantofii cu barete.

— Ei drăcie, spuse ea râzând; arăt chiar foarte bine așa; o să-l dau gata pe Suslov al tău!

Pamela avea, adeseori, tendința să vorbească ca un birjar — probabil, ca o reacție la educația sa, făcută într-un castel cu două sute de încăperi.

Nicolas Silverman suspină încetișor.

Directorul sovietic al Comitetului de Stat pentru Știință și Tehnică ar fi trebuit să-l înțeleagă. Oricum, Pamela Rice avea incomparabil, mai mult farmec decât o îngrijitóare din Piața Roșie — Vladimir Suslov nu putea să-i refuze nimic lui Nicolas Silverman. și oricum, Nicolas ar fi preferat orice, în locul unei dispute cu Pamela.

Mereu prost dispusă, tânăra îl stresa. Nicolas era îndrăgostit ca un puști de șaisprezece ani. Atât de tare, încât se trezea și în timpul nopții. Nu avea decât o dorință: să-și unească viața cu cea a Pamelei, la bine și la rău, știind cu siguranță că ar fi fost în primul rând „la rău".

O privi cu aerul unui îndrăgostit pe tânăra care tocmai își ascundea bluza cu pricina sub blana mătăsoasă a unui mantou de lynx.

Lordul Malcolm Rice — avu eleganța să moară după ce își fondase un trust în Elveția.

Pamela Rice primea în fiecare lună, suma de șaizeci de mii de dolari, care, din cauza devalorizării lirei, îi permitea să trăiască puțin mai bine chiar decât regina Angliei și să privească liniștită cum zi de zi castelul familiei se deterioara, urmând să ajungă oricum pe mâna fiscului.

Nicolas o privi coborând primele trepte ale imensei scări din stejar lăcuit într-o nuanță foarte închisă. Casa nu avea decât două etaje, dar tavanele aveau înălțimea unei catedrale. Nicolas o alesese din cauza zonei liniștite în care se afla. La intersecția dintre elegantul Belgravia Square și Grosvenor Place, Halkin Street avea sens interzis în ambele direcții. Nu se putea pătrunde decât pe o străduță strâmtă, fără trotuar, care dădea chiar în fața celor două etaje din cărămidă roșie ale casei lui Nicolas. Valetul, care era aproape tot atât de bătrân precum casa, le deschise ușa.

— Luăm mașina ta sau a mea? întrebă Pamela.

Un monstru de culoare bordo cu faruri de ciclop, un Rolls Royce Phantom VI, în care se putea intra aproape fără să te apleci, era parcat în fața casei.

— O luăm pe a mea, zise Nicolas Silverman îndreptându-se spre mașina sa, un Daimler negru, lung. Aproape la fel de puternică ca a Pamelei.

În felul acesta, era sigur că o va conduce pe Pamela acasă, la întoarcere. Cu ea nu se știa niciodată. Se instală între pernele moi și deveni dintr-o dată prost dispus.

La ce-i serveau câștigul a două sau trei milioane de dolari pe an, primirea pe care i-o făceau la Kremlin de parcă ar fi fost Lenin, sau la Casa Albă fantoma lui Lincoln, proprietatea a patru case, două iahturi dintre care unul tip „țigară" ce înainta cu șaizeci de noduri, dacă trebuia să trăiască într-o stare de permanentă neliniște?

Între o răsfățată de lux, lunecoasă ca mercurul și niște necunoscuți care-l amenințau cu moartea.

Se aplecă spre microfon, îl deschise și îi spuse șoferului:

— Charles, mergem la Annabel's.

Singurul restaurant-discotecă decent din Londra. Mai întâi am putea juca câteva mii de lire la Clermont Club pentru a ne mai destinde.

În momentul în care mașina întorcea în Grosvenor Place, urcând spre Hyde Park Corner, capul unui câine apăru lângă șofer. Un câine lup enorm, cu limba scoasă, îi privea supărat pe Nicolas și Pamela.

Tânăra se înduioșă deîndată.

— Oh, este superb! E al tău? Credeam că preferi pisicile.

— Se numește Trotsky și este un cadou de la Suslov, spuse Nicolas.

Puse, pe ascuns, mâna pe coapsa Pamelei, urcând cu degetele până la nasturele tare al jartierei. Un lucru bun era că nu purta niciodată colanți.

— Curios cadou, remarcă ea. Ar fi trebuit să-ți dăruiască o siameză.

Nicolas Silverman nu răspunse. Se amuza făcând curse cu degetul de-a lungul jartelei, peste fusta de velur, astfel că uită de zgomotul sec la telefonului închis.

Nu putea să-i spună Pamelei că o pisică are o mulțime de calități, dar nu mușcă niciodată atât de tare ca un ciobănesc german.

* * *

— Să bem pentru Caucaz, rosti Vladimir Suslov îmbujorându-se și ridică paharul cu vodcă.

— Pentru Caucaz, repetă Nicolas Silverman, ciocnind paharul cu cel al sovieticului.

Acesta dădu paharul peste gât, luă cu lingura din cutia de Beluga o sută de grame și o întinse rapid pe o bucată de pâine prăjită, înghițind-o dintr-o dată.

Imediat, căută cu privirea o altă bucată de pâine; nu putea lăsa o sticlă de vodcă neterminată.

— În cinstea acestui caviar, propuse el. E mai bun decât cel pe care-l avem la Moscova.

Îi făcu cu ochiul Pamelei și umplu toate paharele, din nou. Nicolas Silverman părea tot atât de istovit ca și birjarul din tabloul de deasupra capului său. Cunoștea bine efectul de temut al vodcii băute în cantitate mare. Dacă continua să bea nu mai putea s-o satisfacă pe Pamela... Stâlpii de oțel lustruit din restaurant delimitau pe toată lungimea salonului separeuri, rezervate celor mai buni clienți. Lămpile mici, verzi, puse pe masă permiteau numai atât cât să se vadă de la o masă la alta.

În fața lor, jos, la nivel inferior, câteva cupluri flirtau cu o libertate ce ar fi făcut-o pe regina Victoria să se răsucească în mormânt. Tavanul din ciment, construit mai jos decât trebuia, contrasta straniu cu somptuoasele panouri lăcuite ale pereților.

Vladimir Suslov dădu peste gât al doilea pahar cu vodcă, apoi spuse în rusește:

— Totul decurge așa cum trebuie, Nicolas Vasilievici. Am primit un telex, în dimineața asta. Comitetul Central a aprobat partea importantă a proiectului și acum te așteaptă la Moscova, să semnezi. Când vii?

Nicolas Silverman vorbea rusește tot atât de bine ca și englezește, datorită mamei sale care-l crescuse în limba maternă. Îi fusese foarte utilă în acești ultimi zece ani de tratative interminabile și dificile, cu cel mai înalt nivel al birocrației sovietice. Rușii nu se simțeau în largul lor decât cu cei care le vorbeau limba.

Vladimir Suslov își ascunse nedumerirea umplându-și paharul, din nou. Toate mesele din jurul lor erau ocupate. Rolls-urile se îngrămădeau în Berkeley Square.

Nicolas Silverman răspunse în engleză, de data asta:

— Stăm la masa la care se așeza totdeauna Paul Getty, omul cel mai bogat din lume.

Vladimir Suslov dădu din cap, scoase pachetul de Rothmans și aprinse o țigară. Pamela Rice îl observa, plină de curiozitate. Sovieticul era spătos, trăsăturile dure, ca din topor, mâinile foarte mari, nasul ca un cartof, plin de puncte negre ca măslinele.

Fără voia ei, Pamela se întrebă dacă totul la acest om era atât de mare...

Ochii vii și înfundați în orbite ai lui Suslov, îi întâlniră privirea și îi surâse:

— Aveți o rochie foarte frumoasă, spuse el.

Pamela își stăpâni cu greu râsul.

— Mulțumesc, spuse ea. Sunt măgulită.

Pamela știa bine că Vladimir Suslov făcea parte din vârful nomenklaturii, — ierarhia aristocrației comuniste — GKNT-ul era în întregime controlat de K.G.B. din care Suslov făcuse parte dintotdeauna. Acesta avea la dispoziție un Zil mai mare ca un Lincoln, cu numărul de înmatriculare al atot-puternicului Comitet Central: MOC.

Week-end-urile și le petrecea în somptuoasa lui vilă de la Nikolina Sora, iar la Moscova locuia într-un apartament de șapte camere dintr-un vechi imobil situat în Piața Kutuzov.

Un lux nemaiîntâlnit într-un oraș în care patru familii erau îngrămădite în câțiva metri pătrați.

Datorită lui, Nicolas Silverman beneficia de un tratament fabulos.

Un Zil cu perdele gri îl lua direct la ieșirea din avion, în aeroportul Vnukovo din nord-vestul Moscovei, destinat personalităților oficiale. Pentru el nu se făceau nici vamă, nici formalități ale poliției pentru că sovieticii erau cei interesați în acordul pe care Nicolas Silverman, era pe punctul de a-l încheia între Brent and Woods și Kremlin. Pragmatici, ei îl tratau pe Nicolas Silverman, reprezentant al capitalismului, mai bine decât pe un înalt demnitar sovietic.

Un ospătar aduse discret o nouă cutie de caviar. Suslov profită de moment și îl plesni pe Nicolas, ușor peste picior.

— Ei, Nicolas Vasilievici, când vii la Moscova? Vreau să-ți dau invitația.

Dincolo de surâsul vesel, vocea era puțin tensionată. Suslov dorea într-adevăr ca Nicolas Silverman să vină să definitiveze negocierile al căror succes sau eșec i-ar fi influențat propria carieră.

Texanul scutură capul:

— Nu pot să mă mișc din Londra; îl aștept pe președintele meu de la o zi la alta; după aceea voi veni. Și eu abia aștept ca totul să fie semnat.

Vesel, Vladimir Suslov izbucni într-un râs puternic:

— În ziua aceea, Nicolas Vasilievici, îți voi face un cadou minunat.

Nu erau vorbe aruncate în vânt.

Pentru a-i mulțumi lui Nicolas Silverman că-l dusese la Saville Row să-și comande câteva costume, Suslov îi trimisese la hotel, la Moscova, o haină din blană de zibelină ce-i dădea lui Nicolas aerul unui homosexual excentric.

Trăiau bine cei din Comitetul Central al Partidului Comunist al URSS.

Suslov își turnă alt pahar de vodcă Laika și-i șterse gustul cu o lingură mare de caviar.

Apoi își dădu capul pe spate, observând ringul de dans unde o brună superbă în rochie aurie se unduia cu voluptate într-un dans senzual, în fața unui bătrân cu ochelari, care de beat ce era abia se mai ținea în picioare.

Ca pentru el, rusul spuse:

— Nu-mi place să rămâi aici prea mult timp. În seara asta, cineva te-a sunat din nou la telefon...

Americanul încercă să-și ascundă nedumerirea.

— Nu este sigur, protestă el. Nimeni n-a vorbit la telefon: putea să fie o greșeală.

Vladimir Suslov scutură încet capul lui mare.

— N-a fost o greșeală, Nicolas Vasilievici.

De o lună, cu acordul lui Nicolas Silverman, antena londoneză a K.G.B.-ului pusese sub ascultare telefonul său.

Nicolas dădu din umeri cu o falsă nepăsare.

— Nu-i nimic...

Nu-i plăceau aceste frânturi de conversație în rusă care o exasperau pe Pamela.

Tânăra fuma, cu privirea pierdută în gol. Își ridicase fusta lungă de catifea și își mângâia mașinal piciorul, lăsând dâre de unghii în țesătura fină a ciorapului.

— În orice caz, conchise Vladimir Suslov, suntem îngrijorați pentru tine. Nu

Nu l-ai recunoscut pe Oleg Mihailovici, la masa aceea?

Degetul arătător al directorului Comitetului pentru Știință și Tehnică se îndreptă spre o masă din mijlocul salonului, ocupată de patru bărbați.

Nicolas îl recunoscu imediat pe rezidentul K.G.B.-ului la Londra, căpitanul Oleg Mihailovici Penkovski. În fața lui stătea un caucazian numnit Gregory, garda de corp a lui Suslov. Sosia lui King-Kong... Capabil să smulgă capul cuiva numai cu mâinile goale. Pe ceilalți doi nu-i cunoștea.

Cei patru păreau total nepotriviți cu ambianța acestei discoteci de lux; precum o vulpe într-un acvariu.

Din când în când, unul dintre ei se întorcea spre masa pe care trebuiau s-o supravegheze. În restul timpului, priveau spectacolul de la Annabel's. Nemaivăzut pentru ei!

Gregory, sosia lui King-Kong, începu să se întrebe cu jenă dacă capitalismul nu are totuși și o parte bună. Nu se simțea în largul său în costumul din fibre sintetice; încerca să nu o privească prea insistent pe tânăra care se unduia dansând, la patru metri de el, incontestabil vreo viperă reacționară, desfrânată, cu sânii mulați într-o bluză aurie, care la mișcările corpului păreau gata să iasă din decolteu.

într-o bluză aurie, care la mișcările corpului păreau gata să iasă din decolteu.

— Am rezervat masa pe numele tău, explică Suslov. Știu că aici nu riști nimic: oricum, trebuie să-i lăsăm și pe ei să se distreze puțin. Stau toată ziua în mașină și te supraveghează.

Nicolas zâmbi.

— Mulțumesc, Vladimir.

Chemă ospătarul.

— Te rog să duci o sticlă de Dom Pérignon la masa aceea, din partea mea.

Vladimir Suslov râse.

— Să știi că preferă coniacul.

— Bine, atunci o sticlă de Gaston de Lagrange, schimbă Nicolas comanda.

Pamela Rice nu-și mai mâgâia piciorul. Muzica sacadată se termină și îi luară locul imediat behăielile languroase din „Feeling". Pamela stinse țigara într-o scrumieră și se ridică.

— Vino, am chef să dansez pe muzica asta.

Însuflețit dintr-o dată, Nicolas se supuse și așeză ochelarii pe masă. Cu greu își făcură loc pe ringul de dans care era înțesat de lume. Disc-jockey-ul, o tânără în rochie lungă privea cu satisfacție dansatorii care se atingeau cu patimă. Profitând de ambianță, Nicolas o strânse mai tare pe Pamela, care se lăsă dusă în voia muzicii, dar continua să conducă dansul. Era incapabilă să lase un bărbat să conducă în timp ce dansa.

Dansară un moment în liniște, apoi tânăra îl întrebă deodată:

— Cine sunt cei patru tipi de la masă care nu-și iau ochii de la noi?

Uriașul Gregory părea gata de luptă, hotărât să sară pe ring.

— Mă păzesc, mărturisi Nicolas, fără să se gândească.

Pamela se depărtă de el.

— Sunt americani?

— Nu, ruși.

— Ruși, repetă Pamela. De ce te supraveghează?

Nicolas căuta un răspuns mai liniștitor, când tânăra disc-jockey, frustrată să vadă în fața sa patruzeci de persoane care parcă făceau dragoste dansând, puse un disc rapid. De îndată Pamela se îndepărtă de Nicolas și începu să se unduiască cu furie în ritmul nou.

Nicolas încercă s-o urmeze, dar nu era talentat la dans. Se legăna pe loc, sau de pe un picior pe altul, ca un pinguin trist și neîndemânatic, pocnindu-și degetele în ritmul muzicii.

Plictisită de a se agita mai mult singură, Pamela reveni spre Nicolas.

— Ei?

Ochii săi galbeni de fiară sălbatică îl fixară cu curiozitate.

— Se tem de un atentat.

— Contra ta?

Din punct de vedere politic Pamela era neinformată, dar nu și proastă.

Niște ruși care protejau un american la Londra nu era totuși un lucru normal. Nicolas ezită un moment, apoi simți că trebuia să spună ceva mai mult.

— Am primit niște telefoane de amenințare în ultimul timp, explică el cu un aer voit superficial. Știi bine că rușii sunt atât de obișnuiți să trăiască într-un stat polițist încât iau în tragic cel mai neînsemnat incident. Zâmbea. Pamela, în schimb, nu zâmbea; se gândea, încrețindu-și ușor fruntea.

— Și câinele tot pentru asta l-ai luat?

Nicolas aprobă.

— Da, înainte păzea Ambasada sovietică. O să-l dau înapoi când mă voi duce la Moscova.

Vru s-o cuprindă de mijloc, dar ea se opuse, urmându-și gândurile.

— Nu mi-ai vorbit niciodată, nimic despre toate astea. Ce au cu tine? Cine te amenință?

Nicolas ezită să răspundă, oricum spusese destul de mult.

Mângâindu-i părul îi explică la ureche:

— Sunt pe punctul de a semna un acord foarte important cu rușii, privind dezvoltarea industrială din zona Mării Negre. Este plin de petrol off-shore în jurul Odesei. Rezerve uriașe. Dar rușii nu au nici tehnologia pentru forajele submarine, nici banii pentru investițiile colosale necesare în zonă. În plus sunt foarte neîncrezători în străinii care vin să lucreze la ei. De zece ani lucrez la acest contract. Sunt în joc sute de milioane de dolari. Am fost de zeci de ori la Moscova. Membrii Comitetului Central erau divizați, reticenți. În final, am reușit să-i conving să trateze în condițiile impuse de noi.

Este un pas important pentru lansarea afacerii. Autoritățile de la Washington sunt încântate.

— Atunci, cine este împotriva ta?

Pamela se opri din dans, pasionată de povestirea lui Nicolas.

— Un grup de emigranți ruși, anti-sovietici. Ei pretind că acest acord va întări potențialul militar sovietic și că ar fi o trădare față de Vest.

Din nou se porni un dans lent. Pamela se apropie mai mult de Nicolas.

— Ai grijă, spuse ea. Ar fi stupid să fii ucis. De ce nu pleci la Moscova, imediat?

Nicolas o strânse mai tare în brațe.

— Din cauza ta. Nu doresc să te las în momentul ăsta.

Instantaneu, Pamela se depărtă de el.

— Nu fii prost, zise ea cu o voce agasată. Poți să pleci la Moscova, nu ai de ce să te neliniștești.

— L-ai mai văzut pe Oscar? întrebă americanul cu o voce meschină.

— Curiozitatea este un defect urât — zise sec Pamela. ți-am spus că este problema mea... și nu mai vreau să-mi vorbești despre Oscar. Ai înțeles?

— De acord, de acord, răspunse Nicolas.

Simțindu-se „Teddy bear" mai mult ca niciodată, încercă s-o tragă pe Pamela spre el, dar ea nu mai avea chef de dans.

La mijlocul melodiei, îl lăsă în ring. Trecând prin fața celor patru gorile ale K.G.B.-ului, le aruncă o privire provocatoare care-i făcură să cadă cu nasul în paharele lor pline ochi cu coniac Gaston Lagrange.

Tocmai goleau sticla. Asta da, era altceva față de rusoaica jalnică pe care o întâlneai la Gum.

Cu bluza sa provocatoare și mersul decis dar în același timp legănat, Pamela reprezenta idealul imposibil de atins pentru comunistul obișnuit.

Nicolas o urmărea cu privirea. Era torturat. Pamela se îndrăgostise de un amator de artă pe care-l întâlnise la Sothesby și cu care lua masa aproape zilnic. Nu știa dacă se culcase cu el sau era pe cale s-o facă, și mai ales, dacă era ceva serios sau numai un joc pentru ea, care deja nu-și mai număra amanții.

Cinând cu ea seară de seară, avea impresia că poate controla situația și cel puțin, făcea dragoste, chiar dacă ea era puțin absentă.

Așa încât, în ciuda importanței acordului ce trebuia semnat, numai un cutremur l-ar fi putut face să părăsească Londra, atâta timp cât nu era foarte sigur că Pamela îi aparține în întregime.

Galant, Vladimir Suslov se ridică în momentul în care Pamela reveni la masă.

— Ar trebui să veniți cu noi la Moscova, propuse el. E un oraș foarte vesel, atunci când ai prieteni. O să vă prezint Secretarului General. Adoră femeile frumoase.

Pamela Rice zâmbi puțin crispat. Nu prea se vedea flirtând cu Leonid Brejnev.

— În week-end-ul viitor, trebuie să mă duc la unchiul meu pentru partida de vânătoare.

Când ospătarul aduse șampania Dom Pérignon, Vladimir Suslov termina paharul de coniac Gaston Lagrange care-i fusese servit în timp ce texanul dansa. Zâmbi foarte larg.

— E altceva decât șampania noastră caucaziană, Nicolas Vasilievici; înțelegi de ce avem atâtea divizii în Germania! Avem nevoie de șampania franțuzească.

Izbucni într-un hohot enorm de râs, lăsându-și capul pe spate. Nu se știa niciodată dacă într-adevăr glumea sau vorbea serios. Ca și Nicolas, și el semăna cu un urs, dar nu un „Teddy Bear" ci o fiară puternică și greoaie. Se aplecă spre Pamela:

— Nicolas mi-a spus că dansați foarte bine.

Cu un surâs amuzat, Pamela se ridică. Nicolas îi urmărea cu privirea. Stomacul i se strânse de gelozie când o văzu pe Pamela că-și înlănțuie brațele în jurul rusului și se sprijină de el fără nici o reținere. Nicolas cunoștea modul de dans al Pamelei și gelozia nu-i dădea pace.

„Ticăloasa", gândi Nicolas. O dorea cu furie în aceste momente. Cu atât mai mult cu cât se putea sustrage în ultimul moment, lăsându-l singur.

Cei patru agenți ai K.G.B.-ului încercau să pară dezinvolți dar nu reușeau.

Nicolas încerca să-și desprindă privirea de pe Pamela, examinând lumea din salon. Își puse ochelarii. Cunoștea majoritatea cuplurilor; observă că bărbații schimbau des partenerele. Cu siguranță, Annabel's era o mare familie.

Privirea i se întoarse spre Pamela și Suslov. În mod sigur, rusul nu câștigase niciodată vreun concurs de dans, dar părea că se distrează de minune.

Nicolas se uită la ceas. Era miezul nopții. Majoritatea clienților se pregăteau de plecare. Englezilor nu le place să întârzie mult, când ies seara. Pe vremuri nu ieșeau chiar deloc...

Nicolas începu să se roage pentru ca Pamela să nu fi băut prea mult. Altfel risca să se prăbușească înainte de a o atinge. Ceru nota de plată.

Știa că nici lui Suslov nu-i plăcea să se culce târziu, și nicidecum nu-și pusese în gând să termine sticla de șampanie Dom Pérignon. Așteptând sfârșitul dansului începu deja să se închipuie făcând dragoste cu Pamela.

Vladimir Suslov își încheie înfrigurat paltonul, urcând scara mochetată în verde; un vânt rece sufla în Berkeley Square. O duzină de Rolls-uri erau parcate pe două rânduri în fața restaurantului.

— Vrei să te lăsăm acasă? propuse Nicolas Silverman, știa că Suslov adora mașinile de lux. Cei patru agenți K.G.B. se îndepărtaseră. Suslov făcu un semn șoferului său care aștepta alături de Zil și apoi se precipită în Daimler.

— Tovarășul Leonid ar fi încântat să aibă una ca asta, zise el râzând. Are un Rolls din 1964 care, în plus, nici nu merge.

În întuneric, Nicolas luă mâna Pamelei. Mașina urca spre Hyde Park pe străzile strâmte, elegante și pustii din Mayfair. Era târziu. Circulația era redusă. Nicolas își dădu seama că erau urmăriți. O mașină Ceaika neagră, masivă. Erau „gorilele" lui Suslov. Nu știa dacă era pentru el sau pentru sovietic.

Pentru moment, Daimler-ul zbura de-a lungul Hyde Park-ului. Zece minute mai târziu, întorcea pe o elegantă alee privată, largă, de-a lungul Hyde Park-ului — începând cu Kensington Road până la Bayswater Road, o alee liniștită, în pantă lină, mărginită de arbori și rezidențe somptuoase, în majoritate ambasade.

Șoferul opri mașina în fața numărului 18; un castel gri, imens, flancat de largi terase. Era Ambasada sovietică. Înainte de a coborî, Vladimir Suslov îl luă pe Nicolas pe după umeri și-l sărută. Chiar pe gură.

— Nicolas Vasilievici, zise el cu o voce stridentă, a fost o seară excelentă. Sărută-l pe Trotsky din partea mea!

Câinele lup, așezat pe bancheta din față îi observa pe cei doi bărbați. Vladimir Suslov îi făcu un mic semn cu mâna, sărută mâna Pamelei și coborî. De îndată ce portiera fu închisă, Pamela izbucni în râs.

— Bravo, te dai peste cap, pentru unul ca ăsta! Îți interzic să mă săruți după ce te-a îmbrățișat.

— Așa sunt rușii, foarte expansivi.

Mașina porni. Nicolas se întoarse și văzu farurile de la Ceaika în spatele lui. Avu o strângere de inimă. Într-adevăr rușii luau în serios apelurile telefonice primite. Deodată, Pamela se lăsă peste el suspinând. Mâna ei ateriză pe coapsa lui Nicolas și urcă masându-l încetișor și mașinal. Ridică capul spre el și-l întrebă cu o voce veselă:

— Vrei o ticăloasă în pat, în seara asta?

Nicolas era într-o asemenea stare că nu mai știa cum să spună „da". Se mulțumi doar să maseze coapsa Pamelei.

În sfârșit, Pamela era într-o stare de beție erotică. Nicolas se întinse pe banchetă lăsându-se cuprins de deliciosul masaj. Existau momente în care Pamela se dovedea a fi într-adevăr foarte bine crescută.

În timp ce mașina zbura în Kensington Road, Nicolas îi ridică fusta de velur, descoperindu-i ciorapii și coapsa goală. Pamela nu purta niciodată slip, pretinzând că numai gospodinele poartă așa ceva. Docilă, tânăra își desfăcu picioarele. Nicolas suflecase desu-urile Pamelei până în talie și se întrebă dacă nu urma s-o violeze chiar pe pernele din mașină. Excitat, îi spuse șoferului:

— Charles, ia-o pe scurtătură.

Șoferul frână și întoarse de îndată în Halkin Street, mergând în sensul interzis. Rușii din Ceaika, luați prin surprindere mergeau înainte, fiind împiedicați, de altă mașină, să întoarcă.

Trezeci de metri mai încolo Daimler-ul se opri în fața casei de cărămidă. Șoferul coborî imediat și deschise portiera din spate. Câinele lup sări din mașină în același timp cu el. În momentul în care Pamela și Nicolas coborâră din mașină, animalul deveni atent, cu urechile ciulite și capul întors spre

cealaltă parte a străzii, fixând un punct spre colțul aleii prin care mașina ar fi trebuit să meargă. Câinele mârâi. Nicolas se întoarse către el.

— Trotsky, ce s-a întâmpalt?

Câinele lup sărise deja traversând strada.

Americanul zări o siluetă neagră în întuneric. Pamela se strânse înfrigurată în haina sa de lynx, privind scena fără să înțeleagă ceva.

— Ce s-a.... începu ea.

Un zgomot metalic, strident, asurzitor îi tăie vorba. Ca și cum ai tăia o bucată de metal. De cealaltă parte a străzii, se zări o ploaie de scântei și imediat se auzi un urlet înfiorător de animal. Lui Nicolas îi îngheță sângele în vine. Rămase ca paralizat pe trotuar. În liniștea care se lăsă, auzi pași ce se îndepărtau în fugă pe străduță; văzu o siluetă topindu-se în noapte. Cu vocea sugrumată de spaimă își chemă câinele.

— Trotsky!

Nici un răspuns. Câinele lup dispăruse sub ochii lor.

În momentul în care Nicolas se hotărî să traverseze, o mașină țâșni din Grovesnor Place în mare viteză și se opri chiar în spatele Daimler-ului. Doi ruși săriră din mașină.

— Ce se întâmplă?

Oleg Penkovski examină strada. Văzu figura americanului, apoi pe cea a Pamelei și îi fu suficient să înțeleagă că se petrecuse ceva neobișnuit. Nicolas se scuturâ și întinse mâna spre colțul străzii.

— Nu înțeleg, zise el. S-a întâmplat ceva acolo. Câinele a dispărut.

Oleg Penkovski strigă ceva către șoferul din Ceaika. De îndată, acesta înaintă cu mașina de-a lungul străzii așa încât farurile luminară locul în care câinele dispăruse. Oleg Penkovski traversă și el strada urmat de celălat caucazian.

Ca un automat, Nicolas mergea cu pași parcă înțepeniți.

Ceea ce văzu îi provocă greață. Locul era plin de bucăți de carne sfâșiată, de viscere, de sânge. Câinele lup fusese sfârtecat în zeci de bucăți. Se mai vedea o labă în șanț. Singura parte ce putea fi recunoscută. Din cele patruzeci de kilograme ale lui Trotsky nu mai rămăsese nimic: numai sânge și resturi fără nume.

Oleg Penkovski se aplecă și luă o bucată de blană cu puțin țesut.

— Oh Doamne! murmură Nicolas.

— Nu rămâneți aici, Nicolas Vasilievici. Nu știm încă ce s-a întâmplat. Intrați în casă.

Nicolas își trecu mâna peste fruntea plină de transpirație rece. Era imposibil! Nu auzise nici o detunătură, nimic în afară de acel scrâșnit metalic. Ce armă îngrozitoare folosiseră pentru a face zob acest animal?

Fără saltul salvator al lui Trotsky, el ar fi zăcut acum în mijlocul șoselei. Inima îi bătea cu putere în piept fără s-o poată controla. O zări pe Pamela împietrită pe celălalt trotuar; cheful de dragoste îi pieri total.

Cei doi ruși culegeau bucățile sfârtecate ale câinelui. Brusc, Nicolas începu să vomite în timp ce traversa străduța liniștită.

— Ce s-a întâmplat, întrebă Pamela.

— Nu știu, murmură Nicolas. Cineva a ucis câinele.

— Oh, Dumnezeule! exclamă Pamela.

Cu gura amară, Nicolas Silverman nu îndrăzni să-i spună că el ar fi trebuit să fie făcut zob în locul câinelui.

Capitolul III

Taxiul opri pe St. James Park, în fața unei străduțe strâmte și elegante, în pantă, mărginită de două hoteluri particulare. Un grilaj vechi din fier forjat, îndoit către zid, închisese, probabil, străduța, odinioară.

— *That's Queen Ann's Gate, Sir* [1], anunță șoferul de taxi.

Malko coborî din taxi și se îndepărtă pe străduța în pantă, cu spatele la gardul viu din St. James Park.

Vremea era frumoasă, puțin răcoroasă și lui Malko îi era chiar cald cu haina de blană. Merse douăzeci de metri și dădu într-o străduță cu aer provincial, străjuită de case cu trei etaje din cărămidă întunecată, care continua de fapt partea dreaptă din Queen Ann's Gate. Căută cu privirea numărul 21 și-l găsi alături de un imobil de închiriat. Era o clădire ce semăna cu celelalte, stil hotel particular, trei etaje plus mansardă, perdele la ferestrele parterului.

Singurul semn distinctiv: o linie galbenă interzicea parcarea în fața ei. Malko înaintă pînă la poarta vopsită în roșu viu, trecând prin fața unei plăcuțe negre pe care se citea: „Commission for local administration".

Sună.

Înălțându-și privirea spre fațadă, zări o cutie mare albă, lipită de zidul din cărămidă, pe care scria cu litere negre „Bauham Alarms". Desigur, insuficient pentru ca trecătorul obișnuit să poată ghici că acest mic imobil discret era sediul M.I.6 — serviciile secrete engleze.

---

1. Aceasta este poarta Reginei Ana, domnule.

De asemenea, nimeni nu putea ști că imobilul din Queen Ann's Gate 21 era construit spate în spate cu o enormă clădire de șase etaje, cu adresa: 50-64 Broadway și care sub denumirea inocentă de „Ministry of Land and Natural Ressources" adăpostea, în fapt, serviciile administrative ale M.I.6...

Englezii aveau un simț înnăscut al discreției... Poarta de culoare stacojie se deschise și apăru un individ în civil, total impersonal, pe care l-ai fi uitat după zece secunde. Acesta îl examină pe Malko cu un aer nepăsător.

— Sir?

— Am întâlnire cu Sir Maurice Bradley.

— Numele dumneavoastră, Sir.

— Prințul Malko Linge.

Cu o imperceptibilă înclinare a capului, individul deschise poarta complet.

— Pe aici, Sir; celelalte persoane au sosit deja.

Malko își urmă ghidul într-un mic culoar. Acesta bătu de două ori la o ușă și se întoarse spre Malko.

— Paltonul dumneavoastră, Sir.

Ușa se deschise în momentul în care Malko își scotea paltonul. Zări o superbă bibliotecă și doi bărbați ce discutau, în picioare. Al treilea bărbat, tocmai îi deschise ușa.

Mai englez decât englezul tipic. Părul alb, statură înaltă, tenul cu o ușoară cuperoză, mustață, cravată tip „club" și costum albastru în dungi. Un gentleman cum nu se mai vedea de mult. Îi întinse mâna lui Malko și spuse cu căldură:

— Good morning! Pe dumneavoastră vă așteptam!

Unul dintre ceilalți doi îl întâmpină degrabă.

— Alteța sa Serenisimă, Prințul Malko Linge. Tocmai a sosit de la Londra, la chemarea noastră... Sir Maurice Bradley.

— Încântat de cunoștință. Cred că una din verișoarele mele a cunoscut-o pe mama dumneavoastră.

Malko purta unul din numeroasele sale costume negre din alpaca, în ciuda frigului înțepător care domnea la Londra.

Ochii săi iscoditori cu reflexe aurii priviră pe Sir Bradley, cu amuzament și plăcere. Britanicul schiță un surâs monden. Era chiar mai elegant decât Malko, cu acea distincție, ușor dezinvoltă a hainelor puțin șifonate care dau un farmec aparte englezilor.

Făcea parte din Garrick's și din Jockey Club. Era menționat în Who's who ca detașat pe lângă Ministerul Apărării, Knight Commander of the British Empire, Knight Commander of the order of St. Michael și St. Georges. Ceea ce în termeni simpli, inițiații numeau „*Call me God*" [1]. Iar pentru rangul înalt căruia aparținea Sir Maurice „*God call me God*" [2].

În realitate, Sir Maurice era șeful „Serviciilor secrete britanice M.I.6". Biroul său semăna mai degrabă cu o confortabilă „Country House" decât cu un centru de spionaj.

Din vatra șemineului se auzeau vagi trosnituri de lemne, ce ardeau liniștit. Biblioteca se întindea pe un perete întreg. La stânga, se afla numai o fereastră protejată de perdele groase și un sistem electronic de alarmă, perfecționat.

Vizitatorii aveau la dispoziție fotolii adînci din piele care înconjurau o masă joasă. Nici o hârtie sau vreun dosar nu se aflau pe birou. Malko luă loc într-un fotoliu. Bărbatul care-l prezentase, Patrick Davis și care semăna cu o focă din cauza mustății ce-i atârna, își întoarse privirea mioapă spre celălalt vizitator pentru a-l prezenta lui Malko. Era un bărbat înalt cu părul tăiat scurt, cu trăsături regulate și mari, gura cărnoasă și bine conturată, pomeții înalți și ochii foarte înfundați în orbite.

— Căpitanul Oleg Penkovski este atașat militar adjunct la Ambasada URSS din Londra.

Sovieticul strânse mâna lui Malko.

Discret, Patrick Davis se abținu să precizeze că rusul era rezidentul K.G.B.-ului la Londra, membru al Departamentului V, secția a II-a. Fapt pe care cei prezenți îl cunoșteau, dar care fusese stabilit, ca în această reuniune amicală să fie trecut sub tăcere.

Oleg Penkovski se instală într-un fotoliu și aprinse o țigară. Avea mâini lungi și puternice iar eleganța englezească își pusese oarecum amprenta asupra sa.

Se simțea în largul său. Malko își înăbuși discret căscatul. Sosit de la Viena, fusese nevoit să treacă prin Copenhaga; cursele directe erau pline ochi. Avea intenția, totuși, să facă

---

1. Numește-mă Dumnezeu.

2. Dumnezeu îmi spune Dumnezeu.

același lucru și la întoarcere. Mai întâi pentru a cumpăra ceva argintărie din Danemarca, apoi pentru a face un salt de o zi la Paris, să cumpere niște cravate.

Scandinavian Airlines avea o cursă care pleca dimineața la orele nouă din Copenhaga și o alta care revenea la 20 h 05 de la Paris, permițându-i să profite de întreaga zi fără să piardă timpul, având incluse mesele: un mic dejun suedez, copios și o cină — servite la bord.

Castelul din Liezen era acoperit cu zăpadă și dintr-o dată se hotărâse să o aducă și pe Alexandra, logodnica sa dintotdeauna, precum și pe fidelul său valet cu funcții extinse.

C.I.A. prin stația locală, îi rezervase o suită somptuoasă la Hilton, cu o vedere largă în Hyde Park.

Nu era prea frig la Londra, iar șeful serviciilor secrete britanice părea absolut fermecător. În Anglia, spionajul era încă o profesie pentru gentlemani. Ședința lor părea cea a unui club elegant. Reprezentau totuși trei dintre cele mai puternice poliții secrete din lume.

Sir Maurice Bradley, așezat în fața lui Malko, începu să-și umple pipa cu un aer grav. Vizitatorii săi așteptau cu un aer de nerăbdare, observându-se unii pe ceilalți. Patrick Davis deschisese un dosar și începu să-l parcurgă.

Malko își spuse că trebuia cu orice chip să-l învețe cum să se îmbrace.

Cu haina în carouri, prea lungă, pantalonii din gabardină bej prea largi și pantofii îngrozitori care semănau cu cizmele de la Wehrmacht, era perfect potrivit pentru Medrano și nu pentru Myfair. Fără a pune la socoteală părul său lung.

Lentilele ochelarilor aveau un centimetru grosime. Era tipul perfect de înalt funcționar care reușise în carieră prin muncă și disciplină. Singurul lucru care nu-i plăcea lui Malko era privirea lunecoasă a acestuia. Pusese alături de el un bibliorаft deschis, înțesat de dosare.

Malko luase micul dejun în braseria de la Hilton, lăsând-o pe Alexandra dormind în cameră, sub paza lui Krisantem. Măcar, de data asta, C.I.A. nu-l trimise pe Malko într-o țară subdezvoltată, așa că Alexandra se hotărî să se dedice cu frenezie cumpărăturilor, profitând de o perioadă mai slabă a lirei.

Malko era fericit că se găsea într-o țară civilizată, după baia de sânge din Etiopia. Îi trebuise o săptămână pentru a ieși din țară și să ajungă pe teritoriul francez din Afars și Issas în compania prințesei Elmaz. Fără aur. Călăuzele care îi ajutaseră să treacă frontiera le furaseră tot. Elmaz se găsea probabil la Londra, la verii ei.

Nu-și dădea seama dacă dorința îl împingea s-o vadă sau poate faptul că ar fi avut timpul necesar.

Londra părea mai puțin agitată.

Deplasarea îi fusese cerută de Langley, direct prin Deputy Director de la Desk Europe. Telexul primit de către stația din Viena avea drept cod „Teddy Bear". Malko nu știa despre cine este vorba. Știa numai că fusese ales pentru că avea cunoștințe de limbă rusă și pentru „profilul" său de as al UMINT [1].

Era în plin mister. Dar curând avea să afle mai mult. Cine era acest „Teddy Bear" pentru care se cerea atâta protecție? Sir Maurice Bradley termină în sfârșit de aprins pipa și spuse în șoaptă:

— Cred că dl. Davis o să ne explice motivele acestei reuniuni...

Patrick Davis își frecă mâinile mari, una de alta și apoi se scărpină pe gât.

— Well, Sir. Suntem puși în fața unui fapt foarte delicat. Protecția unui cetățean american care se află în țara dumneavoastră. Bineînțeles, ar fi de resortul Scotland Yard-ului, dar personalitatea acestui om și mai ales persoanele care doresc să-i facă rău m-au determinat să mă adresez direct dumneavoastră. Nu aș dori să pun inutil în pericol viața cetățenilor britanici.

Sir Maurice Bradley înclină capul, impasibil. Reprezentantul K.G.B.-ului asculta cu capul plecat. Patrick Davis continuă:

— Este vorba de dl. Nicolas Silverman, cetățean american domiciliat la Londra de șase ani. V-am pregătit nota biografică a acestuia.

---

1. Human Intelligence — informații prin intermediul agenților și nu prin satelit ELINT.

Dl. Silverman a ocupat diferite funcții în administrația țării noastre iar în prezent lucrează în sectorul privat al industriei. Se ocupă în special de relațiile comerciale americano-sovietice. În acest sens, este pe cale să semneze un contract privind dezvoltarea petro-chimică într-o regiune a Uniunii Sovietice.

Sir Maurice Bradley înclină capul și scoase un rotocol de fum.

— Sunt la curent.

Multe persoane se interesau de negocierile americano-sovietice. Încurajat, Pat Davis continuă:

— Dl. Silverman trebuie să plece la Moscova foarte curând: asta datorită contactelor sale personale și cunoașterii fluente a limbii ruse. Or, se pare că anumite persoane doresc ca acest acord să nu se realizeze.

Malko admiră în trecere litota folosită ca figură de stil. Se găsea între persoane cu o anumită clasă. O adevărată muncă de administrație, nici urmă de specialiști în asasinate și șantaje. Înduioșător...

Avu viziunea rapidă a unui înger deghizat în Agatha Christie.

Focul trosnea în cămin. Sir Maurice Bradley își înălță sprânceana stângă imperceptibil.

— Ați identificat aceste persoane?

Pat Davis nu avu timp să răspundă. Căpitanul Penkovski îi tăie vorba, într-o engleză cam livrescă dar perfectă.

— Este vorba despre un grup de trădători care se opun demarării afacerii. Niște instigatori la război. Sunt cei care au mai rămas dintr-o mișcare fascistă fondată înainte de război și susținută de banditii naziști — N.T.S.

Cel mai periculos dintre ei este un bandit de drept comun. Leonid Volodia. El este autorul amenințărilor și al atentatului...

Violența intervenției sovieticului îl șocă pe Sir Maurice. Britanicul își fixă privirea gri și liniștită asupra căpitanului Penkovski.

— Ce amenințări și ce atentat?

Oleg Penkovski nu se lăsă rugat și continuă:

— Acest bandit Volodia îl asaltează pe dl. Silverman cu apeluri telefonice de amenințare cu moartea. Alaltăieri seara, a ucis câinele de pază al d-lui Silverman.

De astă dată, Sir Maurice fu cu adevărat șocat.

— Este deplorabil, recunoscu el.

Chiar și membrii I.R.A. care erau mai degrabă huligani decât gentlemani, nu atacau animalele. La Londra, bombele explodau în fiecare săptămână, dar slavă Domnului, nici un animal nu fusese rănit. Oricum, își făcuse deja o idee personală asupra afacerii Silverman. Secția M.I.5, ramură a lui M.I.6, însărcinată cu contra-spionajul în interiorul Marii Britanii îi pregătise un raport pasionant. Pentru câteva momente se delectă cu privirea plină de furie a lui Pat Davis. Aștepta să vadă ceea ce americanul urma să-i spună sau să nu-i spună... Se întoarse spre el:

— Aș fi încântat să vă ajut. Cu atât mai mult cu cât văd că prietenii noștri sovietici sunt la fel de interesați de problemă.

Căpitanul Penkovski profită pentru a prinde mingea din zbor:

— Guvernul Uniunii Sovietice ar fi extrem de îngrijorat dacă i s-ar întâmpla ceva d-lui Silverman, spuse el, apăsând pe cuvinte. Comitetul nostru Central acordă o mare importanță semnăturii acestui acord.

Sovieticii, cu faima pe care o aveau, erau în stare să pună Londra pe jăratec pentru a-l proteja pe Nicolas Silverman.

Sir Maurice rămase impasibil. Serviciile secrete britanice remarcaseră într-adevăr protecția sovietică de care se bucura Nicolas Silverman la Londra, dar nu aveau încă explicația acestei probleme.

Cu câteva luni în urmă, Marea Britanie expulzase o sută opt membrii ai K.G.B.-ului care deveniseră, într-adevăr, bătători la ochi. Rușii, sub acoperirea unui centru comercial din West Highgate, organizaseră o poliție secretă colosală — până când secția M.I.5 se băgă și făcu puțină ordine. Acum, însă, trebuia folosită puțină diplomație. Oricum, o întrebare îl intriga.

— Sunt gata să fac tot ce-mi stă în putere pentru a asigura protecția lui Nicolas Silverman, dar, spuse el, de ce nu poate pleca mai repede la Moscova?

Se lăsă o liniște grea. Malko voia să întrebe același lucru. Pat Davis clipi din ochi în spatele lentilelor groase.

— Dl. Silverman este reținut la Londra pentru motive profesionale despre care nu cunoaștem amănunte.

Sir Maurice făcu un gest care însemna că înțelesese. Oricum, interlocutorii săi nu-i spuneau tot adevărul. Tocmai calcula ce avantaje putea să aibă din această colaborare, pentru serviciul lui. Se găsea întotdeauna ceva de ciugulit: un mic defector, o informație, o verificare a mărturiilor. Se felicită pentru prudența sa. Cu câteva luni în urmă, refuzase să semneze o cerere de expulzare ce-l privea pe Oleg Penkovski, tocmai pentru a-i permite sovieticului să-și continue anumite contacte.

Lumea era mică.

— Cred că pot să cer secției Special Branch a Scotland Yard-ului să-l păzească pe Silverman, sugeră el. Sunt oameni foarte eficienți și discreți. Aș putea de asemenea să cer informații despre acest... Volodia, deși nu avem cu ce să-l inculpăm, deoarece dl. Silverman nu a depus nici o plângere împotriva lui. Întoarse privirea spre Pat Davis.

— Ce părere aveți despre acuzațiile aduse de căpitanul Penkovski, domnule Davis? Îl cunoașteți pe acest Leonid Volodia?

În mediile serviciilor secrete, era un fapt de notorietate că N.T.S.-ul fusese „recuperat"de către C.I.A., pe la sfârșitul anilor cincizeci. Sir Maurice își ascunse cu greu licărul de amuzament din ochii săi gri. Serviciile americane continuau să „cultive" mii de emigranți din Europa de Est, precum Leonid Volodia.

Toate colectivitățile de emigranți erau de atfel, infiltrate de serviciile sovietice și de M.I.5. Bineînțeles, englezii doreau să știe clar ceea ce se petrecea pe teritoriul lor. Din nou, căpitanul Penkovski nu lăsă timp americanului să răspundă.

— Cu siguranță este acest ticălos de Volodia, zise el.

Sir Maurice Bradley își luă o expresie tacticoasă și întrebă:

— Cum puteți fi atât de sigur, căpitane Penkovski?

— Din cauza asta, zise rusul.

Scoase un magnetofon dintr-o geantă și-i dădu drumul. După câteva secunde de liniște, o voce șoptită spuse în engleză cu un puternic accent străin: „Domnule Silverman, nu trebuie să mergeți la Moscova. Nu trebuie să-i sprijiniți pe stăpânii Gulagului. Renunțați să-l vedeți pe prietenul dumneavoastră Suslov. Dacă nu, vom fi obligați să vă ... (ezitare) ... împiedicăm definitiv să o faceți".

Se auzi o pocnitură. Apoi un alt mesaj aproape similar. Apoi un altul. Vocea era ușor de recunoscut, din cauza timbrului și ritmului sacadat, precum și a respirației șuierătoare, ca și cum cel ce vorbea ar fi suferit de astm.

Tăcerea se așternu din nou. Malko observă că Pat Davis își privea vârful pantofilor cu o insistență suspectă...

De îndată, căpitanul Penkovski se întoarse spre american:

— Dl. Davis ar putea să ne confirme dacă este vorba despre vocea lui Leonid Volodia. Cred că-l cunoaște destul de bine. Sir Maurice reuși să nu-și înalțe sprâncenele. Malko își spuse că reuniunea începea să fie interesantă.

Liniștea grea se prelungi câteva secunde, până ce Pat Davis zise cu o voce prudentă și încurcată:

— Este adevărat că l-am întâlnit pe acest Leonid Volodia, în trecut. Ca mulți alți emigranți, a intrat în contact cu ambasada pentru sfaturi, bani... Dar nu i-am dat curs. Nu l-am cunoscut suficient pentru a putea confirma acuzațiile căpitanului Penkovski, dar nu este imposibil să fie el.

Sir Maurice Bradley asculta fără să fumeze.

— Oricum, putem încerca să-l găsim pe acest Volodia și să-i punem câteva întrebări.

Căpitanul Penkovski aprobă în tăcere.

— Ar fi o precauție bună, aprobă cu căldură Pat Davis. Nu cred să fie un pericol serios, dar acești emigranți sunt adesea niște extremiști. Opiniile lor îi împing la acte regretabile.

Dacă după asta, americanul nu era decorat cu Ordinul Lenin... Oleg Penkovski nu clipi.

Sir Maurice simți că e mai bine să nu prelungească această delicată confruntare. Până în acest punct, totul decursese destul de bine — deci nu trebuia ațâțat diavolul... Scutură pipa peste scrumieră și anunță cu vocea sa calmă, plină de distincție:

— Mă voi ocupa de tot, imediat, domnilor.

Întors către căpitanul Penkovski precizează: Puteți liniști guvernul dumneavoastră. Vom face tot ce este posibil pentru a-l găsi pe Volodia și a-l proteja pe dl. Silverman. În acest sens, înțeleg foarte bine grija pe care o aveți în această afacere, dar cred că Special Branch ar putea asigura domnului Silverman o protecție suficientă.

O manieră elegantă de a preveni K.G.B.-ul că nu trebuia să folosească nimic altceva în afară de mitraliera grea. Londra nu era Belfast. Erau și așa destui criminali în libertate, membri ai organizației I.R.A.

Știa că Oleg Penkovski acționa la ordinele lui Suslov, șeful Departamentului de Stat pentru Știință și Tehnică. Suslov era un om important, căruia i se permiteau mici fantezii, ca de exemplu — să se plimbe cu patru gărzi de corp înarmate până-n dinți în locuri unde, de obicei, sunt aduse numai femei frumoase.

De altminteri și Marea Britanie avea interesul de a exporta în Uniunea Sovietică. Nu se putea vinde totul arabilor care cumpăraseră deja jumătate din Londra.

Sir Maurice Bradley rămăsese îngrozit când văzu că noul său vecin din Myfair nu se îmbrăca decât în djellabah și confunda terenul de golf cu un câmp de cârtițe...

Își dădu seama că Malko nu intervenise deloc în discuție. Avea dosarul lui pe birou, iar prezența lui îl intriga. După cunoștința sa, C.I.A. nu-l folosise niciodată pe Malko într-o misiune ușoară, ca cea de a efectua legătura dintre el însuși, rușii de la K.G.B. și oamenii C.I.A. la Londra.

De unde deduse că i se ascunseseră două trei lucruri, dar educația îl opri să treacă, pentru moment, bariera anumitor întrebări.

— Cred că Prințul Linge va lua această afacere în mâini — spuse el.

— A venit la Londra pentru acest lucru, confirmă Pat Davis. Am să-l prezint domnului Silverman. Nu avem destui oameni plasați aici, pentru cazuri de acest gen.

— Perfect, spuse Sir Maurice.

Scrise rapid ceva pe o carte de vizită pe care i-o întinse lui Malko.

— Iată linia mea directă și numărul meu de telefon. Vă voi ține la curent în ceea ce-l privește pe Volodia. și, în orice caz, adăugă el zâmbind, sper că vom avea ocazia să vorbim despre aliațele familiale.

Malko luă cartea de vizită, flatat. Toți se ridicară și ieșiră unul câte unul, însoțiți până la ușa din Queen Ann's Gate. De

îndată ce ieșiră, Sir Maurice sună. Un civil apăru imediat. Impersonal.

— John, zise șeful serviciilor secrete M.I.6, trimiteți pe cineva să ia toate amprentele de pe acest birou: vă voi da numele mai târziu.

Aceste lucruri puteau servi oricând.

* * *

— Veniți la birou.

Pat Davis îl aștepta pe Malko, cu mâna pe portiera unui Austin gri cu geamuri fumurii. O mică minune care costase treizeci și cinci de mii de dolari. Blindat ca un car de asalt. De când cu asasinarea lui Robert Welsh, șeful stației din Atena, C.I.A. hotărâse să asigure protecția maximă șefilor de stații. Costau prea mult să-i formeze. Oleg Penkovski era deja înfundat într-o Volga înmatriculată C.D.

Malko luă loc în Austin. Geamurile fumurii lăsau să treacă prea puțin lumina. Aveau trei centimetri grosime.

Mașina atingea pânp la 180 km/oră. Pat Davis întoarse pe loc pentru a ajunge în Broadway Street..

— Sir Maurice este un tip O.K., spuse el. Serviciile M.I.6 aveau nevoie de unul ca el.

Un înger deghizat în defector trecu. Englezii aveau și lucruri rele...

La C.I.A., gurile rele spuneau că dacă voiai să comunici informații sovieticilor, era suficient să le dai serviciului M.I.6 britanic. Puțin indispus, Malko nu vorbi până la Grosvenor Square unde se afla clădirea imensă a Ambasadei americane.

Pat Davis intră în garajul subteran, luă ascensorul pînă la biroul de la al 4-lea etaj, disimulat printre cele de la Drug Enforcement Agency.

Șeful de stație, urmat de Malko, traversă biroul secretarei sale și-l lăsă pe acesta să treacă primul.

Malko se opri în prag, uimit. Doi bărbați se aflau deja în birou. Doi coloși de oameni cu ochii gri pe care-i cunoștea foarte bine. Păreau aproape identici — cu părul tăiat scurt, costumele gri închis, cravatele cu desene și pantofii enormi.

Produse adevărate ale Middle-West-ului cel puritan. Pentru Milton Brabeck, născut la Pretoria, în Illinois, lumea civilizată se oprea puțin înainte de New York — capitala păcatului.

Chris Jones și Milton Brabeck „gorilele" de șoc ale C.I.A.-ului.

Bineînțeles nu erau la Londra să facă turism. Se întoarse către Pat Davis și zise cu un surâs sarcastic:

— Pun pariu că acești domni sunt „și ei" agenți de legătură.

— Nu, răspunse întunecat Pat Davis, este o încurcătură.

Capitolul IV

Cu mâinile în partea de sus a volanului, Pat Davis conducea cu prudență micuța mașină, în labirintul elegantului Mayfair. Malko se întrebă cum putuseră Chris Jones și Milton Brabeck să încapă pe bancheta din spate.

Cu genunchii sub bărbie, cu pălăriile pe genunchi și creștetul capului atingând mașina, aveau expresia „fericită" a peștilor scoși din apă.

— Îmi dau seama foarte bine că trebuie să se facă economii, mârâi Chris, dar mai bine era în bicicletă.

Din fericire, chinul lor sfârși repede. Pat Davis parcă mașina aproape în fața hotelului Hilton.

— Am ajuns, anunță el.

Întrerupsese rapid conversația din biroul său, pretextând rezervarea de la Ambasador Club. Clubul avea forma unui vapor, având grădina în vârf, chiar în fața Hilton-ului.

Se opriră înaintea unui zid fals care prelungea intrarea în club. Ambasador Club era unul dintre cele mai bune din Londra.

Pat Davis îl luă pe Malko de braț.

— Vezi zidul ăsta? Se numește zidul conversațiilor secrete... Seara, este plin de prostituate care vin să-i agațe pe membrii clubului, la ieșire. Totul se petrece în cea mai mare discreție.

Malko zâmbi. Își dădea seama că șeful centrului C.I.A. nu era prea grăbit să-i spună în ce consta „încurcătura" despre care amintise în treacăt.

Îi conduse înăuntru și semnă într-un registru. Trecură prin fața unui salon cu mobilier foarte încărcat, în care trei

gentlemani ațipiseră în fotoliile din piele verde. Apoi ajunseră într-un bar spațios decorat cu plante de interior, care se unea cu sufrageria. Ambianța era destul de rece.

Doi membri îl salutară pe Pat Davis și un ospătar italian se apropie cu un aer spășit.

Chris Jones se strâmbă cu dezgust.

— E puțin mai vesel ca într-un cimitir aici.

Pat Davis se mohorî.

— Aici este încă bine. Ambasador Club este unul dintre cele mai liberale. La Traveler's, de exemplu, membrii care nu au fost prezentați nici nu-și vorbesc măcar... sau numai în caz de incendiu.

Neplăcut impresionați, „gorilele" comandară fiecare câte un J & B dublu, Pat Davis un Martini Bianco și Malko o vodcă.

Malko căută în zadar cu privirea o prezență feminină. În Marea Britanie, femeile nu servesc decât noaptea. Un adevărat gentleman nu-și afișează tendințele sexuale. Se poate ieși însoțit de cal, dar niciodată de amantă.

— Prunier Club este închis, spuse Pat Davis, dar nici aici nu-i prea rău.

Un ospătar se apropie deodată de șeful centrului C.I.A. de la Londra.

— Sir, sunteți chemat la telefon.

De cum se îndepărtă, Malko zâmbi celor doi.

— Ce surpriză, spuse el. Vom lucra din nou împreună. Prietenul nostru Krisantem este aici.

— Ah, făcu Milton, fără mare bucurie.

De la prima lor întâlnire la Istanbul, cu zece ani în urmă, cei doi, americanul și turcul nu se prea plăceau. Trebuie spus că și circumstanțele fuseseră dificile.

— Și tu îl cauți pe Ward, întrebă Chris.

Malko înălță sprâncenele.

— Ward? Cine este?

Chris schimbă o privire cu Milton, ca și cum spusese prea mult, apoi se aplecă peste masă.

— Ei bine, am gafat. N-ar fi trebuit să pronunț numele ăsta niciodată. Este „classified", și tu nu ai „clearance". Dar, la dracu, ne cunoaștem de mult timp. Să-l ții pentru tine, ne-am înțeles?

— O.K., promise Malko din ce în ce mai intrigat.

Pat Davis nu revenice încă.

— Suntem într-un wet-stuff [1], îi șopti Chris. Super clasă. Un spook.

— Cine? întrebă Malko, Ward?

Chris Jones dădu din cap afirmativ.

— Malko, întrebă gorila, de cât timp lucrezi tu pentru Company?

Malko se gândi câteva secunde.

— Vreo doisprezece ani, poate.

Gorila coborî și mai mult vocea.

— Ai auzit vreodată vorbindu-se de Assorted Nasties?

— Da, vag. în fine, știu ce reprezintă.

Assortied Nasties era numelé de argou dat unei secții speciale de la Technical Division — C.I.A., însărcinată cu fabricarea și întreținerea materialelor de sabotaj, de ucidere și ascultări tehnice.

Pistolul extra-plat al lui Malko fusese fabricat de Assorted Nasties, cu câțiva ani în urmă...

— O.K., făcu Chris. Tipul pe care-l căutăm, Theo Ward, a condus Assorted Nasties timp de opt ani. Este un geniu, dar e și nebun. Toate tentativele de asasinate împotriva președinților de stat sunt opera lui. Are o imaginație diabolică, de îndată ce este vorba despre ucis și distrus. Trebuie să fie un psihopat irecuperabil.

— Și ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

Chris Jones scotoci în buzunarul hainei și scoase trei sfere mici de metal pe care i le arătă lui Malko. Erau, bineînțeles, gloanțe de mic calibru care loviseră un obstacol.

— S-a întâmplat, spuse Chris, că am scos aceste bijuterii din corpul unui câine, aici, acum două zile. Nu există decât o singură armă în lume la care se potrivesc: o mitralieră experimentală care se numește „Venus".

Expulzează sute de gloanțe, în numai câteva secunde. Un adevărat tocător. Mitraliere de tipul ăsta, nu sunt mai mult de douăsprezece în lume. Știm unde se află fiecare, cu excepția

1. O afacere în care se varsă sânge.

uneia. Cea pe care Theo Ward a luat-o cu el... „Venus" este și ea o invenție de a sa.

— Este chiar așa de nebun? întrebă Malko.

Chris scutură capul.

— Nu se știe nimic. A plecat din „Company" acum o lună, pretextând oboseala. Este adevărat că suferea de inimă. Are 58 de ani, este englez; nu putea fi împiedicat să revină în țara sa.

Bineînțeles s-a angajat să nu dea în vileag niciodată ceea ce a creat pentru noi. Numai că, vezi, de atunci a dispărut de la maică-sa și a apărut povestea cu acest câine.

— Dar a fost lăsat să plece cu un asemenea arsenal? întrebă Malko.

Gorila înălță din umeri.

— Nu mă întreba pe mine asta, zise el. Nu puteau să-l supravegheze 24 h din 24 h. Lucra acasă la el. A păstrat eșantioane din tot ce fabricase.

Malko privi în direcția salonului verde. Nu-l zărea pe Pat Davis.

— Spune-mi, Chris, acest câine care a fost ucis al cui era?

Din nou, gorila manifestă o reținere vizibilă. Malko își fixă privirea sa aurie în ochii celuilalt, cu toată intensitatea de care era capabil.

— Chris...

— Bine, zise gorila — în punctul la care am ajuns cu destăinuirile...

Era al unui protejat al companiei, un anume Nicolas Silverman. Aparent, el este cel vizat.

Malko simți un fior de aer rece pe șira spinării. Făcu legătura.

— Știi cumva de ce Ward a întreprins acest atentat?

Chris Jones scutură din cap.

— Nu. La Langley, când mi-au rezumat acțiunea, mi-au spus că și-a pierdut mințile, că a devenit „amok". Și că trebuie să punem mâna pe el repede și discret.

— Mâna... repetă Malko.

— În fine, mâna, zise pudic gorila.

Un înger trecu, trenând o vestă antiglonț. Specialiști ca Milton și Chris nu erau deplasați peste Atlantic numai pentru

conversații mondene. Încă o misiune care se încheia în dosarele C.I.A. prin eufemismul folosit în aceste cazuri extreme: *Terminated with extreme prejudice* [1].

Silueta lui Pat Davis se ivi, în fine, în culoar.

— Prințe, să vă țineți gura! șopti Chris din nou cu nasul în paharul de whisky J&B.

— Mut ca mormântul, zise Malko.

Milton Brabeck se scutură.

— Nu trebuie spuse niciodată lucrurile astea. Poartă ghinion.

— Regret nespus, făcu Pat Davis așezându-se. Ambasadorul m-a reținut pentru o problemă urgentă.

— Nu ne-am plictisit deloc, afirmă Malko.

Pat Davis își șterse gura cu grijă și concluzionă:

— Toți trei aveți misiunea de a asigura protecția, îndeaproape, a lui Nicolas Silverman, până în momentul în care se decide să plece la Moscova...

De emoție, Chris și Milton abia se atinseseră de friptură. Șeful secției C.I.A. îi dezvălui lui Malko tot. Dispariția lui Ward, amenințările împotriva lui Silverman și atentatul care părea să demonstreze că cele două afaceri erau legate.

— De ce Ward voia să-l asasineze pe Nicolas Silverman? interogă Malko.

— Nu știm, mărturisi Davis. Dar știm că singura persoană care posedă un Venus, este el. Sau a fost răpit de oamenii N.T.S.-ului sau colaborează în mod voit cu ei.

Malko deveni din ce în ce mai visător.

— Cei doi bărbați s-au întâlnit vreodată?

Șeful centrului C.I.A. la Londra scutură capul.

— Nu am cunoștință. Vă mărturisesc că nu credeam prea mult în această poveste, până la atentat. Cei de la Langley au hotărât să-i trimită pe acești doi domni.

L-am văzut pe Ward la sosirea sa la Londra; părea normal și mi-a dat adresa mamei lui. De atunci s-a evaporat.

— Sir Bradley este la curent? întrebă Malko.

Pat Davis era cât pe ce să răstoarne cafeaua.

---

1. Ucis.

— *Holy Lord, no!* Dacă englezii află asta, vor fi nebuni de furie.

Chris aprobă, scuturând din cap.

— Tipul ăsta, e dracul gol...

— În fine, întrerupse Malko, doar n-o avea puteri supranaturale...

Chris Jones se aplecă deasupra mesei.

— O să-ți explic cât este de împătimit. A inventat o grenadă „de salon" de mărimea unui pliculeț de ceai. Nu are nici o parte metalică. Indetectabilă. O strecori sub covor și cel care calcă peste devine o grămadă de carne și sânge. Când este dezamorsată, își schimbă culoarea. Nu i-a fost suficient și a perfecționat-o devenind periculoasă chiar și când își schimbă culoarea.

În privirea gri a lui Chris Jones se citea fascinație și indignare totodată.

— Mr. Jones, zise sec Pat Davis, această informație este confidențială.

— Aveți vreo idee de modul în care i-am putea găsi pe cei doi bărbați? întrebă Malko, venind în ajutorul lui Chris.

— Nici una, tăie scurt Pat Davis. Am trimis la Langley un „N.T. report" [1]. În plus, nu avem nici o autoritate să căutăm pe cineva, pe teritoriul britanic. Singurul care ar putea să ne ajute este Sir Bradley. În așteptare, trebuie să ne ocupăm de paza lui Nicolas Silverman. Hot surveillance.

— Ce ați prevăzut? întrebă Malko.

Davis termină de băut cafeaua espresso dintr-o sorbitură și puse ceașca pe masă.

— E simplu. Nu o să-l slăbiți din ochi. Zi și noapte. Oamenii din cealaltă tabără sunt și ei pe față.

— Apropo, întrebă Malko, ei știu de Ward?

Americanul ezită.

— Nu... Nu cred. Ei știu numai că Leonid Volodia dispune de arme ultramoderne și ne bănuiesc, bineînțeles, că i le-am fi procurat noi pentru o altă misiune.

---

1. No trace report — când o informație este cerută și nu se poate răspunde.

— Cum arată Volodia ăsta?

— Așa, zise Pat Davis. Puteți s-o păstrați. Scoase din buzunar o fotografie pe care i-o strecură lui Malko. Un bărbat cu trăsături greoaie, sprâncene groase, păr negru și foarte des, privirea de nebun.

— 1,80 m aproximativ, preciză Pat Davis. Corpolent. Dreptaci. Dacă obțin vreo pistă prin Sir Bradley, vi-o dau imediat.

— Se pare că duce direct la cimitir, ironiză Malko. După ceea ce mi-ați spus nu prea am chef să-l percheziționez pe acest Volodia.

Pat Davis era pe cale să semneze nota de plată. Milton Brabeck ridică ochii spre cer, bău ce mai rămăsese din berea Beck's dintr-o sorbitură și spuse:

— Dacă-l văd oriunde ar fi, nu voi ezita nici un sfert de secundă.

* * *

— Atenție la viraje, gemu Milton. Chris mă zbrobește.

Din nou mașina zbura pe South Audley Street. Din fericire, nu erau decât câteva sute de metri între Ambassador Club și Ambasada Statelor Unite. Clădirea enormă ce avea deasupra un șoim de bronz domina Grosvenor Square-ul prin dimensiunea ei impresionantă. Ca și cum o navă spațială venită de pe altă planetă s-ar fi așezat în acest cartier liniștit. Ajuns în biroul lui Pat Davis, Chris Jones îi întinse o cutie de carton lui Malko.

— Împreună cu complimentele de rigoare de la Technical Division.

Malko luă cutia. Numai după o greutate ți-ai fi dat seama că nu era ciocolată. Ridică capacul și zări un pistol automat negru, un Hi-Standard calibru 22, pe care era înșurubat un amortizor. Plus două cutii cu cartușe, una verde și una roșie.

— Aveți în față una din ultimele creații ale lui Ward — zise ironic Chris Jones.

Amortizorul este un „sionic" supereficace. Cartușele sunt mai speciale. Amorsa este cu bariu. Amestecul care propulsează glonțul este compus din crom și bor. Sunt subsonice, din cauza zgomotului, lăsați-mă să vă arăt...

Sub privirea dezaprobatoare a lui Pat Davis, Chris luă pistolul, puse un cartuș în încărcător și-l armă. Merse apoi și luă un anuar pe care-l așeză, în echilibru, pe perete; se dădu cinci metri înapoi și ținti anuarul.

Se auzi un „pluf" care ar fi putut trece complet neobservat într-o încăpere în care se făcea conversație. Anuarul era puțin mișcat din loc. Malko se duse să-l privească și rămase șocat.

Era găurit pe fiecare parte. Glontele traversase dintr-o parte în alta cele două mii de pagini! Nici măcar un „Magnum" nu ar fi avut forța asta de penetrare. Era îngrozitor.

— Ați înțeles? rânji Chris Jones. În plus, mai aveți un răsfăț. Cutia roșie conține niște cartușe ale căror gloanțe sunt impregnate cu venin de cobră iofilizat... Altfel spus, la cea mai mică zgârietură, ești un om mort... Vă sfătuiesc s-o folosiți la această mașinărie.

Malko căută privirea lui Chris.

— Credeți că Ward deține una la fel?

— Probabil, zise americanul, și multe alte lucruri asemănătoare. Apropo, această armă nu are număr, ne-a parvenit printr-o valiză diplomatică. Deci fără probleme. Dar nu trebuie să cadă în mâinile englezilor.

Se auzi un „buzz" discret și Pat Davis ridică receptorul pe care-l puse la loc după câteva secunde.

— Nicolas Silverman vă așteaptă la ora cinci, la el, în Halkin Street — anunță el.

Am aranjat ceva util pentru voi trei. Luă de pe birou trei ace cu capătul mov și le întinse vizitatorilor.

— La intrare în Hilton este un serviciu de Security Desk. Toată lumea este percheziționată. Ultima bombă pusă de I.R.A. a făcut opt morți și șaizeci de răniți. Puneți acele astea la reverul hainei. O să fiți lăsați să intrați. La două zile vă furnizăm culori diferite.

Fiecare luă câte un ac.

— Domnilor, se adresă el lui Chris și Milton, echipamentul dumneavoastră a fost livrat direct în camere. Stați toți la etajul 15. Propun să avem o întâlnire mâine dimineață la orele nouă, la bar. Îmi veți comunica cum v-ați organizat. Malko, puteți să folosiți mașina mea — Austin.

— Voi mai avea și alte informații pentru voi, spuse Pat Davis.

— Ei drace, făcu Chris, aș prefera să merg pe jos.

* * *

Chris Jones desfăcu hârtia lucitoare cu multă atenție și scoase un strigăt de admirație.

— Goddam it! Este o „Mafia special". Luă cu precauție pușca de vânătoare cu țeava zimțată, un „shot gun" care nu măsura mai mult de 18 degete și manevră pompa de armare.

O armă care făcea găuri ca o farfurie zburătoare, la zece metri. Valiza diplomat era totuși un lucru foarte util.

Milton Brabeck admira și el în tăcere un impozant 44 Magnum care se pierdea aproape în imensa lui labă: ca tip de armă era modelul de dinaintea obuzierului.

Malko observă cele două „gorile". Nu se schimbaseră aproape deloc de la Istanbul. Erau oameni simpli care se bucurau din nimic.

Prietenii noștri din K.G.B. vor fi geloși, remarcă surâzând. Veți putea schimba cu ei cartușe drept amintire.

Milton Brabeck puse pistolul la loc.

— Nu este o glumă? Vom lucra într-adevăr împreună?

— Foarte serios, confirmă Malko. O să-i întâlniți, și ei se ocupă mult de securitatea lui Silverman. Sunt niște oameni fermecători...

Chris Jones se strâmbă. În ochii săi, singurul comunist simpatic era un comunist mort. Milton Brabeck se apropie, punând câteva cartușe monstruoase în pistolul 44 Magnum. Era vizibil îngrijorat.

— Tipul ăsta, Silverman, este „comunist" sau nu? De ce Ivanii țin atâta la el?

— Ați auzit vorbindu-se despre lansare? întrebă Malko.

Americanul dădu din cap cu un aer dezgustat.

— Mda...!

Cuvântul „lansare" era pentru el un cuvânt obscen. Singura manieră de a conversa cu rușii fiind racheta ICBM. La limită se putea vorbi și despre țeava de tun cu cei cumsecade. Cele

două „gorile" de la C.I.A. fuseseră crescuți și formați de 20 de ani în oroarea sistemului sovietic și înțelegeau cu greu evoluția politicii americane.

Când americanii vânduseră cantități de grâu considerabile rușilor, Chris scrisese Congresului american pentru a protesta.

„Să-i lăsăm să moară de foame pe rușii ăștia sau dacă vreți să le trimiteți grâu, cel puțin să-l otrăviți înainte"...

În afară de această fixație erau persoane simpatice și eficace. Cei doi aveau împreună puterea unui mic port-avion, și în plus îl adorau pe Malko. Era, probabil, cea de-a zecea misiune comună.

Deși primele fire argintii i se iviseră la tâmple, Chris avea aerul unui student ușor disproporționat în mers. De aproape, i se puteau vedea mușchii puternici ai brațelor și gâtul ca de taur. Erau în stare să ridice un om în brațe, să-l arunce în aer și apoi să-l prindă. Cât despre tir, putea să taie o muscă în două de la treizeci de metri. Ce mai... Un adevărat comunist!

Milton Brabeck se apropie de fereastră și observă circulația de-a lungul Hyde Park-ului.

Apartamentul lui Malko era mai spațios decât camera gorilelor. Alexandra era pe undeva prin Londra făcând, probabil, cumpărături.

— De ce conduc pe stânga, englezii? întrebă Milton.

Un mister de nepătruns. Cei doi americani se simțeau la fel de dezorientați ca într-o țară din lumea a treia.

Chris Jones se apropie și mângâie arma numită „Mafia special".

— Văd că aici polițiștii nu sunt înarmați, remarcă Chris. Ce fac? Fluieră sau se roagă?

— Aici, precizează Malko, chiar și vagabonzii au ceva sânge de gentleman... Aici nu se trage.

Chris reflectă câteva momente la acest lucru nemaiauzit: polițiști fără arme. Apoi fața i se lumină:

— De fapt, zise el, este ca și când un D.A.[1] vrea să păstreze un martor în viață până la proces, nu? Am văzut asta la F.B.I. E simplu. Nu mai e nevoie de Ivani...

---

1. District Attorney (procuror)

Sunt bănci la Londra, nu?

— Bineînțeles, spuse Malko. Care este ideea?

— Dacă îi rugăm frumos, putem folosi sala safe-urilor, explică gorila. Punem un pat pliant înăuntru, pe Silverman sub pat. Milt și cu mine alături. Jucăm pocker, mâncăm conserve și bem bere „Beck's". Când se bate la ușă, nu deschidem...

— E o idee excelentă, Chris. Din nefericire dl. Silverman nu dorește deloc să se închidă într-o cameră și noi suntem obligați să-i respectăm dorințele...

E tâmpit, tipul ăsta, remarcă Milton. Dacă aș ști că niște indivizi sunt gata să mă „extragă" [1], aș sta la adăpost.

— E pe jumătate slav, suspină Malko. Este un fatalist și crede că noi îl putem proteja...

Telefonul sună. Malko luă receptorul, vorbi câteva secunde, apoi închise.

— Vorbim de lup... zise el. Căpitanul Oleg Penkovski de la K.G.B., este jos. I-am spus să urce. Puteți să rămâneți și voi.

— Intrați, zise Malko. O să vă prezint celor doi funcționari detașați pentru protecția domnului Silverman: domnii Chris Jones și Milton Brabeck. Au venit special de la Washington. Sunt specialiști ai Serviciului Secret, și se bucură de toată libertatea de acțiune din partea guvernului englez.

Chris, ți-l prezint pe căpitanul Oleg Penkovski de la Ambasada sovietică, însărcinat ca și noi cu protecția lui Nicolas Silverman.

„Mafia special" era așezată pe masă, dar sovieticul se prefăcu că n-o vede.

Chris și Milton îl examinară pe Oleg Penkovski ca pe un marțian coborât pe pământ. Milton Brabeck se întrebă dacă nu cumva ar trebui să se spele imediat pe mâini, pentru a nu se contamina cu virusul comunist. Malko observă rigiditatea sovieticului. Avea impresia că ceva îl tracasa, altminteri ar fi fost destins. În fond, de data asta erau aliați. Oricum, această vizită-surpriză avea, în mod sigur, un motiv.

— Căpitane, spuse el, pot să vă ofer puțină vodcă?

---

1. A ucide, în argou C.I.A.

Este o invitație pe care un rus, oricare i-ar fi rangul, nu ar refuza-o niciodată. Se ridică și luă o sticlă de Laika din frigider. Chris Jones, prudent, apucă o sticlă de Martini Bianco.

Malko umplu patru pahare, apoi îl ridică pe al său:

— Căpitane, să bem în cinstea prieteniei americano-sovietice.

Goli paharul dintr-o înghițitură, imitat imediat de Penkovski.

Puși în încurcătură și crezînd că este vorba de un obicei rus, cele două gorile făcură același gest, dar cu Martini Bianco.

În ciuda alcoolului, sovieticul părea din ce în ce mai grav.

— Vin din partea tovarășului Vladimir Suslov, care este extrem de îngrijorat de această situație și crede că eliminarea domnului Nicolas Silverman ar fi o lovitură serioasă pentru relațiile dintre cele două țări.

Malko ascultă, puțin mirat.

— Dar eu nu sunt nici ambasador, nici măcar funcționar în zonă, remarcă el. Ar trebui să transmiteți acest mesaj domnului Davis.

Era surprins, cunoscând respectul rușilor pentru ierarhie. Trebuia să fie un motiv serios pentru ca Penkovski, căpitan al K.G.B.-ului să i se adreseze lui, un simplu agent secret din cadrele în rezervă ale C.I.A.-ului. Doar nu-i impresiona pe rușii din K.G.B. cu titlurile sale de nobleță.

— Vladimir Suslov ar dori să vorbească cu dumneavoastră și nu cu dl. Davis.

De data asta, vorbise rusește. Malko deveni rigid. Avea impresia că lucrurile încep să se complice.

Capitolul V

Se lăsă o liniște apăsătoare. Cei doi americani îl fixară pe sovietic, cu gura căscată. Acesta privea drept, în fața sa, cu trăsăturile absolut imobile. Scoase din buzunar o tabacheră, luă o țigară și o aprinse fără grabă; înainte de a continua, tot în rusește.

— Credem că americanii subestimează amenințarea împotriva lui Nicolas Silverman. Poate pentru că sunt într-o țară prietenă. Noi, dimpotrivă, credem că acest pericol este foarte serios și că un final nefericit nu ar fi exclus.

Malko se întoarse către Chris și Milton.

— Vă roagă să-l scuzați, dar nu se simte în largul său când vorbește în engleză, de aceea preferă să se exprime în limba lui.

— O.K., făcu Chris. E amuzant să auzi vorbindu-se rusește.

Erau pe panta alunecoasă. Sau rușii aveau într-adevăr motive să se neliniștească, sau erau pe cale să monteze o „intoxicare" superbă. Malko ar fi dorit să-i spună sovieticului că C.I.A. nu subestima deloc pericolul, dar mai exista și secretul profesional.

— Domnule Linge, întrebă deodată Penkovski, acești oameni depind direct de dumneavoastră? Pentru această acțiune exactă, sunteți singurul abilitat să le dați instrucțiuni?

Surprins de întrebare, Malko întârzie răspunsul cu câteva secunde.

— Depind de agenția federală — zise el. Ce vreți să spuneți?

Rusul scoase un rotocol mare de fum. Părea din ce în ce mai stânjenit.

— Aș dori să le spuneți celor doi agenți să nu întreprindă nimic fără să se adreseze dumneavoastră sau mie.

Malko privi chipul tensionat al sovieticului. Ceea ce îi cerea acesta era ciudat și surprinzător. Ar fi însemnat ca cei doi agenți ai C.I.A. să fie sub ordinele K.G.B.-ului. Oleg Penkovski avea fără îndoială un motiv grav.

Automat, îi replică:

— Cred că singurul în măsură să dea acest ordin este dl. Davis, de care depind cei doi funcționari.

— Înțeleg, spuse sec sovieticul.

— Nu văd, de altminteri, nici un motiv de conflict continuă Malko, ținând seamă de interesele convergente în această afacere, ale celor două țări. Sunt convins că dl. Davis va fi încântat de o bună coordonare a acțiunii.

De ce purta această conversație în rusă atâta timp cât engleza sa era perfectă iar discursul în sine era banal?

Simțind nervozitatea lui Chris și a lui Milton, Malko continuă în engleză:

— Căpitanul Penkovski se neliniștește în ceea ce privește armonizarea acțiunii noastre comune. Cred că pentru a simplifica lucrurile și cu condiția aprobării domnului Davis, ar fi preferabil să ascultați de ordinele domnului căpitan, în cazul în care eu însumi n-aș fi în măsură să vi le dau, de exemplu, în lipsa mea.

Crezu că ochii lui Chris Jones vor cădea pe mocheță. Era ca și cum ai fi cerut papei să-l asculte pe anticrist...

Chris înghiți în sec de mai multe ori. Într-un sfârșit, reuși să articuleze cu greutate:

— O.K. prințe. Vom face ceea ce domnul ne va spune. Disciplina își spuse cuvântul. Căpitanul Penkovski zâmbi și spuse în engleză:

— Domnilor vă mulțumesc pentru spiritul dumneavoastră de echipă.

Se ridică. Malko îl însoți până la ușă după ce strânse mâna celor doi agenți. În pragul ușii, cu fața încordată îl privi pe Malko și îi spuse în rusește cu o voce stăruitoare:

— Sunteți foarte sigur pe cei doi?

— Ce vreți să spuneți? se miră Malko.

— Sunteți sigur că vor urma numai instrucțiunile dumneavoastră? Că vă vor asculta?

— Nu văd de ce nu m-ar asculta, obiectă Malko. De ce anume vă temeți?

— Acest Volodia este un om periculos. Vrea să-l asasineze pe Nicolas Silverman.

— Ei bine, zise Malko, dacă acest pericol este atât de mare, de ce nu-l duceți imediat în Uniunea Sovietică pe Silverman? Ar fi mai simplu. Americanii nu se opun, iar englezii ar fi încântați.

Căpitanul Penkovski clătină din cap.

— Știu. Dar nu poate părăsi Londra.

— De ce?

Buzele cărnoase ale rusului se lărgiră într-un zâmbet fatalist.

— Domnul Silverman are probleme în viața particulară care-l determină să rămână la Londra, cu riscul de a-și pune viața în pericol. Deși tovarășul ministru l-a pus în gardă de mai multe ori.

K.G.B.-ul părea complet informat despre viața și psihologia lui Nicolas Silverman.

Malko privi insistent fața plată a omologului său. Simțea că acesta nu-i spusese tot ce știa.

— Este ceva ce nu înțeleg, zise el. Îmi dau seama de importanța lui Silverman, dar în cazul în care el ar dispare, altcineva ar putea semna în locul lui. Președintele său sau un înlocuitor...

Oleg Penkovski îl privi gânditor pe Malko.

— Teoretic, da, admise el din vârful buzelor. Dar nu-i cunoașteți pe tovarășii din Comitetul Central al Partidului Comunist. Domnul Silverman vine la Moscova de zece ani. Îi cunoaște pe toți, se bate cu ei pe umăr iar ei au mare încredere în el. Dar mai ales, au încredere în el pentru a respecta spiritul acestei negocieri. Doresc să se afle față în față cu el dacă ar exista vreo problemă. Sunt sigur că în cazul dispariției domnului Silverman, Comitetul Central al Partidului nu și-ar mai da semnătura pentru acest contract... Sau, cel puțin l-ar întârzia considerabil, ceea ce noi nu dorim.

— Înțeleg, spuse Malko. Voi face tot posibilul pentru ca dl. Silverman să rămână în viață.

— Nu mă îndoiesc, spuse rusul cu multă căldură.

Malko rămase cu impresia că Penkovski nu-i spusese adevăratul motiv al vizitei sale.

Brusc, simțind că Malko dorește să se retragă, Penkovski se hotărî.

— Pot să vă vorbesc?

— Bineînțeles, spuse Malko, din ce în ce mai intrigat.

— Tovarășul ministru ar fi fericit dacă la protecția lui Nicolas Silverman ar participa și persoana care se află cu dumneavoastră, domnul Krisantem.

— Dacă domnul Silverman nu se opune, va fi foarte simplu acest lucru, răspunse Malko.

— Nu am dori ca dl. Davis să fie la curent cu această sugestie, adăugă sovieticul.

— De acord, promise Malko.

De îndată, căpitanul K.G.B.-ului îi strânse mâna și se îndepărtă pe culoar.

Malko intră în cameră. Gorilele citeau ziarele; observă că Penkovski își lăsase paharul de vodcă plin. Trebuie să fi fost foarte neliniștit. Se uită la ceas. Era patru și jumătate.

— Sunteți gata? întrebă el.

Mergem tot cu cutia de sardele? întrebă Milton. Abia încăpem în ea, Chris și cu mine...

— Da, dar ajunge până la 110 mile și este blindată, zise Malko pentru a le ridica moralul.

— Doar nu suntem aici pentru raliul de 24 h din le Mans, lăsă să-i scape Chris. Mai există și niște Eldorado blindate în care ne putem întinde picioarele. Dacă facem din Mini ascunzătoarea noastră, rămânem paralizați...

— Chris, făcu Malko, trebuie să vă plângeți la Technical Division.

În momentul în care voia să iasă din cameră telefonul sună. Malko ridică receptorul.

— Prințul Malko Linge?

— Da, eu sunt, zise Malko.

— Vi-l dau pe Sir Bradley, zise vocea. impersonal. Malko aşteptă; inima îi bătea mai tare. Vocea caldă a britanicului îi răsună plăcut la urechi.

— Sunt fericit că am dat de dumneavoastră. Dacă nu sunteţi prea ocupat, am putea să bem un pahar la Clubul „Garrick's" pe la şapte?

— Cu plăcere, acceptă Malko.

Puse receptorul în furcă. Cu siguranţă lucrurile nu erau atât de simple precum păreau... După vizita ruşilor, urmau englezii.

* * *

— Bine aţi venit la Londra! Dl. Davis ne-a anunţat de sosirea dumneavoastră.

Nicolas Silverman înaintă cu mâna întinsă spre Malko. Americanul era în cămaşă cu mâneci scurte, aparent foarte destins, ochii albaştri veseli în spatele ochelarilor de baga, jovial, foarte „Teddy Bear", cu obrajii puţin bucălaţi.

Malko cuprinse dintr-o privire livingul enorm. Peste tot era mobilier metalic, mese din sticlă iluminate din interior, picturi abstracte pe pereţi.

Privirea i se opri în faţa unui obiect insolit în acest decor elegant. Era un pachet învelit în hârtie maro, pus pe o masă lăcuită în negru. Nicolas Silverman îi urmări direcţia privirii.

— Ah, priviţi acest „Christo"? spuse el râzând. Nu l-am cumpărat prea scump: şase mii de dolari. Tipul care l-a făcut e plin de idei; împachetează orice: lustre, maşini. Are o lucrare şi la Muzeul de Artă Modernă din New York... Acesta este un cadou pentru o prietenă.

Malko scoase un mârâit politicos.

Încă unul care împinge cu neobrăzare prostia omenească, gândi Malko. Exista o grămadă de oameni care împachetau de generaţii şi nu expuneau nicidecum la vreun muzeu.

— E foarte frumos, făcu el. Ce are în interior?

— Nu ştiu, mărturise Silverman. Dacă-l desfac, voi găsi un bilet pe care scrie: „Aţi distrus opera lui Christo". Aşa că mai bine n-o atingem.

În acel moment se auzi soneria. Malko se gândi că erau Chris și Milton pe care-i lăsase la intrare pentru a nu părea prea invaziv. Un valet, bătrân și chel, se precipită pe scări. Krisantem l-ar fi înlocuit de minune, își spuse Malko.

— Cred că a venit prietena mea, spuse Nicolas Silverman cu un aer încântat.

Malko avu un șoc plăcut la vederea unei femei blonde, foarte elegantă, într-un costum clasic din catifea maro, îndulcit de o bluză înflorată.

Tânăra traversă încăperea cu un mers senzual, unduitor. Malko fu uimit de intensitatea privirii sălbatice a ochilor ei, având apropare aceeași culoare ca ai lui.

Avea o figură voluntară, pătrată, puternică, o gură senzuală și își ținea capul ca o regină.

Femeia se opri în fața lui Malko cu o privire interogatoare.

— Prințul Malko Linge, Miss Pamela Rice. Prințul Malko este în afaceri cu mine. Cred că ne vom vedea des de acum încolo, spuse Nicolas.

Pamela râse și se trânti pe divan.

— Excelent! Sper că-i place să danseze.

Așezată, începu să-l observe pe Malko, plimbându-și unghiile pe ciorap, în sus și-n jos.

Malko simți efectul scârțâitului direct pe șira spinării. Pamela Rice părea că nu-și dă seama de tulburarea pe care o provoca. Își continuă mișcarea, cu părul lung dat puțin peste ochi, cu privirea fixată asupra lui Malko ca și cum i-ar fi despicat sufletul. Haina costumului ei se deschise, descoperind sânii mici, umerii largi, o talie foarte fină, un bazin plat. Malko era fascinat de magnetismul ei, în ciuda unor detalii masculine: unghiile nu erau lăcuite, avea o anumită hotărâre în expresie și gesturi aproape brușe.

Pamela luă o țigară Rothmans și Nicolas Silverman traversă jumătate din încăpere într-o fracțiune de secundă pentru a-i oferi un foc.

— Am găsit ceva pentru tine, spuse el, la Sothesby. Se întoarse și luă pachetul de pe masă.

Chipul Pamelei se lumină.

— Oh, este un „Christo"! Ce drăguț din partea ta! Se ridică și-l sărută pe Nicolas pe gură.

— Mulțumesc, dragul meu.

Era în sărutul Pamelei tot atâta căldură cât într-un surâs formal la încheierea unui contract. Malko își aminti remarca căpitanului Penkovski... Silverman era vizibil îndrăgostit nebunește de această femeie. Ăsta era, probabil, motivul pentru care Silverman rămânea la Londra. O mânca din priviri.

— Dacă nu ești obosită, draga mea, zise Nicolas cu o voce ezitantă, am putea cina la Annabel's.

Pamela se strâmbă cu o ușoară indiferență.

— Bine, dacă tu vrei. În cazul ăsta, va trebui să mă schimb. Voi fi acolo pe la nouă.

Se ridică, îl sărută pe Nicolas Silverman și îi întinse mâna lui Malko.

Acesta își zise că Pamela reușea foarte bine să aibă aerul unei ticăloase răsfățate, fără să semene cu o cocotă.

Era dificilă.

Nicolas o însoți până la parter și reapăru debordând de bucurie.

— Este o fată fantastică, zise el cu căldură.

— Superbă, aprobă Malko. Este la curent cu... problemele dumneavoastră?

— Nu în întregime. Dar era cu mine în seara în care câinele...

— Înțeleg.

Îl observă pe texan. Încetul cu încetul acesta se schimbă, ochii aveau o expresie mai dură, era mai puțin „Teddy Bear".

— Aveți vreo idee privind motivele pentru care au vrut să vă intimideze?

Nicolas Silverman scutură din cap.

Este destul de confuz. Bărbatul care mi-a telefonat a vorbit despre o organizație de emigranți antisovietici și mi-a reproșat că vreau să măresc potențialul militar al rușilor. La început, nu a fost cu adevărat agresiv. Apoi când l-am făcut să înțeleagă că nu aveam de gând să țin seama de părerea lui, a devenit mai amenințător. Eu îl consideram în continuare un dezechilibrat agasant, dar nu foarte periculos, până în momentul incidentului cu câinele. Mă aștepta pe mine să mă ucidă, sunt sigur, cu o grenadă sau ceva asemănător, pentru că animalul a fost făcut bucăți.

Suspină cu surâsul pe jumătate.

— Acum știu că este ceva serios.

— De ce nu plecați imediat la Moscova, acolo veți fi în siguranță.

— Țin foarte mult să închei acest „deal". Am lucrat la el, ani și ani; câteodată a fost un coșmar. Am fost de zeci de ori la Moscova. Dar există ceva la care țin mai mult.

— Miss Rice?

— Exact. Nu vreau s-o las în momentul ăsta. De îndată ce voi putea, voi merge la Moscova. Așa voi reuși, poate, să câștig în ambele planuri.

— Sau să pierdeți.

Nicolas Silverman învârti cuburile de gheață în paharul cu whisky.

— So what? Câteva momente dificile de trecut. La ce bun atâția bani dacă nu mă simt în largul meu? Sunt pe jumătate rus. Deci, nitchevo!

Malko reflectă. Dându-și seama că texanul nu realiza întinderea pericolului, se decise brusc să-i dea amănunte.

— Domnule Silverman, zise el, este mult mai serios decât puteți crede...

Cu maximum de detalii, îi povesti ce știa despre asociația Theodore Ward — Leonid Volodia. Când sfârși de povestit, Silverman scutură din cap.

— Vă mulțumesc că m-ați prevenit. Dar nu îmi voi schimba planurile. Sper ca protecția dumneavoastră să fie eficace. Aveți și alte întrebări să-mi puneți?

Malko rămase tăcut câteva secunde. Nu era nimic de făcut pentru a-l convinge.

— Amenințările au început de mult timp?

Texanul încruntă sprâncenele.

— Aproximativ de șase săptămâni; în momentul în care sovieticii m-au informat că toate chestiunile de principiu erau rezolvate.

— Deci, conchise Malko, cei ce vă amenințau erau informați...

Texanul scutură din cap.

— Oh, știți, asta nu era un secret. Mulți oameni erau la curent, în toate sferele guvernului.

Malko reflectă; avea deja o stare de indispoziție.

— Care este poziția Administrației?

— Noul președinte este încântat. Am avut întâlniri la Washington, acum o lună. Totul merge în sensul dorit de autorități. Băncile și-au dat de asemenea acordul, pentru că afacerea le permite să folosească petro-dolarii, luând și dobânzile aferente.

— Vreți să spuneți că dolarii din Arabia Saudită vor servi la dezvoltarea zonei Marea Neagră?

— Este exact, surâse Silverman.

— Bine, zise Malko. Vom colabora cu oamenii K.G.B.-ului și vom organiza protecția dumneavoastră permanentă și îndeaproape.

Am cu mine un om de toată încrederea, un turc care este în același timp și un excelent valet. Vedeți vreun inconvenient dacă l-ar înlocui pe al dumneavoastră, provizoriu? Aș fi mai liniștit.

— Deloc, zise Nicolas Silverman. Puteți să mi-l trimiteți imediat; se va instala la etaj. James va fi încântat să ia vacanță.

— Perfect, aprobă Malko, și încă ceva: înțelegeți că aici sunteți în cea mai mare siguranță. Va trebui să ieșiți cât mai puțin posibil...

Nicolas Silverman se întunecă, dintr-odată.

— Pamelei îi place mult să iasă...

Malko nu insistă.

— Cred că nu aveți vreo obiecție să vin cu dumneavoastră în seara asta. Voi veni cu o prietenă...

— Este binevenită, spuse cu căldură Nicolas. Să ne întâlnim aici pe la opt, să bem puțină șampanie.

— Aveți vreo armă cu dumneavoastră? întrebă Malko.

Texanul dădu din cap.

— Nu, nu știu să folosesc o armă.

În ceea ce-l privea, Malko strecurase în buzunarul paltonului său un pistol Hi-Standard, cu glonț pe țeavă. Iar cele două gorile vegheau din interiorul unui automobil Austin. Malko privi discret la ceas. Numai bine ajungea să facă un salt la Garrick's Club să vadă ce voia Sir Maurice Bradley.

Când texanul opri în fața unui imobil vechi cu zidurile înnegrite, în mijlocul unei străzi populate, Malko crezu mai întâi că greșise. Totuși, era chiar în Garrick Street. Coborî. Nu zări nici cea mai mică placă indicând Clubul sau alt indiciu. Împinse ușa vitrată cu numărul 18 și se află în fața unei mici intrări dominată de o scară enormă. În partea de sus a scării se găsea o statuie de Rodin.

Un portar cu galoane se apropie.

— Sir, acesta este un club privat.

— Am întâlnire cu Sir Bradley, zise Malko.

— Ah, într-adevăr Sir Maurice m-a prevenit, Sir. Vă așteaptă în „morning-room"[1], la stânga, pe scară. *„Have a good evening Sir"* [2].

Malko trecu prin fața statuii de Rodin, și ajunse într-o sală imensă cu pereții îmbrăcați în catifea verde șters pe care erau agățate zeci de portrete în ulei.

Îl zări pe Sir Maurice cufundat într-u fotoliu, cu un pahar în față. Britanicul îi adresă un salut amical.

— Bine ați venit la Garrick's, spuse el.

— Sunt flatat să mă aflu aici, zise Malko.

Britanicul schiță un mic surâs.

— Oh, decorul are nevoie de renovare. Ar trebui să scoatem toate aceste portrete. Dar au fost pictate de către Sir John Zoffany, fondatorul clubului — deci este un lucru delicat.

Într-adevăr, admise Malko. Aici suntem în morning-room?

— Exact, surâse Sir Bradley, dar nu-l folosim decât seara.

Cluburile englezești erau pline de aceste mici „nimicuri" misterioase care dau un farmec anume. Cu cei o sută treizeci și patru de ani de tradiție, Garrick's acumulase suficiente.

Malko comandă o vodcă și privi în jurul lui.

Salonul era foarte animat, erau prezente și femei. Sir Maurice se scărpină discret pe gât.

— Sunt mulțumit că ați venit, spuse el, pentru că am o mică informație care s-ar putea să vă intereseze.

---

1. Camera de dimineață.

2. Vă urez o seară plăcută, Sir.

Am cerut secției nostre specializată în probleme interne. M.I.5 — dosarul acestui Leonid Volodia. Bineînțeles, îl cunoșteau.

— A bun, zise Malko, pus în gardă.

— Da, continuă Sir Bradley pe un ton detașat. Se pare că a avut o relație de durată cu o femeie căreia serviciul M.I.5 i-a dat de urmă. O anume Mandy Keeler, o cover-girl.

Malko nu mai respira. Șeful serviciului M.I.6 era pe cale să-i aducă pe tavă capul lui Volodia. Din nou, totul devenea de neînțeles...

Automat, spuse:

— Dl. Davis va fi extrem de mulțumit de această informație...

Sir Maurice bău puțin whisky J&B înainte de a răspunde cu aceeași voce calmă.

— Cred că puteți să o folosiți dumneavoastră înșivă. Dl. Davis, din cauza funcției sale este obligat să treacă pe la serviciul M.I.5. Asta ar cam întârzia lucrurile. Iată aici numele și adresa acestei persoane. Îi întinse lui Malko o hârtie.

Acesta o luă, fără s-o privească; era din ce în ce mai uimit.

Dacă Teo Ward era într-adevăr asociat cu Leonid Volodia, să te apropii de această femeie era la fel de periculos ca și cum ai fi băgat mâna într-un cuib de vipere...

Dar întrebarea numărul unu rămânea fără răspuns. Ridică ochii spre britanic.

— Sir Maurice, întrebă el, de ce îmi dați mie aceste informații?

Șeful serviciului M.I.6 îl fixă cu un aer amuzat și complice.

— Dragul meu, spuse el — cunoașteți proverbul german: *Nach richtendienst ist Herrendienst* [1]...

Malko surâse la rândul său, convins că britanicul avea în minte mai mult decât această butadă.

---

1. Spionajul este o meserie de gentlemani.

Capitolul VI

Contesa Alexandra a venit cu mine la Londra, zise Malko lui Nicolas Silverman.

— Bine a făcut, răspunse cu căldură texanul, care se aplecă luând mâna contesei dar nu i-o sărută.

Poate din cauza privirii inchizitoare aruncate noii venite de către Pamela Rice care se instalase deja pe canapea.

Alexandra era strălucitoare. Avea o rochie din jersey de mătase mov, ce-i descoperea un umăr, mulându-se pe corpul provocator ca o mănușă indecentă: părul strâns în coc ... cu desăvârșire blond, buza inferioară bine conturată dându-i un aer ușor disprețuitor.

Malko se simțea bine în smoking. În plus pistolul „Hi-Standard" era perfect ascuns sub centura groasă de mătase a smokingului. Nicolas Silverman se apropie de Alexandra cu o sticlă mare de Dom Pérignon.

— Să bem pentru sejurul dumneavoastră la Londra, spuse el.

Tânăra contesă austriacă surâse. Atmosfera livingului era plăcută, confortabilă, liniștitoare; muzica se auzea în surdină și venea din difuzoare ce nu se zăreau.

Pamela Rice, sosită câteva minute mai târziu, arbora o bluză neagră din tul pusă în valoare de dantelă aurie prin care i se întrezăreau sânii mici. Fusta lungă din catifea fină se mula pe talia-i subțire și pe șoldurile încântătoare. Privirea sa cu reflexe gălbui se fixă pe Alexandra cu prudența unei fiare ce-și păndește rivalul.

„Bum!"

Explozia se produse în spatele lui Malko. Fără voia lui se răsuci dintr-o mișcare, cu inima oprită. Ce ușurare! Fusese dopul sticlei de șampanie Dom Pérignon. Furios pe el însuși se apropie de fereastră. Zări mașina „Mini" a gorilelor și puțin mai departe, ceva negru imens care semăna cu o mașină Packard burtoasă din anii '50. Trebuie să fi fost ... ...

Se întoarse chiar în momentul în care o nouă sosită intră în living, împinsă mai degrabă decât introdusă de către Krisantem care avea simțul convenienței.

Era o brunetă înaltă, viguroasă, tipul mediteranean, cu o figură senzuală, rumenă, puțin vulgară. Purta o pălărie neagră și mare din fetru, cam ciudată și o fustă neagră despicată în față atât de mult încât i se zărea abdomenul la fiecare mișcare. Avea mâinile cam neîngrijite, de menajeră, genul de creatură pe care un gentleman o invită în casă, dacă nu poate altfel, dar cu care nu se afișează niciodată.

Nicolas Silverman o prezentă grăbit, ca și cum nu s-ar fi adresat cuiva anume:

— Zina Sabet, o prietenă libaneză care-și termină studiile de farmacie la Londra.

Același dispreț sideral apăru pe chipul Pamelei Rice și al Alexandrei. Malko nu înțelegea nimic.

Nicolas Silverman îi oferi ceva de băut, apoi se apropie de Malko, simțind reticența generală.

— Am invitat-o pe Zina, pentru că în seara asta este posibil să vină și căpitanul Oleg Penkovski. Este o fată foarte drăgălașă, foarte veselă.

— Pare încântătoare, îl asigură Malko cu politețe.

Silverman ieși din încăpere.

Malko vru să se îndrepte spre Alexandra chiar în clipa în care Pamela îi întinse un pahar gol.

— Sunteți amabil să-mi turnați puțin vin roșu?

Malko găsi o sticlă de vin la bar — Mercurey 1963. Nicolas știa să trăiască.

— Ador vinul roșu, zise Pamela, apoi râse într-un mod curios, părând că se smiorcăie. Se liniști și întrebă deodată:

— Cum vi se pare această femeie?

— Brună, zise Malko.

Pamela surâse înciudat.

— Este o târfă. Iese cu Nicolas pentru că el îi plătește studiile. Se culcă din când în când cu el. Nu-mi place că a adus-o aici. Deși cu reputația mea destul de proastă la Londra... Sau poate a vrut să vă facă dumneavoastră o plăcere...

— Eu am venit însoțit, subliniă Malko.

Pamela râse.

— Totuși lucrurile acestea nu-s turnate-n bronz.

— Sunt logodit cu Alexandra, preciză cu fermitate și cu îndrăzneală Malko.

— Probabil locuiți și cu părinții ...

Nu avură timp să continue această interesantă conversație. Nicolas apăru frecându-și mâinile.

— Haideți, să mergem.

O luă pe Pamela de mână și o ajută să-și pună haina de lynx. Coborâră apoi scara cea mare. Malko se apropie primul de ușă după ce-și puse haina îmblănită. Noaptea era rece. Văzându-l, Chris Jones ieși cu greu din Austin, ca de altfel și unul dintre rușii din Ceaika.

— Mergem la Annabel's, spuse Malko. În Berkeley Square, în caz că ne pierdeți din vedere.

— O.K., făcu gorila. Orice alt lucru este mai bun ca rabla asta. Ne-am organizat deja cu Ivanii. Sunt simpatici.

— Ți-am spus, zise Malko.

Pamela se apropie de el.

— Malko, vă deranjează să conduceți mașina mea? Nu-mi place să șofez noaptea, iar Nicolas are oroare de volan.

Îi întinse cheile.

— Perfect. Veniți, mașina este aici.

Malko o urmă și văzu un monstru bordo, de dimensiunea unui mic autobuz, parcat douăzeci de metri mai încolo. Era un Rolls Royce Phantom VI: modelul folosit de regina Angliei pentru defilări. Malko se instală la volan trăgând pe nas cu plăcere mirosul pătrunzător de piele. Să mori într-un Rolls, nu înseamnă să mori cu adevărat. Alexandra se strecură de îndată alături de Malko în timp ce Nicolas luă loc pe bancheta din spate între Pamela și libaneză. Americanul părea foarte vesel.

— La Annabel's, șofer! strigă el.

— Nicolas! se auzi vocea Pamelei, teribil de tăioasă.

Rușinat, americanul bâigui o scuză. Malko porni încet, observând în oglinda retrovizoare cele două mașini care-l urmau.

Atmosfera îl făcea să uite pericolul: era flancat de cele două gorile și de oamenii lui Penkovski. Făcu un efort chiar pentru a-și aminti de armele mortale ale lui Theo Ward. Întoarse pe Grosvenor Place pentru a ajunge în Mayfair prin Hyde Park Corner. Nu era de mers mai mult de cinci sute de metri.

— Ce se va întâmpla? gândi el. În mod voit se forța să conducă încet, punând o mână pe coapsa Alexandrei. Aceasta se apropie de el și cu mâna îi atinse centura. Tresări.

— De ce ești înarmat?

— Pentru că trebuie, zise Malko.

Alexandra se depărtă. Deveni ca de gheață. Îl atinse din nou pe Malko cu vârful degetului simțind arma care o irita și o îngrozea totodată, și a cărei victimă fusese odată în Austria. O umbră care rămăsese pentru totdeauna între ei doi, chiar dacă omul pe care-l cunoscuse murise după aceea.

— Vreau să mă întorc în Austria, zise ea, nu mai vreau să rămân aici.

Malko se întoarse spre ea:

— Ți-e frică?

Ea dădu din cap, privind un autobuz mare, roșu, care tocmai întorcea în Piccadilly.

— Nu, nu vreau să te văd murind. Dacă se întâmplă asta, măcar să fie departe de mine. Par egoistă, nu-i așa?

Malko nu răspunse. Se gândea foarte rar la propria-i moarte. În mod automat își modifică poziția pistolului sub centura smokingului. În oglinda retrovizoare, întâlni privirea de animal la pândă a Pamelei, care-și ținea mâna în cea a lui Nicolas. Zece minute mai târziu, Rolls-ul opri în fața domului de pânză verde care ducea spre subsolul ce adăpostea clubul.

Chris își ținea paltonul pe braț, ascunzând arma, o „Mafia Special". Cu discreție Malko apăsă pe butonul din stânga care bloca toate ușile mașinii. „Clic"-ul fu perceput imediat de Pamela.

— Ah, ne închideți aici! zise ea râzând.

— O secundă numai, spuse Malko.

Aşteptă ca gorilele şi ruşii să coboare din maşinile lor, apoi deblocă uşile maşinii.

Cei patru sovietici purtau uniforma K.G.B.-ului: pălării de fetru cu boruri mici şi impermeabile bleu marin. Nicolas Silverman coborî scara încadrat de cei şase oameni.

* * *

Pamela Rice se fâţâia pe scaun în ritmul muzicii lui Stevie Wonder. La masa vecină, un bărbat tânăr, foarte brun, care râdea şi se mişca tot timpul, lovind uşor coapsa prietenei, o sorbea din ochi pe Pamela, fixând-o fără încetare, cu privirea. Era fascinat.

Pamela se întoarse spre Malko.

— Facem un dans?

Şampania curgea în valuri de la începutul serii. Clubul era plin ochi. Zeci de cupluri stăteau la cele două baruri şi în salonul mic, în faţa celui de-al doilea bar. Nu era o discotecă, propriu-zis, mai degrabă un restaurant unde se putea dansa, în lungimea lui, decorat într-un stil voit retro.

Malko o urmă pe Pamela până la ringul de dans situat, ca nivel cu câteva trepte mai jos, lăsându-l pe Nicolas la fel de întristat ca şi fotografia cocker-ului suspendată pe perete, deasupra lui. Căpitanul Penkovski nu-şi făcuse încă apariţia şi toţi se simţeau în largul lor în separeul prevăzut pentru şase persoane.

În momentul în care coborau cele două trepte spre ringul mic, mărginit de scaune şi boxe, muzica se schimbă brusc. Vocea răguşită şi senzuală a Donnei Summer îi făcu pe toţi să simtă fiori pe spate.

Pamela îşi înnodă provocator braţele în jurul gâtului lui Malko şi-şi lipi bazinul de el, de la şolduri până la genunchi. Aproape că nici nu mai dansau. Malko îşi zise că Nicolas i-ar fi ucis dacă i-ar fi văzut. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Pamela îi suflă calm la ureche:

— Nu vă faceţi iluzii, eu dansez aşa cu toţi bărbaţii.

Pamela îşi lipi şi mai tare capul de gâtul lui mângâindu-i spatele cu vârful degetelor. Pentru a nu fi nevoit să se lase

purtat de dansul prea senzual. Malko încerca să se gândească la altceva, examinând salonul. Protecția era perfect organizată; doi ruși se aflau într-un colț în interiorul ringului de dans, ceilalți doi se aflau în afara ringului controlând aleea centrală și colțul unde se afla texanul.

Chris Jones era așezat la bar cu „Mafia Special" ascuns sub o haină mai amplă, special aleasă. Milt Brabeck se instală în salonul mic, în fața celuilalt bar. Îl zări pe Nicolas Silverman care se îndrepta spre ring însoțind-o pe voluptoasa Zina ... Alexandra stătea singură la masă. Pe tot parcursul serii, ea nu vorbise deloc cu Malko, în schimb băuse șampanie ca și cum ar fi băut lapte. Nicolas începu să danseze cu Zina alături de cei doi, aruncându-i priviri languroase Pamelei. Aceasta, cu capul bine lipit de Malko, așa încât acesta putea să-i numere coastele, continua să se onduleze, stând pe loc, legănată doar de gâfâielile răgușite ale Donnei Summer care-și atingea cel de-al șaptesprezecelea orgasm... Toate cuplurile din jurul lor dansau la fel.

Nicolas Silverman, cu ochii pierduți se agață de Zina ca și cum ar fi vrut s-o lipească de el. Malko își dădu seama că Zina îi aplica lui Nicolas același stil de a dansa, ca al Pamelei.

„Bufonul" de la masa vecină veni și el în ring, încolăcit de gâtul unei roșcate grase căreia îi mângâia fesele, aruncându-i ocheade de îndrăgostit Pamelei.

Deodată, Nicolas Silverman nu se mai stăpâni și, apropiindu-se de Malko, îl bătu ușor pe umăr:

— Este momentul să schimbăm partenerele, ca la square dance ...

Malko nu putea să refuze. Se dezlipi de Pamela și o luă pe Zina. În douăzeci de secunde i se întâmplă același lucru ca mai înainte. Cu excepția faptului că-i simțea mai puțin oasele, fiind mai moale, mai volùptoasă și parcă mai senzuală, Zina dansa exact în același mod ca Pamela. Cu gura lipită de urechea lui Malko, îl întrebă cu o voce joasă, languroasă și confidențială:

— Sunteți un prieten al lui Nicolas?

— Nu tocmai, mărturisi Malko, ne cunoaștem de puțin timp. Am sosit la Londra pentru o reuniune de lucru cu el.

— Ah bun, făcu Zina. E pasionant, ador oamenii de afaceri, pe cei care călătoresc mult. Eu sunt în ultimul an la Farmacie, — dar nu mi se pare prea nostim.

— Nu prea aveți aerul că vă plictisiți, remarcă Malko.

Zina suspină.

— Oh! nu cunosc prea multă lume bună la Londra. Îmi place să mă distrez. Nicolas mă scoate în lume, uneori, când se ceartă cu Pamela.

— În seara asta nu se ceartă — remarcă Malko.

Zina își lărgi buzele cărnoase într-un zâmbet ambiguu:

— Nu, dar nici nu poate fi sigur că va face dragoste cu ea în seara asta, de aceea m-a chemat. Pamela este plină de fantezie; face ce vrea din el. Este mulțumit dacă sunt și eu aici din când în când.

Malko se depărtă de ea, mirat:

— Nu vă deranjează să fiți în umbra celeilalte femei?

Libaneza scutură părul negru.

— Oh, eu nu sunt drăguță ca Pamela, nu fac parte din „jet-society" ca ea, deci... Oricum, Nicolas este foarte amabil cu mine. Asta contează.

Donna Summer continua neobosit parcursul său erotic. Pe ring, femeile se abandonau tot mai mult în dansul senzual. Malko stătea cât mai aproape de Nicolas Silverman, supraveghind pe ceilalți dansatori, uitându-se peste părul negru al libanezei. Toți clienții din Annabel's erau beți morți. Se spunea că texanul ducea o viață destul de complicată și că Pamela Rice era o ticăloasă răsfățată cum puține mai găseai, chiar în cele mai bune Finishing Schools.

Cât privește Zina, era o femeie ușoară așa cum poți întâlni în toate capitalele lumii.. Pentru moment ... lângă Malko. Trebuie spus că Donna Summer se întrecea pe sine. Deodată, gura Zinei urcă până când Malko o sărută. Malko simți limba caldă și ascuțită a Zinei care se infiltra în gura lui; simți în același timp și presiunea abdomenului ei din ce în ce mai tare. Zina fremăta ca și cum un curent electric trecea prin corpul ei, sânii ei mari striveau hainele lui Malko.

Când Malko reuși să răsufle, primul lucru pe care îl văzu, fu Alexandra pe cale de a se ridica de la masă, cu expresia unui

rinocer deranjat în timpul siestei. Apoi întâlni privirea ironică a ochilor gălbui ai Pamelei Rice care părea interesată mai mult de el decât de partenerul ei de dans.

Rușii și Chris Jones, sprijiniți de tejgheaua barului erau puși în gardă. Lăsând-o pe Zina cu un surâs de scuză, Malko se strecură printre mese. Alexandra era deja aproape de bar. Malko se lovi de o ducesă împodobită cu perle care îi aruncă o privire înamorată și o prinse pe Alexandra chiar în momentul în care împingea ușile ... de lemn, stil saloon Far West sub privirea ironică a lui Chris Jones. Malko o luă de braț, forțând-o să se întoarcă. Ochii ei gri păreau sfere de oțel.

— Lasă-mă!

Alexandra surâdea cu politețe dar vocea-i era tăioasă și dură.

— Vino la masă, spuse el, știi bine că nu pot să mă mișc de aici.

Femeia de la vestiar începu să scotocească printre paltoane. Malko se așeză între vestiar și Alexandra:

— Vreau să rămâi, zise el, doresc să facem dragoste în seara asta.

Era tocmai ceea ce nu trebuia să spună.

— O s-o faci cu scroafa aia grasă, gândindu-te la mine, suflă Alexandra. O să-ți lingă obrazul ca un câine. N-o să-ți displacă. și acum, lasă-mă ...

Alexandra se strecură cu grație în haina ei de panteră, chiar în momentul în care Milton Brabeck se ivi neliniștit.

— Plecați?

— Nu, nu, zise Malko. Mă uit puțin prin-prejur.

Malko înțelese că n-o putea reține pe Alexandra. Urcă cu ea pe trotuar. Încă o dată C.I.A. îi rupea o bucată din viața personală.

— Te duci la hotel? întrebă el.

Ea îl fulgeră cu privirea, nebună de furie.

— Da, dar jur că, dacă găsesc un bărbat bine în holul hotelului, o să-l iau cu mine în cameră.

Urcă apoi, fără să-l sărute, într-un taxi pe care-l chemase portarul. Malko privi mașina întorcând în Berkley Square, cu inima strânsă. Când va avea oare liniște?

Rămase câteva secunde pe trotuar, enervat și furios, cu imensa dorință de a-l lăsa baltă pe Nicolas Silverman și problemele lui pentru a se duce să facă dragoste cu Alexandra. Dar conștiința profesională fu mai tare. Plăcuța din aramă pe care scria „Clermont Club" ce ocupa parterul și primul etaj al imobilului, îi atrase atenția. Poate, un mic joc la ruletă i-ar mai schimba ideile. Pentru moment, cel puțin, Silverman era bine păzit. Smokingul și alura sa îl impresionară favorabil pe portar; își găsi loc la masa de ruletă chiar în față. Scoțând o sută de lire din buzunar, le aruncă crupierului, luă jetoanele și mizâ pe șapte. Crupierul — o tânără în rochie lungă albastră, împinse jetoanele cu un surâs comercial. Bila se întoarse, sări, căzu pe cifra patru, apoi pe douăzeci și rămase imobilă pe șapte. Malko simți o senzație ca o furnicătură plăcută în piept. Crupierul împinse în fața lui trei fise de o mie de lire și șase de o sută. O mică avere[1].

— Norocos la joc ...

Un braț se strecură sub al lui, o mireasmă de parfum îi gâdilă nările și se găsi deodată în fața ochilor gălbui ai Pamelei Rice care-și sprijinise deja șoldul de al lui. Aproape brutal, ea întrebă:

— Sunteți prost dispus?

— De ce? întrebă Malko jenat și agasat.

— Pentru că logodnica a plecat trântindu-vă ușa în nas... Păreți tulburat. Nu trebuia să fie geloasă pe Zina. Eu, când nu am chef, îl las pe Nicolas să iasă cu ea. Se pare că termină în cinci minute... Pamela râse ciudat, din gât. Ar trebui să-mi dea și mie rețeta pentru zilele în care sunt prea comodă...

Râse apoi în hohote, un râs sănătos și sălbatic totodată.

Unde era faimoasa rezervă britanică...

Malko preferă să schimbe discuția.

— Ați venit să jucați?

— Nu, mă plictiseam. Nicolas nu știe să danseze și, de fapt, ne-am certat.

— De ce? întrebă Malko punând o sută de lire pe șapte.

---

1. Aproximativ 3.600.000 franci vechi.

— Oh, mereu aceeași problemă. Nu se gândește decât la un singur lucru... Sunt bucuroasă că v-am găsit aici, zise ea deodată. Aveam chef să vorbesc cu cineva. Dumneavoastră nu semănați cu cei pe care îi văd alături de Nicolas, Oameni de afaceri, care nu sunt deloc nostimi, oameni cu care n-ai ce discuta mai mult de zece secunde.

— Mulțumesc, zise Malko.

Tocmai ieși zero. Malko puse o fisă de cinci sute de lire pe șapte, ceea ce era o nebunie. Nu-și permitea să joace atât de scump. Agățată încă de brațul lui, Pamela zise fără să privească:

— Există ceva care mă face să visez. Îmi place felul dumneavoastră de a merge, de a privi o femeie. Nu aș spune că sunteți cu adevărat civilizat, dar aveți stil. Este un amestec atrăgător pentru o femeie.

Deodată tăcu. Bila ateriză pe cifra treisprezece.

— Ați pierdut, zise ea aproape cu bucurie.

Îi întâlni privirea. După fixitate și strălucire Malko își dădu seama că băuse mult. Pamela întinse mâna.

— Dați-mi o fisă. Am chef să joc. O aruncă pe zero și Malko o puse pe a sa pe cifra șapte.

Ieși treizecișidoi. Jucară din nou. În zece minute. Malko rămase fără nimic. Pamela râse, lăsându-și capul pe umărul lui.

— Veți fi foarte fericit în dragoste în seara asta! V-am spus că Nicolas a avut dreptate s-o invite pe Zina. Haideți, veniți, dacă nu, Nicolas o să creadă că sunteți pe cale să mă violați în picioare lângă zid.

Îi lăsă brațul și se îndreptă spre ușă. Malko o urmă, furios și frustrat. Fără ea, ar fi avut poate înțelepciunea să păstreze câteva fise pentru a-și repara instalațiile castelului.

* * *

Nicolas Silverman clipea în spatele ochelarilor ca o bufniță orbită de lumină. Se ridică s-o întâmpine pe Pamela cu un surâs, ce semăna mai mult cu o strâmbătură.

— Ai chef să mai rămâi? întrebă el.

— Da, făcu Pamela cu o voce hotărâtă. Comandă șampanie, asta s-a încălzit.

Nicolas Silverman nu avea, în mod vizibil, decât o idee: s-o conducă pe Pamela acasă. Dar nu protestă. Annabel's era un loc plin întotdeauna, în ciuda orei tardive. Malko schimbă o privire cu Chris Jones care stătea cocoțat la bar. „Gorila" păru ușurat că-l vede. La masa vecină „bufonul" dansa singur pocnind din degete, căutând să atragă atenția celor două femei. Zina era în același loc, plină de aceeași langoare. Pamela se ridică pentru a merge la toaletă. Puțin mai târziu Nicolas se aplecă spre Malko.

— Unde ați fost?

După intonația vocii, Malko se gândi că Nicolas nu prea avea încredere în drăgălașa sa logodnică.

— La Clermont, zise Malko. Am întâlnit-o acolo pe Miss Rice.

Tocmai în același moment Pamela se întorcea și auzi sfârșitul conversației.

— Credeam că nu-ți place să joci, se miră Nicolas.

Pamela Rice întinse bricheta lui Malko pentru a-i aprinde țigara.

— Câteodată îmi place, zise ea.

Nu preciză, însă, dacă era vorba despre foc.

* * *

Malko își înfrână dorința irezistibilă de a-i altoi Pamelei câteva palme; aceasta se agățase cu îndârjire de scaunul lui, ca o cochilie de stâncă.

A patra sticlă mare de Dom Pérignon tocmai se golise. Nicolas și Pamela băuseră ca niște sugative. Malko mai cu măsură. Simțea înțepături în ochi, iar situația îl exaspera. N-ar fi putut duce felul ăsta de viață stupidă până când Nicolas Silverman ar fi plecat la Moscova. Era furios din cauza incidentului cu Alexandra. Șoldul elastic al Zinei se sprijinea de al lui fără nici un echivoc. Simțea privirea ironică a Pamelei asupra sa și asta îl enerva. Tânăra își scosese pantofii, își îndoise picioarele sub ea și flirta pe față cu Nicolas. Acesta îi ridicase fusta de catifea neagră mult deasupra genunchiului descoperindu-i coapsele până la jartiera de culoare fucsia.

Bărbatul brun de la masa vecină uită să mai facă pe bufonul. Cât despre Nicolas Silverman, nu mai avea nici un chef de plecare. Din fericire, absența aproape totală a luminii permitea destul de multă libertate în gesturi. Stâlpii din metal șlefuit nu puteau să reflecte suficient lumina lămpilor verzi puse pe mese, și nu se distingeau decât chipurile și siluetele imprecise ale oamenilor. Pamela își ridică mâna de pe genunchii lui Nicolas, numai pentru a-și aprinde o țigară. Un ospătar, în haină albă, construit ca un jucător de rugby, chel ca o minge de biliard, răsări din penumbră pentru a goli scrumierele, dar păru că nu observă țigara neaprinsă pe care Pamela o ținea în vârful degetelor. Șocat de această atitudine lipsită de respect, Malko se întinse peste masă pentru a-i oferi bricheta Pamelei. Era foarte obosit. La celălalt capăt al sălii, Chris Jones se agăță practic de bar să nu cadă. Gorila nu era un obișnuit al discotecilor și nu îndrăznea să ceară un pahar cu lapte. Nicolas Silverman întinse la rândul său mâna spre pachetul de țigări și luă una. De data asta, ospătarul chel care rămăsese în picioare lângă un stâlp de metal ce despărțea separeurile, se apropie și se aplecă de deasupra sticlei de Dom Pérignon, cu o brichetă în mână.

— Nu aveți chef să dansați?

Zina aplecă capul spre Malko cu o privire de îndrăgostită, jilavă, de supunere anticipată.

Malko, plictisit să asiste la exhibiția Pamelei se pregătea să spună „da", când simți deodată un junghi brutal în stomac. Aplecându-se, ospătarul se expuse luminii verzi ce venea de la lampa de pe masă. Malko fu frapat de sprâncenele negre foarte groase, de nasul coroiat și gros ale ospătarului. Nicolas Silverman, fără să-și retragă mâna de pe piciorul Pamelei, întinse fața spre ospătarul care într-o manieră respectuoasă, aplecat spre Nicolas cu o mînă la spate, ținea cu cealaltă mână bricheta. Timp de o fracțiune de secundă, creierul lui Malko lucră ca un calculator, adunând elemente separate: o față care îi amintea ceva, impolitețea precedentă a ospătarului față de Pamela, mâna sa crispată ținută la spate, mușchii maxilarului contractați. Deodată, împingând-o pe Zina, Malko se ridică:

— Nicolas, atenție!

Americanul, surprins, întoarse capul spre el. Strigătul lui Malko nu se auzi dincolo de masă, înecat în muzică. Cu un salt puternic sări spre ospătarul în haină albă. Din cauza mesei, nu putu decât să-l lovească făcându-l să-și piardă echilibrul. Ospătarul căzu pe spate, încercând să se agațe de fața de masă, dar se întinse cât era de lung între două mese. Clienții de la cealaltă masă priveau scena cu gura căscată.

Mirarea lor se transformă în uimire când îl văzură pe Malko sărind pe masă și de acolo aruncându-se peste ospătarul care încerca din greu să se ridice. Acesta nu lăsă din mână bricheta; trăsăturile crispate de furie semănau cu desenul dintr-o gravură chinezească, cu sprâncenele-i enorme și craniul său pleșuv.

— Malko! strigă Pamela.

Malko tocmai prinsese pumnul ospătarului în mâinile sale și încerca să-l facă să dea drumul brichetei din mână. Malko urlă.

— Chris!

Întorcând privirea spre bar, își dădu seama că gorila dispăruse. O serie de slow-uri tocmai se termina și un val de dansatori se întorceau de pe ring, ascunzând celor patru ruși ai K.G.B.-ului, încăierarea din salon. Pentru un moment, Malko nu putu conta decât pe el. Reușind să se ridice în picioare, ospătarul îi dădu o lovitură violentă lui Malko atingându-i maxilarul. O femeie scoase un țipăt ascuțit iar bețivanul care până atunci făcuse pe „bufonul" la masa vecină, încântat că găsise o ocazie să se facă remarcat, sări să-i despartă pe cei doi bărbați.

— Ajutați-mă, strigă Malko care continua să-i sucească mâna ospătarului fără să reușească să-i smulgă bricheta.

Pistolul, prins la centura smokingului, îi era inutil. „Bufonul" încercă mai întâi să-i despartă, interpelându-l pe Malko.

— Liniștiți-vă! Nu-i prea grav.

Cum Malko nu-i răspundea, sări cu mult curaj asupra adversarului, încercând să-l țină de spate. Dar ospătarul era mult prea solid, iar tânărul nu reușea decât să țopăie grotesc în spatele lui. Îi dădu drumul, îl înconjură și încercă să-l lovească cu pumnul. Nu-i atinse decât umărul și o lovitură de cot a ospătarului îl îndoi de durere. Cum încerca totuși destul de curajos să revină asupra acestuia, mâna ospătarului cu bricheta îl lovi în plin obraz; tânărul se dădu înapoi, prăbușindu-se pe scaun.

Nicolas Silverman urmărea bătaia cu ochii rotunzi de uimire, întrebându-se dacă Malko nu înnebunise subit. Zărind vag scandalul din colțul său, șeful de sală veni în fugă. Malko înțelese că adversarul său putea să profite de toată învălmășeala creată. Prinse cu mâna dreaptă sticla mare de Dom Pérignon și o smulse din frapieră. Cu mâna stângă îi prinse mâna ospătarului și o reținu pe masă câteva secunde, imobilizând-o. Cu o brutalitate cumplită îl lovi cu sticla, spărgând paharele, răsturnând frapiera, udându-i pe Zina, Nicolas și Pamela. Sticla îi zdrobi degetele de masă, fără să se spargă, măcar. Ospătarul scoase un urlet de durere, urmat de altele asemănătoare. Malko lăsă sticla. Strâmbându-se de durere, ospătarul se clătină ținându-și mâna dreaptă în cea stângă. Bricheta dispăruse. Cu o lovitură de cot, îl respinse pe Malko. Acesta bagă mâna în centură, smulgând pistolul „Hi-Standard". Celălalt văzu gestul. Prinse sticla și o aruncă înspre Malko. Malko se eschivă și sticla lovi cu putere panoul lăcuit de deasupra separeului, făcând un zgomot care acoperi muzica formației Pink Floyd. Lovind masa vecină, ospătarul își schimbă direcția și plecă în fugă printre mese, îndreptându-se spre fundul salonului.

— Stai! strigă Malko cu pistolul îndreptat spre el.

Din cauza mulțimii nu putea să tragă. Dar de data asta, cei doi ruși așezați în centrul salonului își dădură seama că se întâmplase ceva neobișnuit. Dintr-o mișcare, se ridicară pentru a tăia calea fugarului. Unul dintre ei se întoarse și strigă ceva celorlalți doi colegi așezați în separeu în interiorul ringului.

Șeful de sală care veni în ajutor se opri brusc văzând pistolul. Nu-i venea să creadă ochilor.

* * *

Chris Jones era pe cale să se cocoațe pe taburetul său, uimit încă de dotarea toaletelor de la Annabel's unde găsise și telex, când îl zări pe Malko urmărind o siluetă care fugea. Într-o fracțiune de secundă americanul intră în acțiune. Cu mâna stângă, mătură din cale o doamnă în rochie lungă care îi bloca calea. Cotul său drept tăie aproape în două un individ care nu

se grăbea să-i facă loc, și se precipită în penumbră învârtind deasupra capului pistolul „Mafia Special" scos de sub haină.

Tocmai în momentul în care fugarul ajungea lângă grupul de ruși, avu loc o încăierare foarte scurtă și violentă. Deodată ospătarul prinse un rus de spate, îl ridică rotindu-l pentru a se apăra de Malko și Chris.

Oamenii din salon continuau să danseze; numai la mesele apropiate de scandal realizau că se întâmplă ceva neobișnuit. Muzica acoperea strigătele, iar din cauza penumbrei nu se distingeau mișcările.

Chris se opri în mijlocul salonului, ridică arma și strigă cât putu de tare.

— Stai!

Ieșirea era în spatele lui; era perfect liniștit, dar ospătarul se dădu înapoi în direcția opusă, ținându-l lipit de el pe rus.

Ceilalți doi ruși, împiedicați de dansatorii din ring, nu putuseră ieși încă. Al patrulea, îndoit de o lovitură încerca din răsputeri să-și revină.

Deodată Chris zări un panou luminos în fundul salonului: Exit. Era ieșirea de serviciu, chiar acolo unde se îndrepta fugarul. Chris făcu o săritură înainte. Când nu mai erau decât trei metri până la el, ospătarul îl proiectă pe rusul luat ostatic spre Chris Jones. Înghesuit, gorila apăsă pe trăgaci. Explozia asurzitoare a pistolului făcu să se cutremure zidurile. Rusul părea că s-a izbit de un zid invizibil. Cu umărul pe jumătate smuls, căzu pe spate cu fața deformată de durere.

— *My goodness!* făcu Chris Jones.

Uitând de fugar, îngenunche alături de rus. Pata de sânge se mărea tot mai mult în partea de sus a hainei; deveni livid. Malko țâșni cu pistolul în mână, vrând să-l urmărească pe fugarul în haină albă.

În sfârșit, disc-jockey-ul opri muzica. Oamenii se ridicau din toate părțile, isterici sau terorizați. Un gentleman foarte demn, care făcuse războiul strigă cât îl ținea pieptul.

— Cineva trebuie să cheme poliția!

Cu furia în suflet, Malko zări vag silueta albă a fugarului dispărând pe ușa de serviciu. Acum sosea toată lumea: Milton, șeful de sală, ceilalți ruși. Al patrulea era aplecat asupra

colegului său. Malko își bagă pistolul la loc și-l prinse pe șeful de sală:

— Repede, chemați o ambulanță. Este un accident.

Un grup mic, temător și tăcut se formase în jurul lui Chris Jones care ținea pistolul în mână. Unele cupluri rămăseseră așezate, altele se îndreptau spre ieșire. În fond nimeni nu știa exact ce se întâmplase.

Directorul, un bărbat rotunjor, de vreo cincizeci de ani, cu tenul ușor cuperozat, se ivi, în sfârșit, în fața rusului. Era îngrozit. Buzele i se mișcau fără a putea spune ceva. îl văzu pe Chris Jones și păli, dându-se înapoi.

Malko îl prinse la timp. Celălalt avu un gest de recul.

— Nu ... nu trageți. Eu ...

— Nu suntem bandiți, zise Malko.

Era greu de înțeles. Era primul contact al directorului cu un pistol „Mafia Special". Din fericire, Nicolas Silverman apăru. Directorul se repezi spre el.

— Domnule Silverman, ce se întâmplă? Îi cunoașteți pe oamenii aceștia?

Texanul era aproape la fel de îngrozit ca și el.

— Da, da, zise el, dar nu știu prea bine ce s-a întâmplat. Sunt toți însărcinați cu protecția mea.

— Cu protecția dumneavoastră? bâigui directorul. Eu ...

Malko îl luă de braț.

— Haideți în biroul dumneavoastră, trebuie să telefonați la poliție.

Îl târî cu el, strigând la Milton Brabeck:

— Ocupați-vă de ambulanță și spuneți-i lui Chris să nu-l slăbească nici o clipă din ochi pe domnul Silverman.

Biroul directorului se afla la intrare, alături de vestiar. Malko formă repede 999 și ceru operatorului de la Scotland Yard să trimită o mașină pentru focurile de armă trase la Annabel's. Operatorul fu atât de mirat încât trebui să i se repete de trei ori... Abia lăsă receptorul jos că cineva bătu la ușă. Un șef de sală înspăimântat spuse:

— Sir, unuia dintre clienți îi este foarte rău.

Asta mai lipsea.

— Duceți-l în „lounge" ordonă directorul, vin îndată.

Se repezi afară din birou, uitând de Malko. Îndată ce rămase singur, Malko formă numărul personal de telefon al lui Sir Maurice Bradley. Era trecut puțin de ora unu noaptea.

* * *

În locul în care căzuse rusul, nu mai era decât o pată mare de sânge ce se confunda, aproape, cu desenele roșii ale mochetei.

Fără atmosferă muzicală, Annabel's nu era prea vesel. Mai mulți ofițeri în uniforme și doi în civil se grupaseră în jurul barului împreună cu rușii și Chris Jones. Câțiva dintre clienți plecaseră, alții așteptau cu privirea în gol, ținându-și partenerele de mână, fascinați de brutalitatea incidentului.

Discret, ospătarii începuseră să servească gratuit. Unul dintre civili se îndreptă spre Malko, care îl arătă pe director și apoi se prezentă.

— Locotenent Graham, de la C.I.D. Sunteți dl. Linge?

— Exact, zise Malko.

Polițistul îl examină câteva secunde, ca și cum ar fi trebuit să-i rețină chipul, apoi spuse cu voce șoptită:

— Tocmai am primit instrucțiuni în ceea ce privește acest accident. Dl. Jones ne va însoți pentru a da o declarație și apoi va fi liber.

Sir Bradley acționase repede. Malko avu timp să-l sune pe Pat Davis. Polițistul C.I.D. privea centura smockingului, în cele din urmă se mulțumi numai să întrebe:

— Ați putut recunoaște persoana care a fugit?

— Deloc, răspunse Malko.

Celălalt dădu din cap.

— Foarte bine. Sir, mai avem și alte întrebări să vă punem. O să vă contactăm.

Malko se îndreptă către masă. Nicolas Silverman tocmai începea o țigară Rothmans, încadrat de cele două femei cu fețele trase și al căror machiaj începea să se întindă.

Texanul îl fixă pe Malko.

— Pentru Dumnezeu, îmi puteți spune ce s-a întâmplat?

— Bărbatul care v-a oferit un foc era Leonid Volodia, anunță Malko. Nu l-am recunoscut imediat, pentru că în

fotografia pe care am văzut-o avea încă păr. Am motive serioase să cred că nu dorea să vă ofere un foc pentru țigară ...

— Dumnezeule! Sunteți sigur?

Malko se întoarse la bar. Polițiștii tocmai ieșeau însoțiți de ruși, de Chris Jones și Milton Brabeck.

— Aș vrea să găsesc bricheta pe care o ținea în mână. Trebuie să fi căzut pe jos. Dacă o găsiți, arătați-mi-o, dar să n-o atingeți.

Toți trei se așezară docil în genunchi căutând bricheta. Malko examină mocheta întunecată din jurul mesei. Măcar de n-ar fi luat-o cineva. Deodată, Zina scoase un strigăt.

— Am găsit-o!

Era în patru labe sub masă. Malko se apropie repede:

— Unde este?

— Aici.

Malko o îndepărtă pe libaneză și examină bricheta. Era așezată pe o parte, cu deschizătura flăcării în fața lui. O prinse între două degete și o ridică încetișor. Dacă era ceea ce credea el, nu era periculos dacă o manevra cu multă atenție. Era imposibil de a fi examinată foarte bine în penumbră. Încetișor, o închise și o strecură cu precauție în buzunarul smockingului.

— Să plecăm, zise el.

Nicolas Silverman se ridică ca un automat.

— Dar, spuneți-mi cum ați remarcat totuși ceva neobișnuit?

Trăgându-l spre ieșire, Malko îi explică:

— Cu câteva secunde înaintea dumneavoastră, Miss Rice a luat o țigară ... Or, acest ospătar care se găsea la un metru de ea nici nu s-a mișcat din loc pentru a-i oferi un foc. Dar, îndată ce dumneavoastră ați pus mâna pe pachetul de țigări, s-a repezit la dumneavoastră. L-am observat; era crispat, tensionat, nu ca un ospătar obișnuit cu aceste gesturi banale, ci, ca cineva care are de efectuat o sarcină periculoasă ... și brusc l-am recunoscut pe Volodia.

— Este incredibil, murmură texanul. Nu mi-am dat seama de nimic.

Pamela Rice și Zina păreau încremenite, fără voce, mergând ca niște automate fără viață, își făcură loc spre ieșire.

Trecând prin fața celui de al doilea bar, Malko se opri deodată, consternat. Pe divanul pe care cu o oră înainte un

cuplu flirta, era întins un bărbat căruia îi fusese scoasă haina și dezlegată cravata de la gât. Un mic grup se agita în jurul lui, iar o femeie plângea în hohote. Era tânărul brun, „bufonul", vecinul lor din timpul serii.

Malko îi dădu la o parte pe gură-cască și se apropie. Bărbatul avea gura deschisă și obrazul vinețiu.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

— A avut o criză cardiacă, murmură un bărbat alături de el.

Malko examină mortul cu atenție. Mîinile strânse, ochii umflați, trăsăturile crispate. Se aplecă peste fața mortului și remarcă imediat un punct mic, roșu pe obrazul drept. Aplecându-se mai mult, inspiră un miros slab de migdale amare. Se îndepărtă deîndată și-l ajunse pe Nicolas Silverman care-l aștepta pe culoar. Malko îl luă de braț și-l întoarse pentru a vedea mortul.

— Priviți bărbatul acela întins. Când noi ne băteam, el a vrut să ne despartă. Sunt sigur că a fost lovit de un proiectil lansat din bricheta pe care o am în buzunar.

— Dar din ce cauză a murit? întrebă texanul cu o voce nesigură.

Malko simțea încă în nări mirosul de migdale amare.

— După părerea mea, a fost otrăvit cu acid cianhidric, spuse el.

Nicolas Silverman privi țintă mortul, cu un aer absent.

Zina se agăță de brațul lui, cu un aer îngrozit. Texanul căută privirea lui Malko.

— Credeți că este unul din lucrurile fabricate de acest Theodore Ward?

— Sunt sigur de asta, zise Malko.

Pupilele negre ale Zinei erau dilatate de groază. îl trase pe Nicolas.

— Vino! spuse ea.

Capitolul VII

Ajunși în zona Park Lane, Malko conducea liniștit.

Pusese pistolul pe bancheta între el și Zina, se simțea neliniștit având în buzunar această brichetă specială. Căută să se destindă, spunându-și că nimic periculos nu i se mai putea întâmpla lui Silverman, cel puțin, în acele momente imediate.

Probabil, adversarii săi se bucurau deja, de succesul tentativei lor. De acum înainte, se gândi el, va explora pista sugerată de Sir Maurice Bradley.

Nicolas, epuizat, atipise în spate ținând mâna Pamelei. Aceasta dimpotrivă, se trezea pe măsură ce timpul trecea.

Când Rolls-ul bordo opri în Halkin Street Malko coborî primul, examinând împrejurimile înainte de a-l lăsa pe texan să iasă din mașină.

Într-o singură oră, Nicolas Silverman părea mai îmbătrânit cu zece ani.

Pamela îl prinse de braț și spuse cu vocea apăsată a femeii care a băut prea mult:

— Haideți să sărbătorim!

Malko își dădu seama că Zina venea în urma lor. Krisantem aștepta în spatele ușii. Malko îl prevenise; era îngrijorat dar pregătit pentru orice.

— Am verificat totul. Alteță, zise el. Casa este „safe"[1]

Ajuns în living, Nicolas Silverman își scoase haina de catifea și cravata și se prăbuși pe o canapea largă model „King-bad". Malko merse la bar își turnă o vodcă pe care o bău pe nerăsuflate. Alcoolul rece îi biciui sângele și instantaneu se simți mai bine.

---

1. Sigură

Luă pistolul și îl puse pe măsuța de serviciu. Se simțea îngrozitor când era înarmat ca un tâlhar. Vocea răgușită a Donnei Summer țâșni din difuzoare. Pamela Ricce își revenise.

— Mi-e sete, spuse ea.

Nicolas deschise un ochi, se clătină pe picioare până la bar, de unde se întoarse cu o sticlă de Dom Perignon. Părea că șampania curgea de la chiuvetă, acasă la Nicolas.

În trecere, își turnă o vodcă mare cât să adormi un bou, pe care o înghiți dintr-odată. Dopul sticlei sări și Malko luă cu plăcere o cupă de șampanie rece, apoi o umplu din nou. Avea tot dreptul să se destindă chiar dacă nu era decât un moment de liniște între două furtuni...

În plus, atmosfera începea să se electrizeze. Toată lumea vorbea tare, râdea fără măsură. Cum Zina începu să se fâțâie în ritmul muzicii, Pamela îi aruncă suav:

— Dacă ne-ai face un dans din buric...

Libaneza pufni, fără să fie supărată.

— Ar trebui o muzică specială.

— Cred că Nicolas are astfel de muzică, făcu Pamela.

Se ridică, scotoci printre discuri și scoase triumfal unul, pe care-l puse în aparat. Treizeci de secunde mai târziu, era o atmosferă ca într-un cartier din Meca. Tamburine, sunete de flaut, toate urlau de zguduiau pereții. Nicolas schiță un gest de protest.

Pamela îi zise:

— Ce importanță are, toți vecinii sunt arabi! Hai Zina!

Zina începu să se miște, apoi se opri imediat.

— Nu pot să dansez cu fusta pe mine.

— Ei bine, scoate-o, sugeră Pamela, cu o licărire ambiguă în ochii săi gălbui.

Libaneza ezită. Pamela se apropie brusc și-i desfăcu ea însăși fermoarul fustei despicate. Nicolas se trezise total. Fusta căzu pe covor. Zina avea picioare lungi, pline, puse în valoare de pantofi cu tocuri înalte și ascuțite. Ciorapii urcau până aproape de încheietura piciorului, prinși cu jartiere negre.

Începu să se onduleze în ritmul muzicii de tamburine, ca și cum șoldurile erau puse pe rotile. Se ondula, își legăna șoldurile, își împingea abdomenul în față mimând orgasmul.

Ameţită de alcool, Pamela se întinse pe divan, lângă Nicolas, ducându-i acestuia un pahar de vodcă şi începură amândoi să bată din palme, încurajând-o pe Zina.

Din fericire, zidurile erau groase. Încetul cu încetul, chipul bărbatului otrăvit se estompă în memoria lui Malko. Avea întotdeauna aceeaşi reacţie când vedea moartea cu ochii; simţea o poftă bruscă şi violentă de viaţă. Atmosfera era încărcată de electricitate. Discul se opri brusc. Zina veni şi se prăbuşi pe mochetă alături de fotoliul în care stătea Malko. Pamela puse din nou discul cu Donna Summer şi, în trecere, micşoră lumina lămpilor, ceea ce făcu o atmosferă de semiobscuritate ca la Annabel's.

Malko închise ochii. Se simţea ameţit. Totul i se părea stupid. Texanul în pericol de moarte, ambianţa asta nesănătoasă, femeia din faţa lui care făcea un joc ciudat.

Ce făcea Zina în infernul ăsta?

Libaneza se apropie în linişte şi-şi puse capul pe genunchii lui Malko.

Îşi puse gura cărnoasă pe coapsa lui Malko şi prin stofa fină a costumului, Malko simţi căldura şi suflul respiraţiei ei. Nu se mai mişca; apoi buzele ei începură o amplă mişcare de supt, ca şi cum i-ar fi aspirat pielea.

Aşezată în genunchi pe mochetă, Zina părea să se simtă total în largul ei.

Malko realiză brusc că nimeni nu mai scosese un cuvânt de la sfârşitul dansului din buric.

Aruncă o privire în direcţia canapelei. Pamela şi Nicolas erau lungiţi unul lângă altul şi penumbra încăperii îl împiedică pe Malko să vadă activitatea celor doi.

* * *

Muzica se oprise de mult timp. Nici un zgomot nu venea din zona divanului. Malko tresări. Gura Zinei se deplasa pe ţesătura fină de alpaca cu încetineala unui melc, urcând de-a lungul coapsei, înainta atingând o zonă atât de sensibilă încât lui Malko îi veni să urle. Zina se amuză câteva minute să-şi plimbe gura pe el, umezindu-i uşor costumul cu răsuflarea-i caldă. Îl cuprinse o stare de plăcere insuportabilă.

Apoi gura urcă puțin, până aproape de centură, buzele se depărtară pentru a prinde cu dinții partea de sus a fermoarului, ținându-l între incisivi, Zina înclină încetișor capul în jos, apoi cu dinții trase fermoarul. Se opri o clipă, apoi dintr-odată îl înghiți pe Malko umplându-și gura până-n fundul gâtului, cu o violență care contrastă cu lentoarea precedentă. Malko avu o tresărire, gândindu-se la Pamela și Nicolas. Era îngrozit să se dea în spectacol. Dar, i-ar fi trebuit un suflet de piatră să se smulgă din această teacă de catifea, din care dantura părea că lipsește total.

Capul Zinei urca și cobora încetișor, în ritmul propriu. Deodată, o siluetă trecu prin penumbră. Pamela se ducea către bar. Lui Malko i se păru că nu mai avea pe ea fusta lungă din catifea. Se simți jenat de situația în care se găsea. Vru s-o împingă pe Zina care de îndată începu să-și folosească dinții....

Pamela se lungi din nou pe canapea. Malko se destinse iar Zina își văzu nestingherită de treabă. Acceleră puțin dar sigur. Malko își mușcă buzele pentru a nu striga în momentul în care juisă în gura dulce a Zinei.

Peste câteva minute, Zina se ridică și vorbi pentru prima oară:

— Trebuie să plec acum, mâine dimineață am un curs, foarte devreme. Stai liniștit aici. Voi lua un taxi.

Sfârșit de plăcere, văzu cum Zina își trage fusta, își puse geanta pe umăr, îi strecură o carte de vizită în buzunar și se pregăti de plecare.

— Sunt acasă, aproape în fiecare dimineață.

Îl sărută ușor și ieși din living luându-și pălăria în trecere.

Malko, liniștit, începu să se gândească. Abia aștepta ziua să poată examina bricheta. Pentru un moment rămase într-o stare de reverie. Nu se mai auzea zgomot venind de pe canapea. Probabil că Pamela și texanul adormiseră.

Brusc i se făcu sete. Se smulse din fotoliu. Trebuia să treacă de-a lungul canapelei pentru a ajunge la bar. În penumbră îl zări pe Nicolas, întins pe spate, sforăind ușor. Nu se dezbrăcase, probabil că vodca îl adormise dintr-odată.

Pamela era lungită, alături de el, îmbrăcată numai cu bluza, ciorapii și pantofii.

Malko se strecură încetișor pe lângă divan, când o mână îl prinse de picior. Avu un mic șoc ca și cum ar fi văzut o fantomă — dar nu era decât Pamela. Stând într-un cot, ea îl privea intens, era complet trează. Îl trase mai cu forță, obligându-l să se așeze alături de ea.

Nicolas mormăi în somn și se întoarse pe partea cealaltă, stând cu spatele la cei doi. Malko preferă să nu se gândească la ceea ce bănuia că ar fi dorit Pamela. Erau și așa destule probleme... încercă să se desprindă, dar ea îl ținea strâns. Îi lăsă liberă încheietura mâinii, dar îl prinse de gât obligându-l să se lungească alături de ea. Își uni gura cu a lui într-un sărut lung — folosindu-și forța trupului — îl ținu strâns.

Malko auzea scârțâitul ciorapilor presați de hainele lui și își zise că Nicolas ar fi putut să se trezească în orice moment, dar Pamela acționa ca și cum ar fi fost singuri.

Cu mâna stângă, îi desfăcu cureaua, și cu un gest precis, îi băgă mâna în deschizătura pantalonilor cu o totală lipsă de pudoare. În același timp, Nicolas se mișcă, întorcându-se pe canapea.

Pamela reacționă cu rapiditatea unui șarpe. Răsucindu-se se aruncă în brațele lui Nicolas care adormi pe dată cu un mormăit de satisfacție.

Dar mâna stângă a Pamelei nu-l lăsă pe Malko. Rămase răsucită câteva clipe apoi reuși să se strecoare din brațele lui Nicolas și să rămână întinsă pe spate. Își îndoi genunchii și-și trase ciorapii. Îi eliberă mâna lui Malko dar numai pentru a-l îndrepta spre partea de sus a portjartierului.

Desprinzându-se total de Nicolas care sforăia din ce în ce mai tare se întoarse total spre Malko și își lipi buzele de urechea lui.

Malko ghici mai mult decât auzi:

— Fuck me!

Apoi din nou, se întoarse cu fața spre texan oferindu-i lui Malko șoldurile sale cambrate și calde. Ridică ușor un picior pentru a-l ajuta. El o prinse dintr-o singură mișcare, fiind foarte deschisă. Pamela fremătă, tremură ca un cal enervat dar nu lăsa să-i scape nici un sunet. Uitând de orice prudență, Malko îi

cuprinse şoldurile şi începu să facă dragoste domol. Pamela nu se mişcă, dar întreg corpul era traversat de fiori ca şi cum ar fi fost conectat la curent electric. Culcată într-o poziţie în care îşi strângea coapsele pentru a-l reţine mai bine, cambrându-se pentru a-l împinge adânc pe Malko în trupul ei.

Deodată, Nicolas Silverman încetă să sforăie. Malko se imobiliză deîndată în pântecele care-l primise, cu creierul în fierbere. Degeaba îşi spuse că-şi risca profesia la C.I.A., că ceea ce făcea era o glumă pe care birocraţii de la Washington n-ar fi tolerat-o, nu reuşea în nici un chip să se despartă de trupul acesta plăcut la pipăit, suplu şi graţios. De altminteri Pamela, îşi crispa muşchii interni pentru a-i da de înţeles să mai rămână în corpul ei.

La dracu cu C.I.A., K.G.B. şi dezvoltarea zonei de la Marea Neagră — Trăim o singură dată. Malko se gândi la fraza lui Sir Maurice: „Spionajul este o meserie pentru gentlemani". Şi aventura aceasta făcea parte din prerogativele seniorului, îşi zise Malko.

Dacă texanul se trezea, ar fi pierdut mult. Dacă nu se trezea, ar fi rămas cu una dintre amintirile cele mai extraordinare din viaţa sa. Îngrozit, simţi cum Pamela aluneca uşor pentru a prinde mâna americanului care căuta s-o cuprindă de gât. Nicolas continua să doarmă întors către ea. Malko observă că texanul pentru moment era imobil, aproape nu mai respira. Aşteptă până când acesta începu să respire regulat şi la primul sforăit, corpul Pamelei începu aceeaşi mişcare, fremătând imperceptibil. Umerii săi rămaseră nemişcaţi pentru a nu-l trezi pe cel ce dormea, dar partea de jos a trupului ei trăia cu intensitate plăcerea. Deodată, picioarele sale lungi, îmbrăcate în nylon, se întinseră cu o tresărire bruscă, muşchii săi interni se contractară. Malko avu impresia că un robinet se deschidea în pântecele ei.

Inima-i bătea cu putere — fiind stăpânit de o mare emoţie. Ar fi dorit ca senzaţia de plăcere să nu se termine niciodată.

Orgasmul Pamelei se sfârşi lent, respiraţia-i deveni normală. Malko se retrase încet. Pamela se întoarse spre el, murmurând din vârful buzelor:

— *Good night! It was wonderful. You can sleep in the badroom upstairs* [1].

Abia se ridică, că Pamela adormi pe loc; vinul, șampania, emoțiile, orgasmul — ce seară! A doua zi părea să fie mai puțin nostim.

---

1. Noapte bună. A fost minunat. Puteți să vă duceți să dormiți în camera de sus.

Capitolul VIII

Malko privi bricheta din lac negru pusă pe biroul lui Pat Davis. Un obiect absolut banal. Milton Brabeck și șeful centrului C.I.A. la Londra îl contemplau în liniște, cu fascinația pe care o simți pentru un șarpe cu otravă mortală.

— Noi fabricăm chestia asta? întrebă Milton Brabeck, cu o vocea schimbată.

Pat Davis clătină din cap afirmativ. Era imposibil să-i surprinzi expresia privirii în spatele lentilelor groase ale ochelarilor.

Malko își simțea capul greu. Seara de dinainte îi părea ca un vis halucinant cu ororile și deliciile sale. Chipul mortului de la Annabel's era dificil de legat de această brichetă, ca și atitudinea perfect normală a Pamelei Rice atunci când se întâlniseră la mic dejun, față de provocarea din timpul nopții. Și acest Nicolas care se scuzase că dormise... Malko era convins de un lucru: după incidentul de aseară, singurul mijloc de a-l menține pe Nicolas Silverman în viață era să-l supravegheze la Moscova. Cheia era Pamela Rice. În timp ce Nicolas Silverman plecă să se radă, Malko îi ceru Pamelei să se întâlnească cu el. Fără să-i spună lui Silverman. Conveniseră să treacă să-l ia de la Hilton pe la orele trei. Oricum. Malko mai avea destul de pus la punct. După această scurtă reuniune trebuia să se ocupe de Mandy Keeler.

Luă bricheta și o examină. Trebuia privită cu lupa pentru a se putea distinge un orificiu minuscul în partea superioară laterală chiar în fața rotiței. Butonul care comanda ieșirea gazului declanșa în același timp și flacăra dacă-l apăsai total.

— Cum funcționează? întrebă Milton Brabeck.

Malko luă bricheta în mână și îndreptă fațeta pe care se găsea orificiul spre fereastră. Apăsă total pe buton. Se auzi o șuierătură imperceptibilă. Malko închise bricheta.

— Iată, ce a făcut Volodia, ieri. Bricheta propulsează un ac de cinci milimetri grație unui cartuș de gaz carbonic. Acul poate trece printr-un pardesiu sau o haină groasă, până la doi metri. Abia se simte, dar este impregnat cu acid cianhidric care intră în sânge, se fixează în hemoglobină, împiedicând reținerea oxigenului.

Șeful centrului C.I.A. părea din ce în ce mai nervos.

— Dați-mi bricheta, spuse el sec. Nu trebuie lăsată la vedere.

Băgă bricheta într-un sertar pe care-l închise cu cheia. Pentru muzeul secret al C.I.A.-ului.

Pat Davis avea ochii încercănați. De când Malko îl chemase la Annabel's în legătură cu incidentul, nu se odihnise prea mult. Malko era și el foarte furios.

— Pat, spuse el, ar fi timpul să ne spui la ce alte surprize să ne așteptăm.

Pat Davis, așezat la birou, își ținea capul în mâini.

— Credeți că n-am destule necazuri și eu? Ambasadorul a fost convocat la Home Office. Englezii sunt nebuni de furie că americanii se plimbă înarmați în Londra. Fără Sir Bradley, ați fi fost toți luați de C.I.D. Au fost și unii care au strâns din dinți... Stau la telefon de azi dimineață de la șapte. Cînd ambasadorul o să iasă de la Home Office, o să mă facă cu ou și cu oțet. Suspină. Și toată lumea crede că tipul ăsta a murit de o criză cardiacă. Prefer să nu mă gândesc la ce se va întâmpla dacă se descoperă adevărul...

— Și prietenii noștri ruși? întrebă Malko.

— Au intrat și ei în joc, admise Pat Davis. Dar sunt și ei la fel de furioși. Agentul lor este într-o stare critică. Și ei se pricep la cianură. Este o metodă pe care au folosit-o destul de des. Voi lua masa cu Oleg Penkovski. Bănuiește că nu i-am spus adevărul, dar nu pot să-i spun nimic.

— Bine, dar nouă ne puteți spune, zise Malko cu blândețe.

— Îmi cereți un lucru teribil, gemu americanul, îmi risc serviciul...

— Ei bine, eu nu lucrez încă pentru K.G.B., glumi Malko. Dacă vă pierdeți postul, veți avea pentru totdeauna o slujbă de grădinar, la castelul meu. O să vă refaceți... și este mai puțin periculos ...

Pat Davis nici măcar nu surâse.

— Nu puteam avea cunoștință de tot ceea ce dispune Ward, explică el. Are o imaginație diabolică. Produsul cel mai periculos de care dispune este o otravă care pătrunde în piele prin simplu contact... Veninul unui șarpe care provoacă o hemoragie internă destul de lentă și ucide în câteva zile.

— Cum se procedează? întrebă Milton Brabeck cu vocea sugrumată.

Pat Davis dădu din cap.

— Oh, în mai multe feluri. Se poate amesteca cu pasta unui pix, o linie trasată pe piele și gata...

Americanul continuă ca și cum voia să-și spună of-ul.

— Mai există și BZ-ul. Un gaz care te face paranoic pentru totdeauna. Dar nu știu cum este injectat.

Apoi tăcu.

— Nu are rost să mai continui, zise Malko. Nu există decât o soluție: să-l găsim pe Ward și pe cei pe care el i-a echipat înainte să înceapă... sau să-l convingem pe Nicolas Silverman să ia primul avion spre Moscova...

De când făcuse cunoștință cu Pamela, nu se mai întreba de ce americanul rămânea la Londra, punându-și viața în pericol... Tânăra englezoaică avea destul farmec pentru a-i combate instinctul de conservare. Malko se ridică.

— Voi face tot ce-mi stă în putință în acest sens; trebuie să iau masa imediat cu fermecătoarea Pamela Rice, s-o conving să închirieze o vilă în apropiere de Moscova. Am putea merge toți să petrecem o vacanță acolo...

— Unde este Silverman? întrebă Pat Davis.

— Se odihnește după beție, jucându-se cu telexul, zise Malko. Mi-a jurat că astăzi nu se va mișca din casă. Krisantem veghează asupra lui, Milton se va întoarce la el: mai este și Ceaika plină de ruși în Halkin Street. Mai mult de atât nu putem face, poate numai să-l închidem într-un cufăr.

— Perfect, spuse americanul.

Cu mâna pe butonul ușii, Malko se opri.

— Apropo, spuse el, Volodia este chel. Știați?

Pat Davis se întunecă și mai tare.

— Bineînțeles! Nu m-am mai gândit la nenorocita aia de fotografie veche. Îmi pare nespus de rău, teribil de rău.

Malko nu mai spuse nimic. Vecinul lor de la Annabel's regreta din tot sufletul. În ascensor, îi spusé lui Milton Brabeck:

— Eu am să iau un taxi; puteți lua Austin-ul pentru a merge în Halkin Street. Londra este un oraș fabulos; sunt taxiuri peste tot, la orice oră și nimeni nu-ți vorbește urât. Cum ieși din Grosvenor Square, strigă după un taxi.

— La Garrick's Club, spuse el.

Nu mai avu nevoie de prcizări. Garrick's Club este unul dintre cele mai vechi cluburi din Londra. Nu luă masa cu Pamela Rice, ci cu Sir Maurice Bradley. Șeful serviciului M.I.6 îi telefonase în timp ce o ajuta pe Alexandra să-și facă bagajele, cerându-i să păstreze secretul asupra întâlnirii lor. Situația se simplifica.

* * *

— Dragul meu prieten, începu Sir Maurice Bradley pe un ton egal, nu te-ai mirat de tăcerea presei, cu privire la incidentul de ieri seară? Ați putut constata că nu s-a scris nici un cuvânt în cotidianele de dimineață. Numai William Hickey a menționat un scandal la Annabel's , în coloana sa din Daily Mail.

— Într-adevăr, își dădu seama Malko. E uimitor. Luau masa în salonul primului etaj, pentru că „Morning Room" nu deschidea decât la orele șase. Nu era nici o femeie... Erau, în schimb, mulți oameni de teatru, scriitori.

Observația lui Sir Maurice Bradley era pe deplin justificată, doar nu era ucis cineva în fiecare zi în discoteca cea mai elegantă din Londra... mai ales într-o țară unde armele de foc nu servesc decât la vânătoare, lumea nu umblă înarmată și unde presa este veșnic trează. Sir Bradley surâse cu indulgență.

— Nefiind familiarizat cu obiceiurile noastre, probabil nu știi ce înseamnă o „notă D".

Sir Bradley era încântător de politicos. Malko recunocu cu grație, că nu știa ce înseamnă o „notă D".

Atmosfera de la Garrick's era potrivită mai degrabă înțelegerii decât înfruntării celor prezenți în salon. Aici se întâlneau scriitorii celebri, iar prezența membrilor profesiunilor teatrale crea o atmosferă mai puțin afectată decât în alte cluburi londoniene.

Sir Bradley își urmă discursul pe același ton calm:

— „Nota D" este singurul mijloc de care dispune guvernul reginei pentru a suprima o informație din presa scrisă, vorbită sau televizată... Această notă este dată de către Comitetul Serviciilor Presei și Televiziunii la ordinul guvernului... Este o procedură destul de delicată, căci „nota D" înseamnă o scrisoare adresată diferiților redactori șefi ai organelor de presă prin care sunt avertizați că anumite fapte sunt puse sub semnul „Official Secret Act" și sunt considerate de către guvern un secret important precizând că publicarea lor ar fi contrară interesului național. Pot fi date sancțiuni legale... Bineînțeles. continuă șeful Seviciilor secrete M.I.6, această „notă D" nu are nici o forță legală și trebuie să ne bazăm pe buna credință și înțelegere a destinatarilor... Slavă Domnului, până acum au fost puține cazuri de nerespectare. Oricum, este întotdeauna destul de delicat pentru un înalt funcționar să ceară o „notă D"... Un înger trecu, plin de tact și de discreție.

Malko își plecă capul spre paharul cu sherry...

Sir Bradley continuă cu o voce mai fermă:

— După telefonul de azi noapte, a trebuit să cer o „notă D". Era absolut necesar să nu las presa să-și bage nasul în această afacere. Numai că, adăugă el, nu doresc să încep din nou peste câteva zile. Amintiți-vă de afacerea Profumo, care a însemnat schimbarea guvernului de atunci...

Malko îl fixă pe britanic.

-Sir Maurice, spuse el, vă mulțumesc. Din nefericire, acest incident era inevitabil. Ne-am găsit în fața unei tentative de ucidere brutală și sofisticată, care, vai, se poate repeta. Pentru că Leonid Volodia nu este singur...

Brusc, decise să-i spună adevărul despre Theodore Ward. Sir Bradley îl ascultă fără să-l întrerupă, zâmbind din când în când cunoscuților care treceau pe lângă masa lor sau contemplând portretul în ulei al lui Sir Laurence Olivier.

Când Malko termină, sir Bradley suspină:

— Americanii sunt nebuni! Era de prevăzut că se va întâmpla așa. Nu este posibil să lași oameni înarmați să se înfrunte pe teritoriul britanic.

— Înțeleg, spuse Malko. Nu am avut timp să folosesc informația pe care mi-ați dat-o, dar mă voi ocupa imediat.

— Aveți grijă și țineți-mă la curent, spuse britanicul. E de la sine înțeles că dacă acțiunea dumneavoastră nu reușește, vom fi obligați să-l declarăm pe domnul Silverman „persona non grata" pe teritoriul britanic, ceea ce, evident, ar fi chiar neplăcut. Am deja destule probleme cu irlandezii.

Malko îl observă întrebându-se de ce îi spunea lui toate astea. Sir Bradley îi adresă un surâs de scuze:

— Vă sfătuiesc să luați un bordeaux la pește. Nu cred că avem vin alb prea bun... Cât despre sufleu, s-ar zice că este făcut cu ciment în comparație cu cel de la Maxim's.

* * *

Rolls-ul bordo întoarse în mica piață a hotelului Hilton, venind din Park Lane și opri chiar în fața hotelului. Malko observă că geamurile din spate erau total opace. Era imposibil să distingi dacă era cineva înăuntrul mașinii sau nu. Înaintă spre mașină; șoferul coborî imediat și-i deschise portiera.

Pamela Rice, singură pe bancheta din spate, era pe cale de a se privi într-o oglindă. Foarte elegantă, într-un costum de catifea maro cu ciorapi și pantofi asortați.

— Am un edem, anunță ea cu un ton tragic. Am băut prea mult ieri.

Era efectiv, era umflată în jurul ochilor.

— Sunteți încântătoare, zise Malko, chiar și cu edem.

— Merg la Sothesby, anunță tânăra. Avem timp să discutăm.

Nici nu clipi văzându-l, ca și cum întâmplarea din seara precedentă n-ar fi fost decât o himeră.

— Să mergem la Sothesby, acceptă Malko.

Rolls-ul demară și Pamela se așeză mai bine pe locul său, destul de departe de Malko.

— De ce doreați să mă vedeți?

Luă expresia încăpățânată a unui copil contrariat, își încrucișă picioarele lungi într-un gest senzual și voluntar. Rolls-ul întoarse în Parliament Street, o stradă strâmtă din Mayfair și mergea încet. Geamurile opace dădeau o impresie extraordinară de intimitate și izolare. Pamela Rice îl observă pe Malko, încrețindu-și fruntea, cu o licărire ambiguă în ochii ei sălbatici. Rar întâlnise Malko o creatură de teapa asta, dar cu atâta clasă.

— Vă întâlniți cu dl. Silverman astăzi? o întrebă el.

Din nou, Pamela luă oglinda, pipăindu-și edemul.

— Da, curând, spuse ea. Astăzi rămâne acasă, iar seara vom cina împreună...

O altă ieșire agitată a celor doi. Malko îi înfruntă privirea:

— Pamela, zise el, trebuie să plecați împreună la Moscova. Este o chestiune de viață sau de moarte. Nu putem să-l protejăm chiar total. Aveți o responsabilitate enormă. Dl. Silverman nu ne-a mărturisit adevăratul motiv al încăpățânării de a rămâne la Londra, dar sunt sigur că din cauza dumneavoastră.

— Știu.

Vocea ei deveni neutră, plictisită. Ochii Pamelei ocoliră privirea lui Malko.

— Nu vreți să părăsiți Lomdra?

Malko auzi cu greu răspunsul.

— Nu.

— De ce?

— Nu doresc să vă spun.

Pamela se închise în ea din ce în ce mai mult. Nu mai era femeia mondenă din noaptea precedentă, arogantă și provocatoare, ci o femeie misterioasă, sensibilă, complexă. Se așternu un moment de liniște. Zgomotele din jur nu pătrundeau

decât foarte vag. După ceea ce se petrecuse între ei, Malko nu-și imagina că Pamela poate fi îndrăgostită de cineva.

— Există alt bărbat în viața dumneavoastră?

— Da, dar nu este ceea ce credeți. Am nevoie de cineva care să mă facă să visez, înțelegeți? Nicolas nu mă face să visez. Este prea bun, prea simplu...'

Malko profită de moment și întrebă:

— De ce nu-l părăsiți, în acest caz?

Pamela duse mîna la sprânceana stângă atingând-o cu insistență; avea expresia unui berbec gata să împungă.

— Pentru că nu știu ce vreau.

Tăcu; apoi luă o țigară pe care Malko i-o aprinse. Mașina rula în New Bond Street. Aproape ajunseseră.

Malko se găsea într-um impas. Pamela Rice nu dorea să plece la Moscova, iar Nicolas Silverman nu ar fi plecat fără ea. Pentru o clipă se gândi la posibilitatea cinică de a-i spune texanului ce se petrecuse în timpul cât dormise. Nici chiar acest lucru, poate, n-ar fi schimbat părerea americanului.

— Dl. Silverman știe despre celălalt bărbat? întrebă el.

Pamela aprobă.

— Da.

Malko își reținu un suspin. Malko zări prin geam, micul imobil alb și verde — „Sothesby's" — și deschise portiera făcând să intre zgomotul din Old Bond Street. Se întoarse spre Pamela pentru a o ajuta să coboare; avu din nou ocazia să-i admire coapsele lungi îmbrăcate în maro până la încheieturi. Se priviră fix în ochi câteva clipe, pe trotuar.

— Ei bine, pe diseară, zise Malko.

Pamela îi întinse mâna.

— Pe diseară.

Chemă un taxi. Singura șansă care-i rămânea era să-i găsească pe Leonid Volodia și pe Theodore Ward.

— The Bolton's, spuse el șoferului.

Traficul curgea încet. Malko încercă să facă-și ordine în idei. Alexandra plecase în Austria, mai mult decât supărată. Nu-și dădea deloc seama cum urmau să lovească adversarii săi. Atitudinea șefului Serviciilor secrete britanice era mai mult decât amicală, dar totuși curioasă. Malko își pipăi mașinal

pistolul pus la curea. Avea o senzație ciudată, plimbându-se înarmat într-un oraș atât de liniștit ca Londra.

* * *

Malko privi în jurul lui. Deși nu erau decât câțiva metri până în Brompton Road, o zonă foarte animată, mica piață în formă de elipsă în care se afla era uimitor de calmă. La numărul 14 era o casă veche din lemn cu o grădină în paragină. Împinse poarta de lemn, o luă pe o potecă care înconjura casa și ajunse în fața unei uși deschise spre o scară veche de lemn, foarte abruptă. Încordat, se aventură pe scară. Treptele trosneau sub picioare. Pe palierul primului etaj erau două uși. O carte de vizită simplă era agățată pe una dintre ele. Mandy Keeler. Inima începu să-i bată cu putere. Informațiile lui Sir Bradley erau exacte. Își scoase pistolul, puse un cartuș pe țeavă și-l strecură în buzunarul pardesiului. Leonid Volodia putea să fie de partea cealaltă a ușii. Sună. Trecu ceva timp până când ușa se deschise. Malko încercă să pară mai destins. În prag, apăru o fată înaltă, șatenă, care-l privea cu curiozitate. Avea fața rotundă, încântătoare, gura à la Bardot, nasul cârn, ochii căprui, luminoși. Puloverul gri din lână groasă se mula pe pieptu-i de vis, iar fusta lungă, asortată, îi acoperea în întregime picioarele.

— Miss Keeler?

— Da, eu sunt.

Fata continuă să-l privească pe Malko, cu curiozitate.

— Veniți din partea studioului?

— Da.

Tânăra împinse ușa batantă cu un surâs luminos.

— Foarte bine, intrați.

Traversară o cameră mică, ocupată în întregime de o masă de biliard american, apoi ajunseră într-un living cu șemineu în care ardea focul.

Mandy Keeler se așeză pe jos iar Malko luă loc într-un fotoliu în fața ei.

— Sunteți fotograf? întrebă ea, nu vă cunosc... Cum vă numiți?

— Malko Linge.

Tânăra scutură din cap surâzând.

— Sunteți străin...

— Da, austriac.

Fata luă un clasor mare, negru.

— Doriți să vă uitați în „book"? E al meu.

Malko îl luă. Începuse bine. Sub privirea ei răsfoi book-ul.Conținea numai fotografiile lui Mandy Keeler. Modă, publicitate, o fată superbă, cu piept îndrăzneț, cu picioare în formă de fus; fotografii alb-negru și color. Mai erau și nuduri, pe o plajă, stil Playboy, dar făcute cu o oarecare decență.

— Astea-s făcute de Newton, preciză ea. Îi plăcea să mă fotografieze. Sunt făcute pe un iaht. În fotografie Mandy purta un pulover alb din lână, fin, care-i mula pieptul și un short foarte scurt care-i lungea și mai mult picioarele cocoțate pe tocuri. În următoarea poză, ea se dezbrăca în cabină și îmbrățișa un bărbat care se vedea numai din spate. Totul era de un exotism tulburător, prea adevărat parcă...

Malko ridică ochii.

— De ce, nu-i mai place?

Fata îi aruncă o privire ciudată, apoi înălță din umeri cu un aer resemnat.

— Newton este un specialist al corpului, nu al portretelor. Așa că...

Malko o învălui cu privirea pe tânără: sânii grei, șoldurile rotunde, abdomenul plat, picioarele lungi sub fusta lungă...

— Corpul nu vi s-a schimbat, spuse el.

Mandy Keeler schiță o strâmbătură ciudată, între zâmbet și rânjet. Trăsăturile i se crispară. Încet, își prinse fusta lungă și o ridică.

— Nu vi s-a spus nimic, murmură ea; îmi pare foarte rău.

Fascinat și îngrozit, Malko privi. Picioarele erau groase și roșietice, pline de cicatrici oribile. Îi lipsea aproape tot mușchiul de la pulpa stângă... Genunchii erau aproape intacți, în afară de un semn mare roșu, apoi coapsele erau deformate, modelate îngrozitor.Tânăra își lăsă fusta să cadă cu un aer resemnat.

— Nu e stilul lui Newton, spuse ea cu calm aparent.

Lui Malko i se făcu rău; îl încercă o senzație de greață.

— Ce vi s-a întâmplat?

Mandy Keeler își aprinse o țigară fără să-l privească.

— Oh, e banal. Un accident de mașină. Am avut picioarele arse până la încheieturi. Carnea mi se dezlipea precum aluatul. Am stat șase luni în spital, mi-au făcut grefe, mi-au dat morfină și am ajuns așa cum vedeți. Dar mai reușesc totuși, să lucrez în aceeași profesie, folosindu-mi chipul și mâinile. Asigurările mi-au dat bani. Credeam că vi s-au spus toate astea la studio... Nu le fac surprize celor cu care lucrează.

— Nu vin din partea studioului, mărturisi Malko.

Tânăra îl fixă cu o privire surprinsă.

— Atunci, pentru ce doriți să mă vedeți? Cine sunteți?

Nu era neliniște în vocea ei, ci mai degrabă curiozitate și enervare. Malko își dădu seama că tinerei îi părea rău că îi arătase picioarele mutilate. Era pentru ea o traumă greu de suportat ...

Malko se lansă în discuție cu îndrăzneală:

— Doresc să intru în contact cu o persoană pe care dumneavoastră o cunoașteți. M-am gândit că ați putea să mă ajutați.

— Cine este?

— Leonid Volodia. Este aici?

— Leonid? Nu. De ce?

Malko preferă să nu intre în explicații confuze.

— Lucrez cu Serviciile de contraspionaj britanice și americane, spuse el. Leonid Volodia a dispărut și credem că este amestecat într-o conspirație extrem de periculoasă. Am dori să-l prevenim...

De data asta, fata îl privi cu neîncredere.

— O conspirație? Ce mai e și povestea asta? De ce nu anunțați poliția?

— Nu este de resortul ei, explică Malko. Puteți să mă ajutați să intru în contact cu Leonid Volodia? Este foarte important.

Mandy Keeler se ridică și-l fulgeră pe Malko cu privirea.

— Nu știu cine sunteți și nu-mi place deloc vizita asta. Nu am nimic de spus. Leonid Volodia este prietenul meu de mult timp, dar nu știu unde se află acum. Nu l-am mai văzut de câtva timp. Nu știu ce face și nici unde se află, și m-ar mira să fie amestecat într-o afacere necurată. Este un om pur, dezinteresat.

Malko asculta tirada copleșit. Tânăra era îndrăgostită foc de Volodia. Era o șansă pentru ea...

— L-am văzut pe Volodia ieri seară, spuse el. A încercat să asasineze sub ochii mei o persoană pe care o păzeam și a ucis o altă persoană în mod accidental. Dacă-l găsesc, lucrurile se mai pot aranja ...

Mandy Keeler ridică din umeri cu enervare.

— Mă luați drept o tâmpită. Dacă Leonid ar fi comis o crimă, ar fi venit Scotland Yard-ul, nu dumneavoastră...

— Este vorba despre o afacere politică, precizează Malko. Poliția de aici nu a fost sesizată în mod oficial. Cunoașteți un bărbat cu numele de Theodore Ward?

Tânăra scutură din cap.

— Nu, și nu doresc să-mi mai puneți alte întrebări. Plecați! Sau chem poliția. Crima de care vorbiți, când s-a întâmplat?

— Ieri seara.

— Nu am văzut nimic în ziare. și le-am citit pe toate; acum am tot timpul...

— Informația a fost oprită de către guvern.

Mandy Keeler ridică din umeri.

— Îmi povestiți verzi și uscate. Îmi pare rău că v-am deschis. Dealtminteri m-ați mințit că ați venit din partea studioului. Plecați imediat!

Malko privi ușa din fața biliardului.

— Unde duce?

— Este camera mea!

Făcuse deja un pas înainte. Scoase pistolul din buzunar și deschise brusc ușa.

— Vă interzic! strigă Mandy.

Malko parcurse camera cu privirea. Era goală. Merse spre baie, goală de asemenea. Își puse pistolul la loc, puțin rușinat.

Mandy îl urmărise; pomeții obrazului îi erau roșii de mânie.

— Spuneți-i lui Volodia să mă sune la Hilton, zise el. Mă numesc Malko Linge. Rețineți! Este în interesul lui.

Mandy Keeler îl fulgeră cu ură.

—.Să știți că va trebui să treceți peste cadavrul meu, pentru a-i face rău lui Leonid. O să vă spun cum l-am cunoscut. Bărbații mă privesc, mă urmăresc, mă abordează. Ei nu știu,

pentru că eu sunt mereu îmbrăcată în felul ăsta. Am făcut experiența asta de mai multe ori; i-am adus aici. Toți sfârșesc prin a-mi pune mâna pe genunchi, apoi...

Vocea i se frânse.

— Am cunoscut bărbați de tot felul. Cei care s-au speriat și au fugit, cei care nu mai puteau face nimic după ce mă vedeau... Sau cei care jurau că vor reveni, dar pe care nu i-am mai văzut niciodată. În plus cei care deveneau grosolani pentru că nu le spuneam dinainte...

Se opri un moment, pentru a da o mai mare greutate cuvintelor ce urmau...

— Leonid, în schimb, a rămas. A fost tandru, înțelegător. A plâns alături de mine. A făcut dragoste cu mine, apoi a revenit... Înțelegeți?

Malko înțelegea. Mandy Keeler s-ar fi tăiat în bucăți decât să-i spună ceva despre Volodia. Plecă grăbit. Ajunse pe scărița abruptă, apoi în grădina părăsită. Dacă Mandy Keeler era în legătură cu Leonid Volodia, acesta va reacționa. Trebuia, mai ales, să uite total numele lui Mandy Keeler. Dacă K.G.B.-ul afla despre ea, își dădea seama ce erau în stare să facă. Poate că și Sir Maurice se gândise la asta... Britanicii pot fi duri, dar respectă încă anumite lucruri. Din nou îi veni în minte fraza lui Sir Bradley.

„Nachrichtendienst ist Herrendienst". Nu era ușor să ai o profesie de gentleman.

Malko se găsea acum în prima linie a acțiunii. Dacă Mandy Keeler mințise și era în contact cu Leonid Volodia, acesta urma să-l caute pe Malko. Pentru a-l ucide.

Capitolul IX

Oleg Penkovski se răsuci pentru a vedea în oglinda retrovizoare dacă Volga în care se afla este urmărită. Ploua. Își pusese un impermeabil negru care îi dădea un aspect sinistru.

Părăsind Kensington Palace Garden, Volga întoarse la stânga în Kensington Road, zburând spre Piccadilly. Alături de Penkovski, uriașul caucazian Gregory nu scotea nici un cuvânt. Cu majoritatea rușilor ce trăiau la Londra, Penkovski locuia într-o căsuță în West Highgate, lângă centrul comercial sovietic, ce servea ca acoperire tuturor activităților K.G.B.-ului la Londra.

Capitanul K.G.B.-ului își luase toate măsurile, spre a nu fi surprins. Leonid Volodia, americanii, agenții serviciului secret M.I.6, toți puteau să se intereseze de el.

Volga se opri în fața magazinului Fortnum and Mason. Cei doi ruși coborâră și intrară în magazinul de lux. Lui Gregory nu-i venea sa creadă. Era cu totul altceva decât magazinul Gum de la Moscova. Depășea chiar și magazinele secrete de la Moscova, rezervate membrilor K.G.B. sau privilegiaților nomenclaturii, acel sistem, rigid care acorda prerogative membrilor Comitetului Central al partidului, numiți „aparatcik". Dar Oleg nu avea timp și chef să admire deliciile societății capitaliste. Traversă magazinul și ieși pe la ușa ce dădea în Jermyn Street, paralelă cu Piccadilly. Trei minute mai târziu, un taxi sosi și se opri pe trotuar. În clipa în care taxiul se eliberă, Oleg Penkovski sări în vehicul urmat de Gregory.

În zonă nu mai era nici un taxi liber, deci nimeni nu-i putea urmări.

— Belize Road, Port Hall Hotel, zise Oleg șoferului. Făcu un efort să-și ascundă accentul. Bine înțeles ar fi fost mai prudent să ia metroul, dar acolo putea fi mai ușor urmărit.

Era mai mult de o jumătate de oră de mers până la Hamstead. Scoase portțigaretul și își aprinse o țigară lungă. Privea peluzele din Hyde Park. Urcau spre nordul Londrei, într-un cartier de case vechi, plin de coline și de farmec.

* * *

Doamna Victoria Ward avea obiceiuri riguroase în ciuda celor șaptezeci și opt de ani. În fiecare după amiază, la orele două, pleca de acasă din Glenmore Road,o stradă liniștită în pantă, din Hamstead, și însoțită de guvernanta sa, lua metroul „Northern Line" la stația Belize Park, pentru a se duce în Regent, unde hrănea porumbeii pe care îi adora.

Era o bătrână doamnă foarte ordonată care nu trăia decât pentru scrisorile fiului ei. Purta tot timpul una cu ea, pe care o citea când porumbeii plecau. Devotamentul pentru fiul ei era justificat. El plătea guvernanta, chiria casei, tot. Datorită generozității lui, doamna Ward trăia destul de bine și-și aștepta moartea cu seninătate. Singura ei supărare fusese lunga despărțire de fiul său care trăia în Statele Unite. Dar acum, retras la pensie, îi promisese că va veni să locuiască la ea. Pentru moment el reluase contactul cu Anglia și călătorea prin țară.

— Fii atentă, uită-te bine înainte de a traversa, spuse ea guvernantei.

Ajunsese în Belize Royal. În față era stația de metrou. Cu multe precauții, guvernanta înaintă pe trecerea de pietoni.

Doamna Ward își fracturase femurul cu trei ani în urma. De atunci, rămăsese infirmă, dar foarte lucidă ca judecată. Reușea chiar să se deplaseze singură împingând roțile căruciorului, dar efortul îi sporea crizele de astm...

Cu privirea vioaie, urmărea trecătorii, mereu în căutarea unui contact uman. Adevărul este că se plictisea. Călătoria în metrou o enerva, dar era singurul mijloc de transport care permitea accesul căruciorului în interior. Liftierul jamaican care manevra ascensorul enorm, ce-i permitea accesul pe peronul situat cu treizeci de metri mai jos, o salută:

— *Good afternoon, Mis Ward. It's a beautiful day* [1].

Spunea mereu aceeași frază chiar și când se mai defecta ascensorul. Trase grilajul pentru a lăsa scaunul rulant să treacă. Ascensorul era foarte practic. În Regent's Park era unul la fel. În cabină erau trei sau patru oameni, între care unul înalt, cu pomeții proeminenți, cu trăsături greoaie. „Pare a fi rus" își zise Victoria Ward. Ascensorul se puse în mișcare. Înaintea peronului erau numai trei trepte de trecut. Văzând că guvernanta se chinuie să le treacă, bărbatul în impermeabil negru se repezi s-o ajute.

— Mulțumesc mult, tinere!

Fără să răspundă, necunoscutul strânse mânerele de metal și o ajută pe guvernantă să treacă scaunul rulant pe trepte.

Doamna Ward surâse încântată când fu coborâtă de cei doi. O clipă se simți răsfățată și asta îi dădu o senzație plăcută. Își trase cuvertura peste genunchi. După ce trecu treptele necunoscutul zâmbi și se depărtă câțiva pași, în mod discret. Ei trei ajunseseră pe peronul pustiu cu plafonul foarte jos. Peronul era gol, cu excepția unui alt călător care-și făcu apariția. Un individ enorm, cu o statură impresionantă, stilul muncitor, cu un pulover gros cu guler, palton gri și mâinile în buzunare.

Acesta se uită pe afișele peronului, încercă un distribuitor, apoi se apropie de bătrâna doamna.

Se auzea bubuitul garniturii de vagoane care se apropia în tunel.

Deodată, se întoarse brusc și sări spre guvernantă vrând să-i smulgă geanta.

Instinctiv, femeia scoase un țipăt și strânse geanta la piept, dând drumul căruciorului cu bătrâna infirmă. Bubuitul garniturii de vagoane creștea, acoperind strigatele tinerei femei. În ciuda forței sale, uriașul nu reușise să-i smulgă geanta. Bătrâna doamna întoarse capul și văzu scena. O cuprinse groaza. Îi era frică de tâlhari.

— Las-o în pace! strigă ea cu toată puterile. Brusc, își aminti de cadoul fiului ei. Bagă mâna în geantă și scoase un mic container de gaz „Mace". Întinse brațul în spate, apasă pe

---

1. Bună ziua, doamnă Ward. Ce zi frumoasă!

declanșator drept în figura individului care se lupta cu guvernanta. Se auzi un șuierat și un jet de gaz invizibil lovi agresorul în plin obraz. Într-o fracțiune de secundă lăsă sacul, își duse mâna la obraz și făcu câțiva pași clătinându-se. Guvernanta mai tremura încă, privindu-l îngrozită.

Vagoanele roșii ale metroului intrară pe peron într-un zgomot asurzitor. Dar trenul acesta nu se opri, continuându-și drumul cu toată viteza.

Doamna Ward scoase un strigăt înspăimântător. Bărbatul pe care-l amețise gazul se clătină pe marginea peronului. Deodată, aspirat parcă de vid, alunecă sub șina metroului.

Bătrâna, înțepenită de groază, nu văzu bărbatul în impermeabil negru care se apropia din spate cu mâinile în buzunare. Necunoscutul o privi pe guvernantă. O clipă, aceasta îi întoarse spatele. Cu un gest precis, bărbatul apăsă cu piciorul partea din spate a scaunului rulant și-l împinse cu putere. Căruciorul făcu un salt înainte, roțile atinseră marginea peronului, în timp ce vagonul roșu nu era decât la trei metri distanță. Urletul doamnei Ward se pierdu în scârțâitul frânelor. Vagoanele roșii trecură cu toată viteza. Pe tot peronul nu mai erau decât bărbatul în impermeabil negru, ținând mâinile în buzunare și guvernanta.

— Dumnezeule, a alunecat, zise necunoscutul. Așteptați, mă duc să chem ajutoare.

Se răsuci și se depărtă în fugă. Garnitura de vagoane își încetă mersul exact în momentul în care acesta se cățăra pe scara de serviciu sărind câte patru trepte o dată; negru de furie că Gregory zăcea sub roțile metroului, alături de bătrâna doamnă. Versiunea accidentului era ratată. Conducerea centrului va fi furioasă. Cine și-ar fi putut închipui că bătrâna era înarmată! Nu, nu puteai să mai ai încredere în nimeni.

Capitolul X

Malko se întreba dacă Pat Davis n-o să sară pe birou să calce în picioare toate hârtiile care se găseau pe el, inclusiv ziarele de dimineață care relatau moartea ciudată a doamnei Victoria Ward și a unui anume Gregory Kafitsa, șoferul delegației comerciale sovietice.

Ambasada rusă publicase imediat un comunicat lăsând să se înțeleagă că șoferul fusese cuprins de o criză subită de nebunie. Comentariile presei britanice evocau, bineînțeles o execuție în stil K.G.B., iar Daily Mail cerea expulzarea anumitor membri ai K.G.B.-ului, care conduceau activități prea bătătoare la ochi. Dar nimeni nu-și putea explica de ce s-ar fi dorit asasinarea doamnei Ward.

— Cum a luat cunoștință K.G.B.-ul de rolul lui Theodore Ward? Cine a vorbit?

Șeful stației de emisie C.I.A. la Londra puse aceste două întrebări, cu o voce plină de mânie. Din nefericire, nici Malko, nici Chris Jones, nici Milton Brabeck nu puteau răspunde la întrebările sale. Americanul își puse ochelarii și continuă pe un ton mai calm.

— Sir Bradley m-a convocat peste o oră. Mi-a trimis raportul C.I.A.. Bărbatul tăiat de metrou este unul dintre membrii K.G.B.-ului, însărcinat cu protecția lui Nicolas Silverman; cel care era cu el și a putut să scape, corespunde cu semnalmentele lui Oleg Penkovski. Guvernanta este aproape sigură că el a împins-o pe bătrână sub tren, în timp ce ea se apăra de agresor... A fost o crimă pusă la cale în mod deliberat.

— Rușii folosesc marile metode, remarcă gânditor Malko. Pentru a-l scoate pe Ward din ascunzătoare i-au ucis mama. Va risca mult venind la înmormântare...

Metoda era în stilul K.G.B.-ului. Malko se gândi totodată și la secretul pe care i-l încredințase lui Sir Bradley. Era oare britanicul mai presus de orice bănuială? Nimeni de la „Espionnage Establishment" nu putea fi scutit de bănuială. Sau poate sovieticii au infiltrat agenți în Serviciile britanice. Să fi existat „o cârtiță" în anturajul lui Sir Bradley... În cazul asta, Malko era responsabil de moartea bătrânei doamne.

— Sunteți absolut sigur de Nicolas Silverman? întrebă el.

— Ca de mine însumi, zise Pat Davis. Dl. Silverman este legat de „Company" de ani de zile și știe să păstreze un secret.

Malko se simțea din ce în ce mai stânjenit. Dar nu putea să vorbească despre indiscreția lui față de Sir Bradley fără să-și atragă toata mânia lui Pat Davis asupra sa. Trebuia să rezolve singur problema.

Cel care vorbise nu putea fi decât un intim. Și el jurase la rândul lui, că nu va spune nimic, nimănui. Se gândi la Pamela. Totuși, nu-i venea sa creadă că Pamela Rice putea lucra pentru ruși. Mai rămânea Zina Sabet, libaneza. Brusc își aduse aminte de ceva, o privire, o observație; era o posibilitate. Se gândi că nu va avea liniște până ce n-o va elimina. Cât privea înmormântarea doamnei Ward, ar fi putut întâlni multă lume.

* * *

Toate imobilele din Mount Street erau identice, două etaje, din piatra de culoare ocru. Malko se opri în fața numărului 110, asemănător celorlalte și apăsă pe butonul: Z. Sabet". În zadar. Zina nu era acasă. Insistă, așteptă și în final se hotărî să meargă să aștepte la hotelul Connaught care se afla la douăzeci de metri, în Carlos Place. În momentul în care se depărta, ușa magazinului de decorațiuni de la parter se deschise și apăru o doamnă grasă cu ochelari.

— O căutați pe Miss Sabet? A ieșit.

— Nu știți când revine?

Femeia cea grasă scutură din cap cu un aer înțepat.

— Oh, nu prea repede. Este la clubul său.

— La clubul său? repetă Malko.

— Da, acolo joacă cu prietenii ei arabi. „Casanova" sau ceva de genul asta. Mi-a spus, pentru că trebuia să primească un pachet, acolo.

— Vă mulțumesc, zise Malko.

Se depărtă și-l nimeri chiar pe portarul cu joben al hotelului Connaught.

— Știți unde este clubul de jocuri „Casanova"?

— Bineînțeles Sir. 14 Háy Hill Street. Doriți un taxi?

— Da, da răspunse Malko.

* * *

„Casanova" semăna cu un decor hollywoodian de prost gust, cu plafoane albastre și roșii cu stucaturi aurite. Malko privi în jurul lui. În afară de crupierele în rochii lungi roșii, toate dotate cu sânii superbi, probabil pentru a-i încuraja pe prinți să se ruineze la joc, spectacolul era destul de deprimant. Doamne bătrâne, ridate și împodobite ca pomul de Crăciun, bărbați cu tenul bronzat formau majoritatea clientelei.

Strigăte și râsete se auzeau de la o masă de ruletă, aflată la celălalt capăt al salonului, în spatele unui stâlp. Îl ocoli și rămase uimit. Zina Sabet era așezată în fața unei grămezi de jetoane mov, înconjurată de două fete la fel de brune ca și ea și de patru sau cinci arabi. Era îmbracată într-o rochie albă foarte decentă. Malko se apropie. Ieși numărul șase. Zina pierdu. Încet, Malko îi puse mâna pe umăr. Zina tresări, se întoarse și rapid chipul ei se lumină într-un zâmbet.

— Malko! Cum m-ați găsit aici?

— Am trecut pe la dumneavoastră, spuse el. Voiam să vă invit la cină.

— Să cinăm? Ce amabil sunteți. Ar trebui să mă schimb.

Zina se ridică, îndesând jetoanele în geantă. Ca și cum ar fi fost grăbită să plece. Spuse ceva în arabă micuței de lângă ea, îl luă de braț pe Malko și porniră. Malko rămase perplex. În momentul ăsta, nu avea nimic din aerul unei studente la Farmacie.

— Ador să joc, spuse ea lui Malko, coborând scările. Toți prietenii mei libanezi vin aici în fiecare zi.

— Și câștigați?

Zina râse.

— Câteodată, dar nu joc sume mari. Să mergem acasă, să mă schimb. Unde mă duceți?

— Nu știu încă, răspunse Malko. Annabel's sau Mirabelle.

Scara era destul de abruptă, încât Malko fu fericit că se poate așeza și relua suflul; nu-și revenise complet de pe urma rănilor primite la Hong-Kong. Zina dispăru în altă cameră, lăsând ușa deschisă. Micul studio de două încăperi era prost mobilat și întunecat.

— Pe care o preferați?

Zina ținea în fiecare mână câte o rochie. Una neagră și una verde. Era îmbrăcată într-o rochie de casă din satin, jersey și dantelă, care nu-i ascundea formele. Cum Malko nu răspunse, Zina aruncă cele două rochii pe un fotoliu și veni lângă el, petrecându-i brațele în jurul gâtului.

— De ce ați venit să mă vedeți?

— Pentru asta, zise Malko.

Scoase încetișor pistolul Hi-Standard din buzunar și apăsă extremitatea țevii pe dantelă, deasupra buricului. Pupilele Zinei se dilatară într-o fracțiune de secundă. Maxilarul păru că se dizloacă. Bâigui cu o voce fără timbru...

— Nu, nu. Nu mă...

Cu mâna stângă Malko îi prinse părul forțând-o să-l privească.

— Zina, pentru cine lucrați?

— Nu înțeleg. Știți că eu studiez.

Fără să spună ceva, Malko retrase pistolul de pe stomac, puse țeava alături de obrazul tinerei femei și apăsă pe trăgaci. Se auzi un „pluf„ sec. Zina scoase un urlet isteric, se trase înapoi atât de puternic încât căzu la pământ.

— Opriți-vă, strigă ea, sunt rănită!

Nu era decât dulia fierbinte care, ejectată, o lovise la frunte. Malko se ridică, o luă pe Zina din nou de păr, și-i puse țeava pe frunte.

— Nu v-am rănit, zise el, dar o să vă ucid.

Zina se ridică în genunchi, strângându-și picioarele în mâini, și gemu.

— Dar de ce? Sunteți nebun?

— Lucrați pentru un serviciu secret. Vreau să știu care anume.

Zina își reveni puțin. În ciuda fricii, întinse mâinile încercând să-i prindă cureaua. Malko i le îndepărtă cu un gest sec.

— Nu am venit pentru asta, spuse el.

Cineva a murit din cauza unei indiscreții. Dacă nu îmi spuneți adevărul, vă trag un glonț în cap. Își aduse aminte de Sir Maurice. „Spionajul este o meserie pentru domni". Nu prea era o meserie de domn ceea ce făcea el în acest moment... un duel de poker între el și libaneză. Dacă nu o intimida suficient, n-o determina să vorbească. Or, simțea că este pe cale să-și revină.

— Deci? repetă Malko. Apăsă și mai tare pe țeava pistolului.

Zina urla.

— Nu, nu!

— Vorbiți, zise Malko.

Zina scutură din cap isteric.

— Nu, nu, nu pot, mă vor ucide.

Dintr-o dată nervii lui Malko se destinseră. Nu se înșelase în privința Zinei.

— Spuneți repede, zise el.

Zina se răsucea, se smiorcăia, agățată de el. Halatul i se desfăcu, descoperindu-i sânii albi, lăsați, de care nu-i mai păsa deloc.

— Dumneavoastră nu știți... Nu, nu pot să...

Malko continuă cu aceeași forță. Se gândi la groaza bătrânei doamne proiectată sub metroul londonez. Totul a decurs organizat, bine calculat. Așa cum împingi un pion pe tabla de șah...

— Pentru cine lucrați? zise el. Este ultima oară când vă întreb. Malko ghici mai mult decât auzi „rușii". Asta era... Zina se hotărâse să facă pasul... Acum totul era clar. Malko își aminti că Silverman pronunțase numele lui Theo Ward în fața

ei, la Annabel's, după atac. Fusese suficient pentru K.G.B. să găsească pista. Zina era ceea ce rușii numesc o „rândunică". Ei folosesc sute de astfel de persoane în întreaga lume.

Fără să-și retragă pistolul, întrebă:

— De ce lucrați pentru ei?

Cu capul plecat, Zina spuse cu o voce fără vlagă.

— M-a contactat la Beyrouth, acum doi ani, un tânăr diplomat Micha. Am avut o aventură cu el. Era foarte amabil cu mine. M-a dus o dată la Moscova și m-a tratat ca pe o regina. După aceea, m-a anunțat că a fost numit la Londra și că dorea să-l urmez, că-mi va plăti studiile. Am acceptat. Apoi... Zina inspiră. Îmi place să joc și asta costă scump. Micha îmi dădea din ce în ce mai mulți bani. Într-o zi m-a dus la Annabel's și mi l-a arătat pe Nicolas Silverman.

— Aș vrea să-l cunoști, mi-a spus. Cum nu înțelegeam, mi-a spus adevărul. Toți banii pe care-i aveam veneau de la K.G.B. Fusesem proastă. Totul era trecut prin contul meu din bancă. M-a amenințat că mă denunță englezilor ca spioană. Mi-a fost frică. Am acceptat să lucrez pentru ei.

— Ați devenit amanta lui Silverman?

Zina înclină capul.

— Voiau să știe tot ce făcea. Pe cine vedea, tot.

Hotărât lucru, rușii nu au încredere nici în prietenii lor.

Malko își băgă pistolul în buzunarul paltonului.

— Le-ați vorbit despre Theodore Ward?.

— Da, mărturisi Zina, dintr-o suflare. Se ridică și-și strânse halatul în jurul corpului.

— Prietenul dumneavoastră Micha se află la Londra, în prezent?

— Da, spuse ea cu o voce foarte șoptită. Este al treilea secretar de ambasadă. Vine să mă vadă, adesea. Are o cheie. Zina îl fixă cu groază în ochi. Își sfârșise numărul de farmec. Rândunica avea aripile frânte.

— Cine sunteți dumneavoastră? întrebă ea, temătoare. Cum ați știut? Ce veți face?

Malko își fixă privirea aurie în pupilele mari și negre ale Zinei.

— Doriți să trăiți și mai departe, tot așa bine?

Ea dădu din cap afirmativ.

— E foarte simplu, zise el. E suficient să faceți exact ceea ce vă spun. Pentru început nu trebuie să vorbiți cu Micha despre vizita mea, și începând din acest moment îmi veți spune tót ce știți.

— Vă promit, spuse ea.

Malko se ridică.

— Zina, spuse el, dacă veți avea proasta inspirație să-i vorbiți lui Micha, o să vă ucidă. Să nu uitați acest amănunt.

Zina nu se mișcă deloc până când Malko nu deschise ușa. Coborând scara strâmtă și abruptă își spuse că Sir Bradley va aprecia cadoul.

Un agent dublu era de folos totdeauna, mai ales o femeie. Evident, nu trăia mult niciodată. Se gândi să facă acest cadou mai degrabă Serviciilor secrete M.I.6, decât C.I.A.-ului.

* * *

Nicolas Silveman își contemplă telexul cu o privire curioasă. Se întoarse nervos când Malko intră pe ușă. Cu un pahar de J&B în mână, părea cu gândul aiurea. Cu toate că Ceaika K.G.B.-ului era parcată în Halkin Street, alături de mașina gorilelor, iar Elko Krisantem se găsea tot timpul în preajma noului stăpân...

— Ce nu merge? întrebă Malko.

Americanul ezită să răspundă, apoi spuse.

— Pamela.

— Cum, Pamela?

— Nu vrea să ia cina cu mine în seara asta...

Era atât de copilăros încât Malko izbucni în râs... Acest bărbat care trata de la egal la egal cu Brejnev, care câștiga milioane de dolari, se comporta ca un puști nefericit.

— Nu este grav, spuse el pe un ton vesel, o înlocuiesc eu.

Texanul dădu din cap cu tristețe.

— S-ar putea să-mi telefoneze. Nu știu dacă cina ei se termină târziu, prefer să rămân aici.

— Ei bine, vom cina aici, conchise Malko. Vom putea face o întrecere de „back-gammon"... Se simțea mai ușurat. Între

Krisantem, gorile, K.G.B.-ul de afară și el, Nicolas Silverman avea o siguranță relativă. Pista Mandy Keeler se oprise și Malko nu vedea ce-ar mai putea face pentru a-l găsi pe Volodia sau Ward înainte de înmormântare. Nicolas Silverman îi mulțumi cu un surâs necăjit.

— Nu voi fi un conviv prea nostim.

— Înțeleg, spuse Malko.

Simțea că Nicolas avea chef să vorbească, dar nu voia să-l forțeze. Silverman își abandonă telexul și rămase țintuit în fața unei fotografii mari a Pamelei în rochie neagră cu paiete. Era încântătoare precum păcatul însuși.

— Sunt nebun după ea, spuse ca pentru el.

— Nu puteți fi blamat pentru asta, aprobă Malko. Miss Rice este cu adevărat fermecătoare...

Ar fi fost rea voință din partea lui să pretindă contrariul.

Încurajat, texanul continuă:

— Da, într-adevăr, dar nu știu dacă mă iubește.

Malko înalță din umeri cu un aer filozofic.

— Sunt lucruri pe care nu le cunoaștem niciodată sau pe care le aflăm prea târziu. Nu sunteți singurul în situația asta. Trebuie să profitați de viață.

— Problema e ca nu profit deloc de viață, zise texanul. Mă macin. Am impresia că este pe punctul de a mă părăsi. A întâlnit un bărbat ciudat, un amator de artă, monden, periculos, drogat, care scoate în evidență ceea ce este mai discutabil la ea, dar care o fascinează. Pamela spune că sunt prea bun pentru ea. Cred că este sinceră, că-i este frică să nu-mi facă rău, dar eu o vreau așa cum este.

Vorbea ca și cum ar fi fost singur. Malko îl privi gânditor. Cum ar fi reacționat dacă ar fi știut? Meseria sa de agent îl îndemna să vorbească, pentru a-l dezgusta pe texan de aceasta femeie răsfățată. Să se hotărască odată pentru totdeauna, să ia avionul spre Moscova. Dar fraza lui Sir Maurice îi veni în minte „Spionajul este o meserie de gentlemani„ într-adevăr nu putea să-i spună.

— O să se aranjeze totul, spuse, fără să creadă un cuvânt.

O femeie ca Pamela nu se schimbă niciodată.

Nicolas Silverman repetă: „

— Da, se va aranja. Într-un fel sau altul... Aveți dreptate. O să-i telefonez Zinei pentru seara asta. O să-i dau o lecție Pamelei.

— Foarte bine, spuse Malko. Trec pe la Hilton, să mă schimb și vă găsesc aici peste două ore.

— Luați Daimler-ul meu, propuse texanul, eu nu mă mișc de aici.

* * *

Malko făcu aproape zece minute până trecu de Hyde Park Corner. Se întrebă cum se va desfășura înmormântarea de poimâine. Englezii nu ar fi suportat un al treilea „ incident „. Calculul cinic al K.G.B.-ului se va dovedi exact? Care vor fi dispozițiile C.I.A.-ului privind Theo Ward? Și dacă Ward nu apare la înmormântare? Totul era posibil.

Mașina întoarse încet în fața hotelului Hilton și se opri la intrare. Portarul se repezi să-i deschidă portiera și-și ridică cascheta.

— Good evening, Sir.

Coborî din mașină. Inima începu să-i bată mai puternic. Malko zări o siluetă care se desprinse de lângă zid și înainta spre el. Era Mandy Keeler, cu mâinile în buzunarele unui impermeabil maro, privirea dură, parul strâns într-un turban: chipul îi era tras.

* * *

Portiera mașinii se închise în spatele lui cu un zgomot surd care-i păru sinistru. Mașina se zdruncină atinsă de un taxi. Mandy Keeler înainta spre el, cu mâinile înfundate în buzunarele impermeabilului. Frumusețea trăsăturilor era și mai mult accentuată de absența machiajului. Se opri la un metru de el total imobilă; cu privirea urmărea toate mișcările lui Malko.

— Pe mine mă căutați? întrebă el.

Mandy dădu din cap.

— Da.

— Să mergem în „lobby", propuse el. Este frig aici.

Chipul femeii era vânăt de frig, dar scuturâ din cap.

— Nu.

— Ce doriți? întrebă Malko.

Trăsăturile lui Mandy se strânseseră și mai mult.

— Prietenii dumneavoastră au ucis-o pe doamna Ward, spuse ea. Apoi va fi rândul meu, dupa aceea urmează Leonid. Sunteți niște asasini, niște asasini!.

Mandy vorbea cu o voce șoptită, reținută, plină de ură. Malko simți că trebuie s-o calmeze cu orice preț. Încercă să-i prindă brațul, dar ea se dădu înapoi, mânioasă, și-i spuse:

— Nu mă atingeți!

Malko se opri.

— Nu suntem asasini, spuse el. Sovieticii au asasinat-o pe doamna Ward. Nu am nici un amestec. V-am spus că trebuia să mă întâlnesc cu prietenul dumneavoastră...

— Ca să-l ucideți și pe el, spuse ea cu amărăciune. Ca pe doamna Ward. Pentru asta ați venit la mine. Lucrați pentru sovietici. Tăcu o clipă apoi murmură. Ticălosule...

Malko era profund tulburat.

— Mandy, spuse el, nu vă amestecați în lucrurile astea! De ce ați venit aici? De ce Leonid Volodia vrea să îl ucidă pe Nicolas Silverman?.

Mandy se apropie și mai mult, și-l scuipa în obraz pe Malko.

— Pentru că vrea să-i împiedice pe comuniști să stăpânească lumea! Iar eu îl aprob.

— Bine, dar este stupid să-i dorească moartea lui Nicolas Silverman. Oricum, va veni altul în locul lui. Nu se schimbă cursul istoriei, omorând oamenii.

— Ba da, spuse Mandy în șoaptă. Se poate schimba. O să-i fac o surpriză lui Leonid. Nici măcar nu știe că sunt aici. Dar, va fi mulțumit, când va afla că v-am ucis.

Brusc, făcu un pas înapoi. Cu mâna dreaptă scoase un pistol din buzunarul impermeabilului. Ținea în mână un pistol automat negru, un Walther PPKS calibrul 22. Cocoșul era ridicat, degetul femeii era crispat pe trăgaci.

Dintr-o dată, păru mai mică, fața i se strânse, ochii căpătară o expresie fixă. Malko se gândi la propria-i armă aflată sub centură. Dar trebuia să-și deschidă paltonul, ca s-o poată lua.

Nu era timp. În plus nu putea să tragă asupra unei femei, chiar dacă își risca propria viata. Nu-i rămânea decât puterea de convingere.

— Mandy, spuse el, calmați-vă!

Drept răspuns, tânăra întinse brațul cu țeava pistolului la câțiva centimetri de pieptul lui Malko. În spatele lor se auzi un strigăt. Bagajistul își dădu seama de ceea ce se întâmplă.

— Ticălosule! repetă Mandy Keeler.

Malko nu mai vedea decât gaura neagră a pistolului îndreptat asupra sa și mâna la spate a femeii. Ca într-un coșmar văzu degetul arătător ce apăsă pe trăgaci.

Capitolul XI

Timpanele lui Malko vibrară din cauza detunăturii și un val de adrenalină îi inundă corpul. Instinctiv, se aruncă într-o parte, încercând să evite proiectilul pistolului. Știa că este imposibil. Căzu, surprins că nu simțise șocul glonțului.

Își băgă mâna sub palton, pentru a-și scoate pistolul, dar se opri brusc, încremenit și îngrozit.

Mandy Keeler se clătina, cu mâinile crispate peste fața inundată de sânge. Scăpase din mână pistolul care zăcea pe pământ. Mandy scoase un strigăt cumplit, căzu în genunchi, apoi pe o parte, urlând chircită de durere și rămase întinsă pe asfalt.

Portarul de la Hilton veni în fugă, înnebunit și se ghemui lângă ea.

— My God! Trebuie să chemăm o ambulanță...

Cu inima gata să-i sară din piept, Malko contempla chipul desfigurat al lui Mandy. Avea o gaură mare cât o monedă de cinci franci în obraz, acolo unde partea din spate a chiulasei îi explodase în obraz, ucigând-o pe loc.

Mâna cu care ținuse arma era ciuruită, la fel gâtul și partea de sus a impermeabilului. Mandy Keeler se zbătu într-un ultim spasm și încetă să strige; mâinile-i rămaseră crispate pe obraz.

Malko privea îngrozit la ceea ce mai rămase din pistol. Chiulasa dispăruse. Țeava explodase în bucăți care o ciuruiseră pe Mandy. Numai glonțul care ar fi trebuit să-l ucidă nu ieșise deloc de pe țeava pistolului...

Leonid Volodia îi salvase viața fără să vrea... Mandy luase una din armele lui trucate, fără să-i spună nimic.

Oamenii începură să se strângă în jurul cadavrului. Bagajistul sosi cu o cuvertură albastră pe care o aruncă peste corpul femeii, apoi îl luă pe Malko de braț, cu blândețe.

— Sir, este îngrozitor; am văzut că vă certați. Dar nu credeam că doamna va face asemenea gest disperat.

Malko se lăsă dus în „lobby". De îndată ce intră în camera sa, se încuie și se năpusti la telefon. Înainte de toate trebuia să-l prevină pe Sir Bradley. „Numai vești bune"... Angajații de la hotel îl priveau cu curiozitate întocmai ca pe o vedetă de fapt divers. Nu se întâmplă în fiecare zi ca o femeie frumoasă să se sinucidă pentru un client în fața hotelului Hilton.

* * *

Cartușul era cu siguranță încărcat cu tetril, anunță bărbatul în bluză albă. Percuția a făcut să explodeze camera și a proiectat chiulasa înapoi. Țeava era astupată în așa fel încât nici un proiectil nu putea să iasă. Era o armă făcută special pentru a ucide sau răni grav pe cel ce o folosea.

Sir Maurice Bradley privi gânditor bucățile rămase din PPKS, aliniate pe biroul său, pe o bucată de piele de căprioară albă. Serviciul „Special Branch" reacționase brutal. Mai puțin de două ore trecuseră de la moartea lui Mandy Keeler.

— Îți mulțumesc, Dereck, spuse el, poți să iei astea de aici.

De îndată ce colaboratorul său plecă, britanicul se răsturnă în fotoliu fixându-l pe Malko.

— Cine mai știe despre accident?

Malko reflectă rapid.

— Nu i-am spus nimic lui Pat Davis, așa cum mi-ați cerut. Bineînțeles, știu prietenii lui Mandy Keeler. Aceștia nu vor crede în varianta sinuciderii.

— Ați scăpat ca prin urechile acului, spuse patronul serviciului M.I.6. Dacă pistolul n-ar fi fost trucat...

Malko se mai gândea încă la accident. Erau riscurile meseriei de...

— Care este planul dumneavoastră? întrebă el. Nu putem continua masacrul la nesfârșit. Ne puteți ajuta să-i găsim pe Volodia și pe Ward?

Sir Bradley schiță un surâs.

— Cei de la C.I.A. sunt pe urmele lor, dar este foarte dificil. Poate dura și săptămâni. Volodia a dispărut și nu avem nici o urmă. Trebuie să așteptăm înmormântarea.

— Și Ward? întrebă Malko, trebuie să fie mai ușor de găsit.

Sir Bradley dădu din cap.

— Nu. Avem numai adresa mamei lui... Mă întreb dacă n-a fost totul premeditat. El n-a mai venit în Anglia de cinci ani. Mă mir că cei de la C.I.A. nu sunt prea impresionați de amenințările împotriva domnului Silverman. Le-a trebuit mai mult de-o lună să se miște cu adevărat, știau totuși că Volodia e un tip periculos. Atacase mai multe consulate sovietice din țările nordice și amenințase că se omoară punând o bombă în fața Națiunilor Unite...

— Într-adevăr este curios, recunoscu Malko.

Sir Bradley se ridică. O luminiță roșie clipea pe biroul său. Malko se ridică și el, dar o întrebare îi rămăsese pe buze:

— Sir Maurice, întrebă el, de ce mă convocați pe mine și nu pe Pat Davis, care este responsabilul C.I.A. în țara dumneavoastră?

Britanicul îl privi țintă câteva secunde cu un surâs amuzat. Apoi dădu din cap.

— Este o întrebare foarte bună, spuse, ca pentru el însuși. O foarte bună întrebare. Știți cumva răspunsul...

— Nu, făcu Malko surprins...

Sir Bradley zâmbi și spuse în germană:

— Nach richtendienst ist Herrendienst.

Taxiul urcă încet de-a lungul zonei Hyde Park, înnecat într-o circulație demențială. Plăti și coborî, continuând să meargă pe jos. Un trecător îl împinse; tresări și inima începu să-i bată cu putere...

Dacă individul ar fi fost Leonid Volodia, era mort... Un Rolls îl depăși lent; avea montată o antenă de televiziune; la volan era o tânără de douăzeci de ani în jachetă din pânză groasă și părul împletit în coadă... Anglia se mișca.

Nu mai rămăsese nici o urmă din drama petrecută în fața hotelului Hilton. Cineva spălase urmele de sânge ale lui Mandy Keeler. Malko intră în hotel, arătă insigna de recunoaștere

gardienilor și-și luă cheia. Întocmai ca la Belfast, direcția hotelului Hilton modificase toate fotoliile din „lobby" pentru a nu se putea strecura nimic dedesubt...

Luminița roșie a telefonului din camera sa clipea. Un mesaj de la Nicolas Silverman, iar celălalt de la Pat Davis.

Probabil, că texanul se întreba ce făcea Malko, de nu răspundea la telefon. Era aproape nouă seara.

* * *

Nicolas Silverman contempla statuia mandarinului lăcuită în roșu cu un aer abătut, și un teanc de hârtii alături de el.

Krisantem îi spuse lui Malko la ureche că texanul era agitat și foarte deprimat. La salutul lui Malko, schiță un zâmbet trist.

— Am noutăți. Suslov vrea să plec poimâine.

— Bună idee, se bucură Malko. O să puteți să vă destindeți, în sfârșit.

Texanul dădu din cap.

— Nu spuneți prostii, știți bine că nu voi pleca. Am nevoie să-mi schimb starea în care mă aflu. Am invitat-o pe Zina. Prietenii dumneavoastră Jones și Brabeck pot să vină?

— Cred că ar fi cel mai prudent, zise Malko. Chris Jones și Milton Brabeck erau întinși în salonul vecin, în fața televizorului, cu artileria lor la îndemână și o cutie mare cu sticle de bere Beck's, pe covor.

Chris Jones își înlocuise pistolul „Mafia special" cu un „Smith & Wesson" automat, calibrul 38, cu un încărcător de cincisprezece cartușe.

— Ieșim? întrebă gorila.

— Da, spuse Malko. Chris, să nu-l pierdeți din ochi pe Silverman nici o secundă. Stați pe lângă el și trageți la cea mai mică mișcare. O.K.?

— O.K., aprobă gorila.

Malko aprecia acest limbaj energic...

Se auzi soneria. Krisantem o introduse pe Zina Sabet, cu o expresie care spunea mult, ce gândea despre ea. Libaneza purta o rochie neagră decentă și eterna pălărie neagră de fetru care o făcea să semene cu o ciupercă mare. Îi strânse mâna lui

Malko ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, îl sărută pe texan și se instală pe un puf din piele, cu genunchii strânși. Nicolas Silverman părea să-și fi regăsit ceva din forța animalului...

— Am să vă duc într-un loc uimitor, anunță el cu o veselie mai degrabă forțată. Pamela l-a descoperit.

Din nou Pamela Rice!

* * *

Ofițerul SS în uniformă neagră cu galoane argintii, păr foarte scurt și ceafa rasă, înscrise cele cinci nume pe un registru la intrare, după ce încasă cele cinci bancnote de douăzeci de lire. Mica intrare de la subsolul hotelului particular din Curzon Street era în întregime tapițată cu catifea neagră și abia luminată.

Malko nu se simțea în largul lui. Era mai mult decât o regie de prost gust. SS-istul era prea natural, prea politicos iar privirea prea rece.

— Puteți intra, spuse el.

Apăsă pe un buton și ușa culisă.

Pereții încăperii unde intrară erau lăcuiți în negru cu motive argintii, plafonul cu oglinzi, peste tot canapele confortabile din piele neagră. Orchestra se afla în fundul salonului. Muzicienii de asemenea SS-iști, interpretau melodii vechi. Aproape toate canapelele erau ocupate de cupluri. Bărbați eleganți de o anumită vârstă, femei tinere care păreau să aibă un bun statut social.

Dintr-un colț îndepărtat țâșni un strigăt. Malko întoarse capul și zări un amestec confuz. Un ospătar deghizat în SS își lăsase deoparte tava și se agita peste o tânără pe care o răsturnase cu brutalitate pe o grămadă de perne și pe care o forța sub ochii cavalerului ei, nepăsător.

— Pentru Dumnezeu, făcu Chris Jones care avea un suflet simplu și sincer, am dat de niște țicniți?

Nicolas Silverman își scoase ochelarii și-și frecă ochii.

— Nu, spuse el, aici totul este organizat. Aceștia sunt tineri foarte bogați care au avut ideea să recreeze decorul filmului „Portier de nuit" făcând un club cu circuit închis.

Cotizația este de o mie de lire.

Din momentul intrării, vi se poate întâmpla orice, într-un anumit domeniu. Se pare că anumiți membri ai familiei regale vin din când în când incognito.

Asta îi amintea lui Malko de strania serată de la Berlin, petrecută la amantul contesei Adler cu falși ofițeri ruși.

În momentul în care li se aducea șampanie Mo?t și Chandon, se auzi un zgomot de pahar spart, nu departe de ei.

Doi SS-iști tineri și frumoși erau pe cale să smulgă de lângă partenerul ei, o femeie de vreo patruzeci de ani, încă frumoasă, îmbrăcată într-o rochie lungă, albă. O duseră până la mica estradă de lângă orchestră, în timp ce ea se zbătea încet.

Milton Brabeck schiță gestul de a se ridica. Texanul puse o mână pe brațul său.

— Nu vă mișcați, femeia este de acord.

Cei doi SS-iști îi legară mâinile. Unul dintre ei începu să-i lovească spatele cu lovituri de bici. Orchestra cânta „The man I love". Soțul ei sau amantul, privea fascinat dar nu se mișca. Ospătarii continuau să circule. Malko întoarse capul, dezgustat și întâlni privirea Zinei: îi văzu sânii care i se ridicau sub țesătura fină a rochiei.

— Este dezgustător, spuse ea, mi-e frică. Își puse picioarele unul peste altul, nervoasă, și-și așeză o mână pe coapsă. Nu era foarte sigur dacă frica o făcea să intre în starea asta...

Loviturile de bici încetară. Cei doi SS-iști eliberară femeia și o târâră până la canapea, apoi se depărtară fără să scoată un cuvânt.

Brusc, bărbatul care o însoțea se aruncă cu brutalitate peste ea. Malko ridică deodată ochii. Doi SS-iști frumoși ca niște îngeri se opriseră chiar în fața mesei lor. O examinară pe Zina fără să scoată un cuvânt, ca și cum ai privi un animal la târg. Unul dintre ei își plezni degetele. Malko vru să intervină, când Nicolas Silverman îi spuse la ureche:

— Lăsați-o, Zina a mai fost pe aici.

Libaneza se ridică ca un automat. De îndată unul dintre SS-iști o trase cu brutalitate de păr, târând-o într-un fel de separeu slab luminat. Cei doi bărbați se așezară și dispărură din privirea lui Malko până la umeri.

Cel care o ținea pe Zina de păr, o forță să îngenuncheze între ei doi. Zina dispăru complet din fața ochilor lui Malko. Acesta nu mai vedea decât profilul celor doi SS-iști. Nici un mușchi de pe fața lor nu tresărea. Totuși, după mișcarea brațului care ținea părul Zinei, era ușor de imaginat tratamentul pe care Zina îl aplica alternativ celor doi bărbați.

— My goodness!

Cele două gorile schimbară o privire îngrozită. Totul dură mai multe minute. Un violonist din orchestră veni și începu să cânte în fața celor trei din separeu.

În fine, libaneza se ridică și veni la masă cu același mers de automat.

Chris Jones și Milton Brabeck erau roșii la față.

Zina, fără să scoată un cuvânt, își luă geanta și plecă spre toaletă. Texanul se aplecă spre Malko:

— Femeile de lume vin aici să-și satisfacă fanteziile. Într-o altă cameră, sunt lucruri și mai ciudate ca astea: oamenii sunt așezați în formă de cruce...

— Este dezgustător, spuse Malko.

Era în mod sincer scârbit. Simțindu-i reacția texanul nu insistă. De îndată ce Zina reveni, spuse:

— Să plecăm de aici.

Malko respiră cu bucurie prospețimea aerului din Curzon Street. Își spuse că niciodată nu va mai pune piciorul într-un club de dezaxați.

Nimeni nu scoase nici un cuvânt până în Halkin Street. Malko s-ar fi dus bucuros în camera lui de la hotel Hilton, dar simți că Milton și Chris nu erau în apele lor.

— Mă culc aici, le spuse el. Mergeți și voi la culcare.

* * *

Malko se trezi din somn tresărind. I se păru că aude strigăte. Își puse un slip, scoase pistolul și ieși pe culoar. În livingul, a cărei ușă era deschisă, mai era încă lumină. Zina Sabet era culcată pe brațul divanului mare, cu gleznele și mâinile legate cu eșarfe de mătase, cu fața ascunsă în perne. Nicolas Silverman era strivit peste ea, cu o grimasă de efort,

aproape disperată. Malko se retrase în vârful picioarelor, plângându-l în sinea lui pe Nicolas. Nimic din ceea ce făcuse în seara asta nu-l mai vindeca de răul care zăcea în el. Nu reuși să adoarmă prea ușor, gândindu-se la ceea ce Leonid Volodia ar fi putut pregăti pentru ziua înmormântării.

Capitolul XII

Malko privea cu inima strânsă, panglica prinsă de coroana uriașă ce ocupa toată partea din spate a imensei mașini Austin Princess, transformată în car mortuar „*To be beloved mother*"[1].

Dricarul deschise cu greutate porțile batante ale cimitirului Highgate din cauza balamalelor foarte ruginite. De ani de zile, cimitirul, care ocupa o bună parte din Highgate Hill, era practic într-o stare de abandon.

Cavourile se deteriorau, iarba creștea între morminte, aleile pline de noroi nu se mai distingeau. Totul lăsa impresia unui decor de film horror.

Carul mortuar înainta impunător intrând pe o alee mică ce tăia toată partea de est a cimitirului. În spatele dricului se înghesuia un mic convoi. Mai întâi venea un Daimler negru, apoi un Rover bleumarin și în urmă o Volgă rusească, lungă și masivă, înmatriculată C.D. Toate aceste mașini aveau un punct comun: în interiorul lor erau numai bărbați. Cei câțiva prieteni veniți să aducă un ultim omagiu doamnei Ward erau de-a dreptul uluiți. Nu și-ar fi închipuit niciodată că bătrâna doamnă Ward ar fi putut avea o înmormântare atât de impunătoare. Aceștia, coborâți din minibuzul cu care veniseră, urmau pe jos carul mortuar.

La volanul Daimler-ului, Malko se întoarse către Pat Davis:

— Rușii au făcut un calcul prost. Nu cred că va veni. Doar nu e nebun, știe că ei îl vor aștepta.

Americanul scutură din cap:

— Nu este sigur. Este chiar nebun.

---

1. Mamei mele dragi.

În spate, Chris Jones și Milton Brabeck își scoseseră artileria, ceea ce risca să creeze unele probleme. Căci, în Rover se găseau patru polițiști de la serviciul „Special Branch" al Scotland Yard-ului, foarte hotărâți să evite orice incident.

La volanul mașinii rusești se afla căpitanul Oleg Penkovski; din cauza înmatriculării diplomatice mașina nu fusese controlată.

— Nu puteau fi împiedicați rușii să vină la înmormântare? întrebă Malko.

— În nici un caz, zise Pat Davis. Știți cum se numește acest cimitir: Karl Marx Cemetery! Aici este îngropat Karl Marx. Alaltăieri, rușii au anunțat că au intenția să depună o coroană de flori la mormânt, în dimineața asta. Nu se punea problema să fie împiedicați — se risca un incident diplomatic. De altfel, am ajuns în fața mormântului lui Karl Marx, iată-l!

Malko întoarse capul și zări puțin mai departe, în dreapta aleii care cobora, bustul lui Karl Marx așezat pe un imens soclu de marmură.

Chiar în față, se vedea un spațiu liber în care lucrătorii săpaseră: era groapa doamnei Victoria Ward. Carul mortuar se opri. Groparii deschiseră ușile și începură să scoată sicriul.

În spatele lor, cineva trânti portiera mașinii. Malko tresări. Era Oleg Penkovski care coborâse să-și dezmorțească picioarele.

O clădire veche, enormă, domina toată această parte a cimitirului.

Chris Jones se aplecă.

— Ce-i aici?

— Un spital, spuse șeful centrului C.I.A. la Londra.

Gorila rânji:

— Ei bine, spuse el, dacă te afli în spitalul ăsta, s-ar putea spune că ai ajuns aproape la destinație.

Nimeni nu râse.

Groparii se pregăteau să coboare sicriul în groapa care măsura vreo doisprezece picioare.

— Apropo, zise Malko, dacă dl. Ward apare, ce atitudine să luăm?

Se lăsă o liniște grea. Pat Davis își trecu limba peste buze.

— Nu va veni, spuse el cu o voce nesigură. Dacă vine, ar fi extrem de neplăcut. Știu că englezii vor să-l interogheze, în special, în legătură cu moartea lui Miss Keeler.

— Există riscul să vorbească despre micile secrete ale C.I.A.-ului, remarcă Malko. Ar fi stânjenitor...

Pat Davis deveni stacojiu. Pe frunte, îi apărură broboane mici de transpirație. Malko își spuse că șeful stației de emisie C.I.A. își dorea din tot sufletul să-și asume responsabilitatea lichidării lui Theo Ward.

Englezii i-ar aresta și toată lumea ar fi mulțumită. Numai că existau câteva piedici...

Polițiștii englezi care se aflau în Rover, nu i-ar fi lăsat pe oamenii K.G.B.-ului să transforme cimitirul într-un câmp de bătaie. Era posibil ca și Theodore Ward să-și fi făcut deja un plan, în situația existentă. Ca și Leonid Volodia, de altfel. Omul care îi ura de moarte pe toți... O ploaie fină începu să cadă, dând cimitirului un aspect și mai lugubru. Prietenele doamnei Ward se strânseră unele lângă altele, groparii indiferenți și grăbiți își încheiau activitatea.

Oleg Penkovski urcase din nou în mașină. În Daimler se așternu liniștea. Malko care observa aleea din fața lui, tresări brusc.

Un bărbat de înălțime medie, cu o pălărie și ochelarii mari de baga, un pardesiu din piele de căprioară, înainta spre ei, venind din celălalt capăt al aleii, intrat, după toate aparențele, pe poarta situată în partea de jos a colinei.

Șeful centrului C.I.A. la Londra, Pat Davis, îl văzu la rândul lui, încremenind:

— Ei drace, e chiar el, făcu Davis cu o voce tematoare.

Bărbatul se îndrepta spre mormânt, încet, cu mâinile în buzunar, ignorând total cele trei mașini oprite în fața lui.

Theodore Ward venise totuși la înmormântarea mamei sale.

* * *

Malko întâlni privirea lui Pat Davis și îi citi în ochi o stare de spaimă totală. Americanul îl privea pe Ward ca și cum ar fi fost

diavolul. Acesta se oprise în fața mormântului deschis, ca și cum ar fi fost singur.

Se auziră portierele Rover-ului. Doi polițiști englezi coborâră din mașină.

Părea că timpul se oprise. Un zgomot sec se auzi în spatele Rover-ului. Chris Jones tocmai își verificase încărcătorul armei Smith & Wesson.

Ceremonia se terminase.

Bătrânele se îndepărtară, aruncând în trecere o privire curioasă mașinilor. Theodore Ward în fața mormântului, rămase într-o stare de meditație cu spatele la bustul lui Karl Marx.

Deodată, Ward se întoarse cu încetineală. Își trecu privirea peste parbrizele celor trei mașini, părând că le vede pentru prima oară.

— Ce vreți să faceți? întrebă Malko.

Pat Davis nu avu timp să răspundă. Theodore Ward se îndrepta spre ei. Cu același mers liniștit, cu chipul imperturbabil, și cu mâinile în buzunare. Numai maxilarul contractat îi dezvăluia tensiunea interioară. Mai avea de parcurs vreo douăzeci de metri.

— Ce-o să facă? exclamă Pat Davis.

Malko bănuia. Trebuia să ia o hotărâre rapidă. Acest om era capabil să producă moartea în zeci de feluri.

— O să ne ucidă, zise Malko liniștit.

— *My God!* făcu americanul.

Theodore Ward era numai la cinci sau șase metri depărtare. Malko fu frapat de privirea goală, fixă, de ținuta rigidă a capului. Încercă să ghicească ce formă de moarte rapidă transporta cu el acest bătrânel... Malko avea impresia că se găsea lângă o bombă amorsată care putea exploda la cea mai mică mișcare.

Deodată, Pat Davis izbucni:

— Ucideți-l!

Malko îl privi pe șeful stației C.I.A., uluit. Viu, Theodore Ward i-ar fi condus, poate, la Leonid Volodia și astfel puteau să înlăture pericolul care-l amenința pe Nicolas Silverman. În liniște, Malko deschise portiera mașinii și sări la pământ.

Theodore Ward își ridică ochii către el continuându-și drumul.

* * *

Cei doi bărbați se găseau la numai doi metri unul de celălalt. Malko se opri. Își strânse pistolul „Hi-Standard" în fundul buzunarului; în sfârșit Theodore Ward păru că-l vede. Clipi rapid și făcu un pas într-o parte, pentru a-l evita.

— Domnule Ward, strigă Malko.

Ward întoarse capul spre el fără să-i răspundă. Pe obraz avea lacrimi și mușchii maxilarului îi tremurau.

— Lăsați-mă, spuse bătrânelul.

Nu era nici o urmă de amenințare în vocea lui, dar Malko se dădu la o parte. Singura cale de a-l opri pe Ward, era să tragă, dar Malko nu avea intenția să-l asculte pe Pat Davis.

Bătrânul savant trecu pe lângă el, fiind la un pas să-l atingă, dar își continuă drumul în direcția sovieticilor din Volgă.

Din Daimler izbucni vocea lui Pat Davis:

— Trageți! Trageți!

Malko nu se mișcă.

Cei doi polițiști englezi din serviciul C.I.A. se îndreptară spre Theo Ward, cu o atitudine dură.

— Îl vor aresta, strigă Pat Davis. Chris, Milton, trageți în el! Este un ordin!

Tonul vocii se schimbase total. Malko realiză că americanul asculta de ordinele superiorilor. Undeva, într-un birou din Washington, se hotărâse lichidarea lui Theodore Ward, renegatul.

Chris și Milton țâșniră afară din Daimler. Malko rămase nemișcat. Nu-i va lăsa să-l ucidă pe Ward. Îi era de folos viu.

În același moment cei doi polițiști englezi îl luară pe Ward, fiecare de câte un braț, în timp ce acesta începu să se zbată. Deodată se petrecu un lucru incredibil. Unul dintre polițiști îi descheie rapid pardesiul lui Ward. Imediat celălalt i-l smulse de pe umeri și i-l aruncă departe ca și cum ar fi fost ciumat.

Pardesiul ateriză la picioarele bustului lui Karl Marx. Alți doi polițiști englezi coborâră din Rover, așezându-se între Ward și

gorile. În mod vizibil, erau hotărâți să nu lase pe nimeni să intervină.

Strip-teas-ul involuntar al lui Ward continuă cu o brutalitate și rapiditate neașteptate. Haina, cravata, pantalonii. Bătrânul se zbătea încet; unul dintre polițiști se aplecă, celălalt îl împinse pe Ward, făcându-l să cadă pe aleea plină de noroi. În zece minute nu mai avea pe el decât pantofii și cămașa. În plin cimitir, strip-teas-ul avea ceva halucinant. Rămas în șosete, slip și cămașă, Theodore Ward părea că nu simte frigul.

Malko cunoștea tehnica polițiștilor americani pentru drogați. Era același lucru. Pat Davis privea scena. Era livid.

Strip-teas-ul continua. După ce-i smulseră cămașa, unul din polițiști îi pipăi pulpele piciorelor, îi dădu jos slipul, îl controlă la subsuoară, îi scoase ceasul. Era gol absolut. Unul dintre cei doi polițiști interveni, mergând spre Rover, de unde luă un sac de pânză și o cuvertură. Aruncă cuvertura pe umerii lui Ward și începu să-i culeagă toată îmbrăcămintea, aruncând-o în sac.

Între timp, doi dintre cei patru îl târau spre Rover-ul albastru.

Cele patru portiere ale mașinii rusești se deschiseră; cei patru ruși ieșiră în același timp și alergară spre polițiștii care-l duceau pe Ward, cu Oleg Penkovski în frunte. Englezii se făcură că nu-i văd. Oleg Penkovski, mai rapid, se imobiliză între Rover și ei. Unul dintre englezi înaintă spre el imperturbabil:

— Sir?

Fără să-i răspundă, sovieticul se adresă cu brutalitate lui Ward:

— Unde este Volodia?

Ward îl privi fără să-i răspundă, ca și cum nu ar fi înțeles.

Polițistul care îi vorbise îl luă pe Oleg Penkovski de braț și îl îndepărtă cu fermitate.

— Sir, acest om este în stare de arest. Nu aveți dreptul să-i vorbiți.

În clipa aceea se petrecu un lucru nemaiîntâlnit. În loc să se supună, Oleg Penkovski scoase un pistol Tokarev automat din buzunar, și-l îndreptă spre polițiștii englezi de la C.I.D.

— Trebuie să-l luăm cu noi pe acest om, spuse Penkovski.

Împietriți, cei doi englezi priviră alternativ arma și fețele celor trei ruși care îi înconjurau. Era de neconceput! Un atașat militar străin răpind un suspect, reținut de poliția britanică.

Malko, care observa scena, nu-și credea ochilor. N-ar fi crezut niciodată că K.G.B.-ul putea să meargă atât de departe în acțiunile sale. Era un incident diplomatic, cu siguranță. Sovieticii nu puteau să acționeze în felul ăsta decât cu ordinul expres de la Kremlin.

Unul dintre ruși înaintă brusc între englezi, îndreptând spre ei o mitralieră scurtă. Cele două gorile se pregătiră să scoată propriile arme.

— Nu vă mișcați! ordonă Malko.

Timpul părea că se oprise. Apoi unul dintre englezi îi spuse lui Oleg Penkovski cu o voce indignată:

— Sir, sunteți în stare de arest. Vă rog să ne urmați.

Al patrulea polițist se repezi în Rover și luă telefonul, cerând ajutoare...

Scotland Yard-ul trimise toate mașinile pe care le avea în nordul Londrei spre zona Highgate Hill. Oleg Penkovski înaintă și-i prinse brațul lui Ward. Malko se aștepta la o împotrivire din partea savantului, dar acesta se lăsă prins cu ușurință. Ca și cum era drogat.

Unul dintre polițiștii englezi se aruncă brusc asupra sovieticului, încercând să-i smulgă arma. Rusul îl îndepărtă cu o lovitură de cot și îi trimise o lovitură de cros în plin obraz. Britanicul căzu pe spate cu un strigăt de durere și obrazul plin de sânge. Oleg Penkovski reuși să-l smulgă pe Theodore Ward din mâna celuilalt polițist și-l împinse spre agenții K.G.B. Se întoarse, îndreptând automatul său spre Rover.

— Rămâneți înăuntru, strigă el.

Englezul împinse portiera, dar Oleg Penkovski trase un glonț în pneul din față și îndreptă arma din nou spre cei trei englezi.

Cel de-al aptrulea, care fusese lovit, se ridică plin de sânge pe tot obrazul și cu o voce care tremura de furie, spuse:

— Cred, Sir, că vă dați seama de gravitatea acțiunii dumneavoastră! Ați comis o răpire și o ofensă poliției Majestății sale Regina.

Oleg Penkovski nici măcar nu mai asculta. Ca diplomat nu risca nimic, în afară de expulzare... încet, se îndreptă spre Volgă, în timp ce rușii îl târau pe Theodore Ward. Malko se întoarse spre Chris Jones și Milton.

— Acoperiți-mă.

Sovieticii urmau să-l tortureze îngrozitor pe Ward. Cu gesturi voit măsurate, Chris și Milton scoaseră armele. Rusul cu mitraliera ridică și el arma: era nehotărât, totuși.

Malko îi spuse în rusește:

— Dacă tragi, tovarășe, vei muri și tu.

Cu un gest calm își scoase pistolul Hi-Standard, înfruntându-l pe agentul K.G.B. Gorilele se aflau, în sfârșit, în elementul lor.

Malko înaintă spre Volga și strigă în rusește:

— Oleg Mihailovici! Trebuie să discutăm puțin!

Theodore Ward era deja în interiorul mașinii, înghesuit în spate între cei doi ruși. Oleg se întoarse încet.

— Da?

Gura sa bine conturată era încadrată de două riduri adânci, care-i brăzdau fața. Trăsăturile-i păreau tăiate în piatră. Privirea lui se îndreptă spre pistolul lui Malko, dar nu-și schimbă expresia. Nu-și băgase nici el pistolul Tokarev în buzunar.

Malko înaintă până în dreptul lui.

— Dă-l jos din mașină, Oleg Mihailovici.

Un surâs vag lumină o clipă trăsăturile puternice ale agentului K.G.B. Spuse cu o voce blândă.

— *Ne pizdi, golubtchik* [1].

Deodată, un strigăt izbucni în spatele lui Malko. Pat Davis ieși din mașină și strigă:

— *Kill him!*

Toți stăteau cu fața la ei, ca într-o tragedie antică.

— Oleg Mihailovici, insistă Malko în rusă, știi că nu pot să te las să-l iei cu tine pe acest om. Oricum, englezii nu te vor lăsa să ajungi prea departe.

— Nu mergem departe, spuse sovieticul. Nu pot să vi-l las. Ascult ordinele tovarășului ministru Suslov.

---

1. Nu fii tâmpit, puișorule.

Oleg Penkovski puse mâna pe portieră. Malko ridică pistolul.

— Nu.

Sovieticul scutură foarte încet din cap, cu un amestec de resemnare și de durere. Își ridicase puțin pistolul. În colțul gurii îi apăru un tic nervos. Era gata să tragă. Malko știa că trebuia să treacă peste cadavrul lui Penkovski pentru a-l lua pe Ward. K.G.B.-iștii nu înfruntaseră poliția engleză, ca să i-l înapoieze pe Ward cu blândețe. Malko știa, de asemenea, că nu poate acționa în alt mod. Înaintă încă puțin, până ajunse să atingă caroseria neagră a mașinii. Trecu prin fața sovieticului și rămase cu spatele la acesta. Privi înăuntrul mașinii.

Theodore Ward stătea în spate, cu o ținută dreaptă, puțin ridicol în cuvertura sa, strâns între cei doi ruși cu chipuri dure.

Simțindu-se observat, Theodore Ward ridică capul spre Malko. Avea încă trăsăturile crispate, dar în privire îi apăru o licărire ciudată, diferită. Un fel de bucurie deznădăjduită. Malko avu intuiția fulgerătoare că nu era prizonier; ci el era cel ce conducea jocul și prevăzuse ceea ce se întâmplase.

Portiera se trânti în spatele său. Oleg Penkovski tocmai urcase în Volgă. Malko se întoarse, în timp ce geamul acționat electric culisă rapid. Pistolul Tokarev era îndreptat spre Malko.

— La revedere, zise Oleg.

Malko văzu că încheieturile degetelor lui Oleg erau albe din cauza crispării cu care ținea arma. Se dădu înapoi, nevoind să cadă victimă unui accident stupid.

— Drum bun, Oleg Mihailovici, răspunse Malko.

Volga porni cu spatele pe alee, în zig zag, printre mormintele părăsite.

Malko făcu calea-ntoarsă, venind spre englezi și spre agenții C.I.A. Pat Davis sări spre el, isteric.

— O să-l facă să vorbească. Nu trebuia să-i lași să plece.

— Nu vor ajunge departe, Sir, zise un polițist englez.

— Nu, într-adevăr, nu vor ajunge prea departe, repetă Malko.

Se întoarse. Puternica Volgă neagră ajunsese aproape de grilajul intrării în cimitir. De la cimitir până la „Centrul comercial" rus erau numai cinci minute.

* * *

Oleg Penkovski se întoarse spre bancheta din spate, și îi întâlni privirea lui Ward. În mod bizar, englezul părea calm, în ciuda situației sale. Nu putea totuși să-și facă iluzii asupra sorții ce-l aștepta. Sovieticul nu se mai abținu:

— Unde este Volodia? întrebă el.

Ward nu răspunse. Sovieticul se aplecă pe deasupra banchetei și repetă întrebarea, adăugând: „Vă vom face să vorbiți". Toată operația fusese autorizată în scris de la „Centrala" de la Moscova. La ordinul personal al lui Iuri Andropov, șeful K.G.B.-ului. În ciuda consecințelor diplomatice, trebuia găsit Leonid Volodia și lichidat.

Theodore Ward se aplecă în față spre Oleg Penkovski.

— Dumneavoastră mi-ați ucis mama? întrebă el cu politețe.

În ciuda experienței sale, Oleg Penkovski nu putu să răspundă cu o voce normală la întrebare.

— Nu înțeleg, bâigui el.

Theodore Ward dădu din cap.

— Dumneavoastră sunteți. Semnalmentele dumneavoastră erau în ziar.

Deodată, Ward icni ca și cum ar fi sughițat și scuipă ceva în mână. Oleg zări ceva ce părea a fi un cartuș de pistol de calibru mare, pe care Ward îl ascunsese sub limbă până în acel moment. Cu o înjurătură, se aruncă asupra lui Theodore Ward pentru a încerca să i-l smulgă, dar celălalt închise pumnul, pur și simplu.

* * *

Explozia propulsă o undă de șoc în tot cimitirul. O lumină roșie țâșni din Volgă, care mai merse în zig zag câțiva metri, apoi se zdrobi de grilajul intrării. O flacără imensă țâșni și un nor de fum învălui mașina.

Malko fugea deja spre Volgă. Presentimentul său nu-l înșelase. Lăsându-l pe Penkovski să plece, știa că nu va

ajunge departe. Ward le întinsese o capcană celor care îi omorâseră mama. Se răzbunase, dar muri alături de ei.

Rover-ul celor de la C.I.A. îl depăși și se opri în scârțâitul frânelor. Un polițist englez sări cu un extinctor, dar incendiul era deja prea avansat. Flăcările țâșneau prin geamurile pulverizate în urma exploziei. În interior era o magmă îngrozitoare de corpuri inerte, sfâșiate.

Brațul lui Oleg Penkovski părea că mișcă, dar nu era decât focul ce pâlpâia. Părul rusului luă foc dintr-o dată, și flăcările îi înnegriră obrazul.

— Dați-vă înapoi, zise un englez.

Nu mai era nimic de făcut. Malko asculta. În Volgă nu mai erau decât cadavre. Chris, Milton și Pat Davis sosiră și ei.

Șeful stației de emisie C.I.A. se întoarse către Malko, livid.

— My God, murmură el. Cum de ați știut?

— I-am întâlnit privirea, zise Malko. Am mai văzut oameni care știau că vor muri. Ward avea aceeași privire. S-a sinucis deliberat pentru a-l putea ucide pe asasinul mamei lui...

Șeful C.I.A. privea flăcările, vopseaua care se topea, corpurile deformate, cu un aer absent.

— Volodia este încă liber, murmură el.

Un Jaguar apăru și se opri în fața intrării. Chris Jones privea și el Volga.

— Ce s-a întâmplat? bâigui el. Tipul ăsta e total gol.

Pat Davis spuse cu necaz:

— Cred că a folosit o mini-bombă pe care a inventat-o el. De mărimea unui cartuș de „calibru 45". Bomba nu funcționa decât în loc închis. C.I.A. nu o reținuse pentru că avea inconvenientul de a-l ucide pe cel ce o lansa. Era încărcată cu alice otrăvite, care ucideau oamenii prin șoc anafilactic, atingându-le sistemul nervos central...

Se auzi sirena unei mașini de pompieri care se apropia. Malko privi pentru ultima oară resturile înnegrite ale celui care fusese Theodore Ward. Luase secretul cu el, în mormânt. Toate pistele care conduceau la Leonid Volodia se opriseră.

Malko era totuși sigur, că singura șansă de a-l salva pe Nicolas Silverman, era să-l găsească pe Leonid Volodia, cât mai repede.

Capitolul XIII

— Pamela mi-a telefonat, anunță triumfal Nicolas Silverman. Am întâlnire cu ea.

Malko abia își reținu gestul de a înălța din umeri, exasperat pe bună dreptate. După ce dispăruse doua zile, se pare, pentru a rezolva niște afaceri de familie la castelul ei, tânăra englezoaica venea să-l tortureze pe texan...Un mic joc ce costase viețile a șapte persoane.

— Nu plecați la Moscova? întrebă Malko.

Nicolas Silverman se prefăcu că nu aude.

Malko privea pe fereastră; mai simțea încă un gust de cenușă, în gură. Mașina K.G.B.-ului dispăruse. Secretarul de la Home Office îl convocase pe ambasadorul sovietic pentru a-l avertiza că orice sovietic care era prins în Londra în posesia unei arme, diplomat sau nu, va fi imediat expulzat. Reacțiile celor de la Scotland Yard privind atacul de la cimitir, au fost violente. Devenise o afacere publică. Nu se mai dădu nici o „notă D" pentru a amortiza șocul. Toate ziarele din Marea Britanie se întrebau din ce cauză patru ruși muriseră într-un cimitir din nordul Londrei în compania unui englez a cărui mamă tocmai fusese îngropată... Hărțuiți de întrebări cei de la Home Office se încurcau în minciuni din ce în ce mai evidente. Toate ziarele își puneau aceleași întrebări. Cine era Theodore Ward?

Daily Mail îl descria ca fiind un dezertor american, Daily Mirror înclina pentru răpire politică. Nimeni nu se apropiase de adevăr, dar probabil că nu întârzia să apară.

Nicolas Silverman, simțea tensiunea lui Malko, încercă să destindă atmosfera. Se așeză în fața unui tablou modern agățat în fața canapelei și scutură din cap:

— Tabloul ăsta este o porcărie.

Malko aprobă cu politețe.

Nu îndrăzneam să vi-o spun. Pamela mi l-a cumpărat de la Sothesby. Opt mii de lire...

Încă o dată Pamela Rice. Malko suspină. La prețul ăsta ar fi schimbat o bună parte din acoperișul castelului, sau ar fi cumpărat o garderobă completă pentru Alexandra, sau poate două circuite în toata lumea... Texanul ăsta era într-adevăr un fraier. Din ce în ce mai îndrăgostit.

Malko era practic singur în acțiunea de protecție a lui Nicolas Silverman, cu riscul ca Volodia să lovească într-o manieră imparabilă așa cum Theodore Ward procedase cu rușii.

Texanul își privi ceasul Seiko cu cuarț.

— E timpul, spuse el. Pamela mă așteapta la Sothesby. Sunt deja în întârziere...

— Bine suspină Malko, să mergem la Sothesby.

— Nu sunteți obligat să mergeți, remarcă americanul. Iau Daimler-ul și pe cei doi prieteni...

Contra lui Volodia, cele două gorile de la C.I.A. nu erau de ajuns. Malko își puse pardesiul și-și verifică pistolul. Chris Jones și Milton Brabeck începură o partidă de Back-gammon mormăind, după ce băură fiecare câte un pahar mare de Vichy Saint Jorre. Fără alcool, înainte de ora cinci.

Malko se așeză la volanul mașinii. Se hotărî să conducă chiar el. Era mai sigur în caz de ceva. Își puse pistolul încărcat pe banchetă și-i spuse lui Milton Brabeck să urce alături de el. Nicolas Silverman era așezat în spate, aparat de Chris Jones. Bineînțeles avea lângă el pușca cu lunetă, o mină, o pușcă antitanc cu reacție: Era greu să prevezi tot. De altfel Malko începuse să înțeleagă psihologia lui Leonid Volodia. Acesta era un solitar. Lovea singur și de la distanță mică. Malko se concentră asupra mașinii. Din cauza sensurilor unice era obligat să întoarcă în Albermale Street pentru a ajunge în Old Band Street.

Tocmai ieșea din Piccadilly, când Chris îl anunță cu o voce calmă:

— Ne urmărește o mașină...

Malko nu-și schimbă expresia dar își fixă privirea în oglinda retrovizoare. Zări botul retezat al unui Mercedes chiar în

spatele lor. Parbrizul fumuriu îl împiedică să vadă în interior. Nu avea număr în față. Malko se gândi imediat la Serviciile secrete M.I.6, dar englezii nu foloseau Mercedes-uri, lucrau cu Rover sau Jaguar, iar Pat Davis nu avea nici un motiv să-i urmărească.

— Să acționez? întrebă gorila.

— Așteptați, zise Malko.

Semnaliză la dreapta ca și cum ar fi întors în Jermin Street, apoi în ultima secundă întoarse la stânga în Albermale Sreet.

Mercedes-ul ocoli două taxiuri și se strecură în spatele Daimler-ului, lipindu-se de acesta. Nervos, Milton se întoarse.

— Nu ne pot depăși, este prea strâmt locul, remarcă el. Ce facem?

— Mergem la Sothesby, zise Malko, voi coborâți primii. Domnul Silverman nu se va mișca atâta timp cât drumul nu e liber...

În spate, texanul tăcea, cu mâinile puse pe genunchi. Pericolul îi era relativ indiferent. Se întreba mai ales cum s-o fi îmbrăcat Pamela. Dacă și-a pus minunatul costum din piele de căprioară și pantofii asortați care-i sporeau farmecul de animal sălbatic.

Vocea lui Malko îl aduse la realitate:

— Nicolas, întrebă el, vreți să vă lăsați jos? Nu vreau să riscăm inutil.

Docil, americanul alunecă de pe locul său, lăsându-se în jos. Din fericire mașina era mare.

— Chris, rămâneți în interior, ordonă Malko. La cel mai mic pericol îl acoperiți! O.K.?

— O.K.! făcu gorila.

Trei minute mai târziu, Daimler-ul opri în față la Sothesby. Milton Brabeck era deja afară. Malko coborî strângând pistolul în buzunarul paltonului. Mercedes-ul era oprit la trei metri în spate. Cei doi se îndreptară spre mașină, încadrând-o. În momentul în care Malko se găsea la înălțimea portierei din față, geamul coborî brusc. Malko rămase imobil, cu nervii întinși.

Un necunoscut cu trăsături grosolane, cu ochii mici înfundați în orbite, inteligent, îi surâse. I se adresa lui Malko în limba rusă:

— Sunt Vladimir Suslov. Putem vorbi puțin domnule Linge?

— Malko știa cine era Suslov. Se deștinse puțin surprins de ciudata apropiere a sovieticului. Pentru ce motiv era filat? Cei de la K.G.B. aveau într-adevăr mania acestui gen de a acționa. Malko îi făcu semn lui Milton Brabeck care se apropie.

— Vă găsesc la Sothesby, vin în câteva minute, zise el. Să nu-l scăpați din ochi pe Silverman. Se întreba ce voia Suslov. Această afacere devenea din ce în ce mai misterioasă.

După Sir Bradley, era rândul rusului să treacă peste ierarhie, într-o afacere în care, totuși americanii întindeau mâna rușilor... era ciudat, foarte ciudat. Or, Suslov era o persoană importantă... mult mai important decât ambasadorul sovietic la Londra. Malko deschise portiera din spate și se așeză alături de directorul Comitetului pentru Știință și Tehnică. Mercedes-ul porni brusc ocolind Daimlerul. Suslov își aprinse o țigară și spuse tot în rusește:

— Vom face o plimbare și o să vă aduc înapoi. Nimeni nu trebuie să audă ceea ce vreau să vă spun.

Intrigat, Malko aștepta. Rusul începu să vorbească despre diferite lucruri. Șoferul trecu prin Piccadilly apoi zbură de-a lungul zonei Knightsrige. Întoarse în Alexandra Gate și ajunseseră în Kensington Garden.

— Oprește aici.

De îndată ce ieșiră din mașină, sovieticul îl luă de braț pe Suslov și începură să se plimbe pe Rotten Row. Soarele se ridicase și începu să fie cald. Suslov continuă în rusește:

— Domnule Linge, cunoașteți bine importanța pe care guvernul meu o dă vieții lui Nicolas Silverman. Având în vedere ultimele evenimente, ne aflăm într-o situație dificilă privind garantarea siguranței sale...

Era un eufemism. Malko spuse:

— Englezii ar fi acceptat cu greu o răpire... Mai ales din mâinile poliției lor.

Suslov înlătură argumentul cu un dispreț superb.

— Englezii sunt niște imbecili. Sunt la fel de agasați ca și noi. Ambasadorul nostru i-a avertizat că dacă i se întâmplă ceva lui Nicolas Silverman vor fi responsabili de aceasta și vor trage toate consecințele pe plan comercial. British Leyland ține

foarte mult să ne vândă o uzina de camioane. Ar fi trebuit să nu lase mână liberă în acțiunea de la cimitir. Ward ar fi vorbit. știa unde se ascundea Leonid Volodia, acest nebun...

Suslov începea să se enerveze. Suspină.

— Cu atât mai rău, oricum s-a terminat.

— De ce ați vrut să mă vedeți? întrebă Malko.

— Mai sunt noutăți? întrebă Suslov.

— Nu, zise Malko. Chiar și fără oamenii dumneavoastră Nicolas Silverman este bine păzit. S-ar părea că Volodia primește informații.

— Chiar le primește. îi tăie vorba Suslov. Știe chiar și până când Nicolas trebuie sa rămână la Londra.

Se opri și se uită fix la Malko, În spatele lor serpentina se reflecta în razele palide ale soarelui de iarnă. Malko își ascunse cu greu surpriza.

— Ce vreți să spuneți? Cine îl informează?

Vladimir Suslov își scutură capul ca și cum ar fi făcut caz de naivitatea lui Malko. Apoi îi puse un deget pe piept pentru a întări ceea ce urma să spună:

— Știți din ce a trăit la Londra, acest descreierat de Volodia?

— Nu, mărturisi Malko.

— Din banii pe care i-au dat prietenii dumneavoastră de la Central Intelligence Agency.

Malko nu-și stăpâni zâmbetul. Toate astea semănau cu un discurs de propagandă de prost gust. Rușii vedeau mâna C.I.A.-ului peste tot. Dintr-odata Suslov se supără.

— Nu am venit până aici să vă spun prostii. Ceea ce spun este adevărat. Leonid Volodia a fost plătit de C.I.A. În ultimii doisprezece ani. Puteți să mă credeți. Îl luă pe Malko de braț din nou.

— Noi îi cunoaștem pe toți cei ca Volodia. Îi supraveghem tot timpul. Știm ceea ce făcea Volodia.

— Fie, spuse Malko. Să presupunem că Volodia lucra pentru C.I.A. Și Lee Harvey Oswald lucra pentru C.I.A., dar John Kennedy nu a fost asasinat de C.I.A., tovarășe Suslov...

Rusul dădu din cap.

— Foarte adevărat. Dar ceea ce vreau să spun este că Leonid Volodia lucrează „încă" pentru C.I.A. Pentru asta am vrut să vă văd.

Malko încercă să nu arate ceea ce simțea. În lumea paralelă în care trăia „dezinformarea" era o forma obișnuită de dialog.

— Cuvinte, sunt simple cuvinte, tovarășe. Și eu pot spune că dumneavoastră lucrați pentru C.I.A., pentru că nu-i cunosc pe toți agenții noștri dubli...

Sovieticul râse din toata inima.

— Mă amuză că îmi spuneți asta, dar v-aș ruga să nu o repetați în public. Nu se știe niciodată... Vă mai aduceți aminte atentatul asupra centrului sovietic de la Stockholm, de acum un an?

— Da, recunoscu Malko. O bombă incendiară l-a distrus în întregime.

— Leonid a pus-o, zise rusul. În acea perioada lucra pentru secția a IV-a a Biroului European de Diviziune a Planurilor. Diviziunea voastră, sublinie el, domnule Linge.

— Fie, recunoscu Malko, e posibil. Și ce-i cu asta?

Suslov zâmbi, privind o pereche de îndrăgostiți care se sărutau cu pasiune, așezați chiar pe peluză. Băiatul își băgase mâna sub fusta fetei fără să-i pese de trecători. Sovieticul se strâmbă, puțin jenat.

— Pentru acel atentat, zise el, Leonid primise ca material o mini bomba incendiară fabricată de divizia lui Theodore Ward... Acesta venise la Londra în mod special să-l învețe funcționarea mecanismului. Bineînțeles a profitat de călătorie și a trecut să-și vadă mama... Pot să vă spun că s-au simpatizat foarte tare, de îndată ce s-au cunoscut. Leonid era fascinat de acest Ward... care în acel moment lucra pentru C.I.A. nu-i așa?

— Presupun, recunoscu Malko.

— Acum șase luni, la Geneva, a fost un atentat contra unui naționalist negru din Rodezia, Silibi. Vă mai amintiți? A decedat. A făcut stop cardiac. Cineva urcase cu el în ascensor. Un bărbat înalt, chel, cu sprâncene groase... Vă spune ceva?

— Volodia?

— Ei bine, da! Acest înger timid, Leonid, zise cu o voce aparent blândă sovieticul, a folosit unul din mecanismele fabricate de Theo Ward. Vreți să știți cât a încasat pentru asta? Douăsprezece mii de dolari. Nu este mult; nici măcar trei mii de ruble. Și în acest caz îl întâlnise pe Ward la Londra.

— Asta a fost acum șase luni, remarcă Malko.

— Vreți să aflați numele celui care-l informează pe Leonid Volodia, întrebă în șoaptă Suslov. Sau vreți să-l ghiciți?

— Pat Davis? întrebă Malko prins în joc.

— Cum de l-ați ghicit? întrebă sovieticul cu o prefăcută uimire.

Cei doi bărbați se priviră un moment, în liniște. Malko începu să înțeleagă unde voia să ajungă rusul. Dar „intoxicarea" era punctul forte al sovieticilor. Suslov continuă imediat.

— Pot să vă spun că prietenul dumneavoastră Pat Davis și Leonid s-au văzut foarte des până-n ultimele săptămâni. Și când Theo Ward a sosit în Anglia, Pat Davis a luat masa cu el la clubul Ambassador. Theo Ward venise în misiune, ca și în celelalte două cazuri, venise să-i dea lui Leonid Volodia unul din mecanismele sale... Ghiciți pentru cine?. De altfel, adăugă el, în acel moment Leonid Volodia era plătit tot de C.I.A. Doriți o dovadă? Ultimul cec pe care l-a încasat este datat în perioada respectivă, iată-l. Scoase un cec din buzunar și-l întinse lui Malko. Acesta îl examină. Era o suma de cinci sute de lire sterline pe numele lui Leonid Volodia, emis de filiala londoneză a Băncii Americane. Fusese încasat și trimis înapoi băncii emitente după metoda americana.

Malko încercă să-și ascundă tulburarea. Dacă nu era nici un trucaj, C.I.A. îl plătea pe deoparte pe Volodia iar pe de altă parte îl urmărea.

— Cum ați procurat acest cec? întreba Malko

Suslov râse.

— Avem prieteni peste tot. Puteți verifica că acest cont aparține C.I.A.-ului. Este foarte ușor; cereți-le niște bani, apoi veniți să mă vedeți, domnule Linge.

Malko făcu câțiva pași în liniște. Era din ce în ce mai tulburat. Sovieticul își atinsese scopul întâlnirii. Brusc, îl apucă furia față de el însuși.

— Ceea ce îmi spuneți mi se pare stupid, zise el. Am fost trimis de Direcția de Plan de la Washington ca și cei doi colaboratori ai mei, cu misiunea de a-i apăra viața lui Nicolas Silverman și de a-l prinde pe Theodor Ward, dacă este posibil. Pat Davis m-a ajutat fără cea mai mică reticență.

Rusul scutură din cap:

— Cât de naiv sunteți domnule Linge. Este adevărat că Davis vă ajută. Nu poate proceda altfel, dar vă ajută numai aparent.

Suslov îl luă de braț și îi zise cu răbdare:

— Leonid a primit ordin de lichidare a lui Silverman, în caz că acesta se încăpățânează să semneze contractul cu noi. Cei care i-au dat acest ordin se tem. Ei cred că noi ne pregătim de război. Pot să vă dau numele lor. Dar în același timp o parte din ei au decis să-l protejeze pe Nicolas pentru că nu cred în varianta în care noi am dori un război.

Cei doi se aflau în fața Mercedes-ului. Malko simțea că nu mai suportă. Această intervenție. putea să semnifice multe lucruri. Se întoarse către rus:

— De ce îmi spuneți mie toate astea? Și eu lucrez pentru C.I.A.!

Suslov își scutură capul cu un surâs lung.

— Pentru că dumneavoastră nu sunteți american. Apoi, pentru că vă cunosc. Am tot dosarul dumneavoastră. Aveți un dosar foarte bun.

Suslov îi spuse cu o voce șoptită:

— Dacă într-o zi vă săturați de C.I.A., puteți veni la noi, veți avea un loc foarte bun... știu că nu ascultați orbește. Pat Davis este un tip care ascultă ordinele. fără a căuta să înțeleagă. Chiar dacă acestea îl șochează. Dacă cineva îi spune că Nicolas Silverman trebuie să moară nu va face nimic să împiedice acest lucru. Într-adevăr nimic. Totuși, Davis știe unde se află Volodia.

— Unde?

Vladimir Suslov surâse viclean.

— Davis știe acest lucru. Nu eu. Mai întâi, verificați ceea ce v-am spus astăzi. Este simplu

După noile alegeri, alți oameni au intrat în C.I.A. Aceștia vor într-adevăr ca Nicolas sa plece la Moscova. Dar au mai rămas

destui care ascultă de vechea echipă, cei care cred că noi vrem război...

Malko nu răspunse. Și el credea că URSS voia război și chiar urma să-l facă. Credea de asemenea că cei ce îi ajutau pe sovietici erau niște criminali...

Totul se răsturna...

— Noi dorim pacea, spuse Suslov ca un ecou la gândurile lui Malko. Avem nevoie de pace, pentru a-i da poporului mai multe automobile și mașini de spălat. Voi trăiți în lux, dar poporul nostru trăiește încă în mizerie.

Malko deschise portiera Mercedes-ului și se instală. Suslov i se alătură și îi spuse rapid:

— Bineînțeles domnule Linge, puteți să vă duceți imediat să povestiți tot ce v-am spus lui Pat Davis...

Malko nu răspunse. Totul era posibil în Contrainformații. Totul. De aceea făcuse această meserie fascinantă. Nu trebuia să înlăture nici o ipoteză indiferent cât de neverosibilă era. Se întoarse spre sovietic.

— Ce așteptați de la mine?

Suslov scutură din cap.

— Aștept să acționați cum vă dictează conștiința. Dacă doriți, ajutați-ne să-l determinăm pe Nicolas să plece la Moscova. Puteți veni chiar și dumneavoastră cu el, vă garantez personal securitatea.

Mercedes-ul mergea încet de-a lungul zonei Hyde Park. În cinci minute ajungeau în Bond Street. Malko era uimit de importanța pe care sovieticii o dădeau acestei afaceri, dând la o parte toate obstacolele ierarhice sau administrative. A ști dacă acest „deal" permitea URSS-ului să facă război sau nu, aceasta era o chestiune al cărui răspuns se putea afla mult mai târziu...

Mercedes-ul se opri. Malko zări silueta mare a Daimler-ului negru.

Vladimir Suslov se aplecă spre el.

— Atenție! Dacă ei cred că bănuiți ceva, vă vor ucide și pe dumneavoastră. Cei în care aveți cea mai mare încredere.

Capitolul XIV

Bluza de un alb orbitor a Pamelei Rice stălucea ca un far între tonurile gri ale costumelor închise la culoare și rochiile în nuanțe șterse. Malko se strecură în vârful picioarelor în mica sală de licitații și se așeză pe rândul din fața Pamelei. Chiar în acel moment se pregătea să ridice mâna pentru a-și adjudeca un splendid ceainic din argint masiv din secolul al XVI-lea. Malko se întoarse spre ea și îi surâse. Era superbă. Ochii îi erau machiați în aceeași nuanță de mov ca a bluzei; își pusese picioarele unul peste celalalt în așa fel încât la capătul de sus al ciorapului maro se întrevedea o parte din pielea-i sidefie, strânsă în jartele albe. Pamela îi surâse și își îndreptă atenția asupra agentului de vânzări care prezenta o tavă de argint masiv. Așezat alături de ea, Nicolas Silverman se prefăcea cu greu că este interesat de vânzarea argintăriei; prin cap îi treceau tot soiul de gânduri obscene. Era îndrăgostit la nebunie. Malko își dădu seama că Nicolas nu aștepta decât sfârșitul vânzării, pentru a rămâne singur cu ea. Așezată într-o parte, cu șoldurile scoase puțin în evidență, Pamela degaja o senzualitate intensă, aproape animalică. Din fericire pentru texan, tava de argint era ultimul obiect de vânzare. Într-un vacarm de conversații, cumpărătorii se ridicară; la fel făcu și Pamela, care cu un gest dezinvolt își întinse fusta total impudică din cauza modelului — se încheia în nasturi pe ambele părți — lăsând să se vadă picioarele până în partea de sus a ciorapilor. Nicolas îi prinse deja brațul, iar cu respirația îi atinse ceafa. Pamela îi întinse mâna lui Malko cu un surâs încântător.

— Ce surpriză plăcută!

Privirea ei îi dădu un fior rece pe spate. Era rece, o privire de animal rănit, încolțit. Ochii îi erau mai galbeni decât ai lui Malko. Ce se întâmplase în aceste două zile?

— Bănuiesc că ați cumpărat lucruri deosebite, spuse el.

Ea se strâmbă.

— Oh, aproape nimic.

Malko îi făcu loc pentru a o lăsă să treacă. Deodată texanul își strecură o mâna-n jurul taliei Pamelei și îi murmură:

— Ești superbă! Te doresc...

Răspunsul Pamelei se auzi la cinci metri, cu o voce de gheață:

— Ceea ce-mi spui e banal, nu ești singurul.

Era începutul masacrului... Nicolas Silverman se întoarse, aruncându-i o privire jalnică lui Malko.

Pentru o clipă lui Malko îi trecu prin cap să-l sfătuiască pe Nicolas s-o răstoarne pe Pamela chiar pe scara de la Sothesby, pe loc. Ceea ce i-ar fi lăsat cel puțin, o amintire neobișnuită și două coloane de cronică scrise de William Hickey. Cu băgare de seama, Milton Brabeck și Chris Jones îl încadrară pe texan. Când ieșiră în New Bond Street, Malko zări Rolls-ul bordo al Pamelei, parcat în spatele Daimler-ului. Pamela se întoarse spre texan și îi spuse pe un ton extrem de mieros și amabil:

— Am de făcut cumpărături, te las, văd că ai venit cu mașina.

În momentul acela, Nicolas ar fi vrut să-și vadă Daimler-ul transformat într-un pumn de cenușă. Era ca și cum unui înfometat i-ai fi luat bucățica de pâine de la gură. Lui Malko i se făcu milă de el.

— Am putea să vă însoțim la cumpărături pentru a va sfătui, sugeră el cu un surâs.

Pamela Rice ezită câteva secunde apoi îl luă de braț pe Malko.

— Foarte bine, spuse ea, să mergem pe jos, nu este prea departe... Am nevoie de niște pantofi.

Nicolas Silverman se făcu verde la față. Trebui aproape să fugă ca să țină pasul cu ei. Chris și Milton îl încadrară, cu mâna

pe patul puștii, cu ochii la pândă, neînțelegând prea bine ce se petrecea. Nu înțelegeau nimic din caracterul micii ticăloase.

* * *

— Ce părere aveți despre asta?

Pamela își lipise de piept un furou de satin negru cu dantelă, despicat în părți până la jumătatea coapsei. Lui Nicolas îi ieșiră ochii din cap. Din cauza Pamelei, în boutique-ul Courtenay Lingerie domnea o stare de alandala; vânzătoarele probabil o cunoșteau pentru că erau practic pe burtă...

— E magnific, spuse texanul. Ți-l ofer.

Se și vedea în pat cu Pamela îmbrăcată în furou.

— O să-l probez, făcu Pamela.

Pamela dispăru în cabina de probă. Chris și Milton încercau cu disperare să-și lase privirea în jos, pentru a înlătura toate gândurile teribil de obscene, ce le treceau prin cap. Totuși, Malko îl zări pe Chris pipăind pe furiș o cămașă de noapte care cu siguranță nu era pentru el. Deodată perdeaua se dădu la o parte:

— Malko, veniți să vedeți!

Pamela își pusese furoul, nepăstrând decât pantofii și ciorapii. Mătasea furoului se mula pe curba soldurilor, scârțâind pe nylon-ul ciorapilor.

— Vă place?

Pamela era la câțiva centimetri de el, parfumată, provocatoare, strălucitoare, cu bărbia ridicată, cu vârfurile sânilor, ridicate sub satin.

— Ești o ticăloasă, Pamela, spuse Malko în șoaptă.

Ochii ei de fiară se întunecară puțin.

— Nu, spuse ea, nu voiam să-l vad pe Nicolas. El a insistat la telefon. Până la urmă i-am spus că mă duc la Sothesby. Cu atât mai rău pentru el. Dându-l la o parte pe Malko, ieși din cabină, traversând magazinul. La fiecare pas, combinezonul se desfăcea în dreptul ciorapilor și al jartelelor. Învârtindu-se, se opri în fața lui Chris Jones.

— Vă place?

Americanul deveni roșu aprins și bâigui un răspuns absolut de neînțeles. Fără să insiste Pamela se întoarse spre cabină: înainte de a intra îi aruncă lui Nicolas o întrebare.

— Și ție îți place?

Texanul reuși să scoată un „da" foarte puțin audibil.

Mulțumită Pamela dispăru în spatele perdelei, și ieși un minut mai târziu cu un pachet enorm de lenjerie, sub braț. Nicolas se repezi să-l plătească dar ea îl opri cu un gest sec.

— Nu, vreau să am dreptul să-l pun cu cine vreau...

Vânzătoarea își cobori ochii, jenată. Americanul deveni violet, iar Malko ar fi pălmuit-o.

Pentru a îndulci ceea ce spusese înainte, Pamela adăugă imediat.

— Nu am zis, că nu va fi cu tine.

Nicolas Silverman reuși să surâdă; părea că îmbătrânise cu zece ani, într-un sfert de oră. Totuși continuă s-o privească pe Pamela cu ochii unui îndrăgostit lulea...

Ieșiră cu toții în Brook Street. Malko se întreba ce mai putea inventa de acum încolo femeia asta diabolică.

* * *

Vânzătorul, cu părul său foarte negru, ondulat, cu aerul unui june prim puțin lichea, trebuia să fie cu siguranță italian.

O primi pe Pamela cu plecăciuni, plin de zâmbete și o instală în fundul magazinului pe o banchetă puțin mai departe de ceilalți clienți. Vreo douăzeci de perechi de pantofi de toate culorile și de toate formele erau îngrămădite lângă Pamela.

Era aproape cinci și jumătate după-amiaza și era ultima clientă, ceea ce nu o deranja deloc. Nicolas aștepta cuminte. Malko și cele două gorile priveau în gol, așteptând să se termine proba... Deodată, Malko se simți tras de mânecă.

— Priviți, făcu Milton Brabeck cu vocea sugrumată.

Malko se întoarse spre Pamela. Mai întâi totul i se păru normal. Vânzătorul așezat la picioarele ei, îi încerca pantofii. Puse încălțămintea la loc, dar în loc s-o lase pe Pamela să se ridice, începu să-i maseze gleznele, ca și cum i-ar fi întins

ciorapii pe picioare. Una din mâini urca, urmând curba pulpei strânsă de ciorap, apoi cobora pe genunchi. Cu capul foarte drept, cu privirea fixata în oglinda din fața sa, Pamela părea ca nu observa nimic. Vânzătorul continua să surâdă. Mâna care mângâia genunchiul, aluneca, atingând interiorul coapsei, apoi urca. Malko cu gura uscată, calcula că vârful degetelor trebuia să fi atins marginea ciorapului.

— Ei drace! făcu Chris cu jumătate de voce, dacă prietenul nostru îl vede, o să-l omoare...

Nicolas Silverman, din fericire, era la celalalt capăt al magazinului, privind rafturile cu valize.

— Reține-l, spuse Malko.

Malko se apropie de Pamela, care privea drept în față. Vânzătorul avea privirea fixă, nu se mai mișca, o parte din brațul lui era sub fusta albă a tinerei.

Malko privi oglinda din față. Ceea ce văzu îl uimi, și simți un val de adrenalina inundându-i corpul. Privirea sa o întâlni pe cea a Pamelei. Aceasta avea o expresie vagă, imprecisă; era în plin orgasm. Deodată își schimbă expresia, își strânse genunchii, apoi îi deschise. Vânzătorul se retrase parcă mușcat de șarpe.

Pamela își întinse fusta și cu capul întors spre Malko zise cu o voce aproape normală:

— Mulțumesc, Alfredo, voi veni când vei avea măsura mea.

Cu o naturalețe perfectă își puse pantofii. Vânzătorul părea topit de emoție. Ieșind din magazin, Pamela spuse cu voce tare:

— Nu voi mai veni aici, niciodată nu au nimic...

Malko ruga cerul ca Nicolas Silverman să nu observe cearcănele, brusc apărute sub ochii Pamelei. Hotărât lucru, Pamela era o persoană imprevizibilă. Ce calvar îi mai pregătise lui Nicolas Silverman?

Rolls-ul bordo staționa la vreo douăzeci de metri în fața la Sothesby.

— Mă duc la coafor, spuse Pamela.

Malko o prinse rapid de braț, cuprins de o vagă idee.

— Vin cu dumneavoastră, spuse el, vreau să vă vorbesc.

Nicolas vru să spună ceva, dar se răzgândi. Malko se întoarse.

— Urmați-ne, sugeră el. Trebuie să vorbesc cu Miss Rice câteva clipe.

Pamela așteptă ca mașina să pornească, apoi întrebă:

— Ce vreți să-mi spuneți?

Malko o privi drept în față.

— De ce vă purtați în felul ăsta cu Nicolas?

— Pentru că nu vreau să-l mai văd, spuse ea.

Rămase tăcută câteva momente, în timp ce mașina înainta cu viteza unui melc. Apoi spuse ca pentru ea însăși:

— Am fost foarte îndrăgostită. Am crezut că era o dragoste reciprocă. Ieri însă el mi-a spus că vrea să rupă această legătură. I-am întins o mână de ajutor, i-am spus că Nicolas voia să plece la Moscova cu mine. Știți ce mi-a răspuns?

— Nu, zise Malko.

— Că va lua o hotărâre la întoarcerea mea!

Pamela era teribil de furioasă. Malko o înțelegea. Bărbatul, despre care Pamela vorbise, se temea de ea, în mod sigur. Pamela nu era o creatură care să-ți creeze o stare de liniște, în ciuda farmecului ei...

Pamela surâse amar.

— Bărbații sunt niște lași, spuse ea. Niște cârpe.

Se întoarse brusc spre el, cu o licărire tulburătoare în ochii săi galbeni, strălucitori de furie.

— De acum înainte mă voi folosi de ei pentru plăcerea mea.

Se aplecă, și deodată puse o mâna pe Malko într-un mod foarte precis. Malko îi prinse mâna și i-o puse pe banchetă.

— Mă atrageți, zise ea cu o voce neutră. Știți nu-i așa?

— Pamela, nu-mi place ca cineva să mă folosească.

— Foarte bine, atunci folosiți-vă dumneavoastră de mine. Serviți-vă de corpul meu.

Rolls-ul mergea din ce în ce mai încet în Oxford Street. Deodată, Malko avu impresia că în mașina e din ce în ce mai cald. Fără să scoată un cuvânt, Pamela desfăcu cei trei nasturi, care mai erau închiși în partea stângă a fustei. Se ridică și își scoase fusta dintr-un singur gest. Când se așeza nu mai avea pe ea decât bluza și ciorapii. Se apropie de Malko.

— Nu doriți să vă folosiți de corpul meu?

Cum Malko nu răspundea, Pamela îl desfăcu cu brutalitate. În câteva minute, obținu ceea ce dorea. Ridică spre Malko o privire transfigurată parcă, de o anume blândețe.

— Folosiți-vă de mine cum vreți.

Era necesar un congres de psihiatrie pentru a putea înțelege resorturile secrete ale Pamelei Rice. Malko simți ca nu mai rezistă. Deodată, tânăra se întoarse. îngenuncheată cu fața la portieră, cu spatele la el, cu obrazul lipit de geamul opac al Rolls-ului. Malko alunecă ușor pe mocheta groasă, ajunse lângă ea, fără să facă aproape nici un efort și o penetră. Pamela scoase un geamăt, apoi începu să gâfâie. Cu gura pe geam, cu o mâna pe mânerul din spate și cu cealaltă pe spătarul scaunului din față.

— Încet! zise ea , încet!

Prin geam, Malko vedea trecătorii defilând. Unii întorceau capul cu un aer admirativ sau invidios. Dar nici unul nu bănuia ce se petrece în interiorul ei. Pamela tresălta, bâiguia cuvinte fără șir, cambrându-se și mai tare. Explodă și Malko. Aproape imediat, Pamela se ridică, făcându-l pe Malko să iasă din ea. Apoi se aplecă să ia un Kleenex, își puse fusta exact cu același gest cu care și-o scosesse. Odată așezată, își aprinse o țigară și spuse cu o voce aproape normală.

— Am ajuns.

Rolls-ul parcă lângă trotuar pe Oxford Street. Treizeci de secunde mai târziu, portiera se deschise cu brutalitate și apăru Nicolas Silverman. Americanul îl împinse pe Malko pentru a se așeza. Pamela îi aruncă o privire de gheață.

— Ce te-a apucat? Nu te-am invitat înăuntru.

Nicolas Silverman, îi aruncă o privire întunecată lui Malko.

— Ce făceați?

Pamela surâse suav.

— Ce crezi că putem face într-o mașină? Am stat de vorbă.

Texanul scoase un sunet care putea să însemne orice. În sfârșit, reuși să spună:

— Discutai. Și asta? Ce este asta?

Degetul său arătător, se întindea acuzator spre o urmă pe gem, semănând cu cea a unui melc; era saliva Pamelei. Aceasta luă un aer absolut inocent și spuse:

— Dragul meu, curiozitatea este un defect urât...

În ciuda lui, Malko îi admira tupeul. Deodată, Nicolas o apucă de marginea fustei și o trase în sus cu brutalitate, descoperindu-i ciorapii, portjartierul și abdomenul gol. Pamela își lăsă în jos fusta cu un gest rapid.

— Ești nebun! Nu-ți permit...

Malko dorea într-adevăr să se retragă. Totul decurgea ca într-o scenă de menaj.

Nicolas Silverman rânji.

— Discutaí, nu?

Pamela îl țintui cu o privire plină de ironie.

— Știi bine că nu port niciodată slip. Nu purtam nici înainte de a te cunoaște și n-o să port nici de acum încolo.

Pentru câteva momente, se făcu liniște. Apoi, fără ca nimeni să fi bănuit Nicolas Silverman îi trase o palmă Pamelei, pe neașteptate. Capul i se lovi de geam. Timp de o secundă nu se întâmplă nimic. Apoi, ochii Pamelei se umplură de lacrimi. Nicolas Silverman părea paralizat și depășit de ceea ce îndrăznise să facă. Cu o voce fără timbru, Pamela spuse:

— Ieși din mașină!

Era livid, în afară de urmele lăsate de palma primită de la texan. Acesta deschise gura pentru a protesta, dar nu reuși să spună nimic. Fără un cuvânt, trecu prin fața lui Malko, coborî și trânti portiera în urma lui. Pamela respiră profund și spuse cu o voce plină de năduf:

— Nici un bărbat nu m-a pălmuit niciodată.

Malko vru să-i spună ca era regretabil, că nu merita o palmă, ci zece, sau mai bine spus, o sută. Luă totuși mâna femeii și o sărută.

— Vă rog să mă scuzați, spuse el dar trebuie să știu ce face Nicolas.

Pamela nici măcar nu răspunse, într-atât era de mânioasă. Malko ieși din Rolls. Cealaltă mașina era parcată chiar în spatele Rolls-ului. Chris Jones aștepta pe trotuar. Respiră

ușurat văzându-l pe Malko. Acesta deschise portiera. Nicolas Silverman era băgat în colțul din dreapta și fuma nervos. își ridică capul.

— Îmi pare nespus de rău. Nu voiam să vă insult.

— Înțeleg, spuse Malko.

— Este o stricată, o ticăloasă, izbucni texanul. Credeți că nu i-am văzut toată manevra în magazinul de încălțăminte...

— Nicolas, spuse Malko, puneți-i cruce Pamelei Rice.

Texanul dădu din cap.

— Este exact ceea ce vreau să fac. Dar acum lăsați-mă în pace. Nu vreau să plec la Moscova. N-am ce să caut în Caucaz. Nu mă interesează Suslov. Am destui bani ca să trăiesc până la sfârșitul vieții. Mă duc să mă îmbăt până ce voi vedea fluturi pe pereți. Acum, lăsați-mă singur.

Nu mai era nimic de spus. Malko ieși din Daimler și trânti portiera.

— Să nu-l slăbiți din ochi nici o clipă, spuse el lui Chris Jones. E în stare să facă orice prostie.

Privi Daimler-ul care se îndepărta, apoi opri un taxi.

— În Grosvenor Square, spuse el. La Ambasada americană.

Informațiile lui Suslov îi rămâneseră în minte.

* * *

Malko își termină raportul asupra ultimelor evenimente, trecând cu pudoare peste intermezzo-ul personal.

— Apropo, spuse el, am nevoie de bani lichizi. Hilton-ul este scump.

Pat Davis își scoase ochelarii cu un surâs.

Nu-i nici o problemă, o să vă dau un cec. O să-i spun secretarei mele Janet. Să treceți să vi-l dea la plecare.

Davis dădu niște instrucțiuni prin telefon apoi își aprinse o țigară.

— Nu e chiar imposibil ca Pamele Rice și Nicolas Silverman să se despartă cu adevărat, remarcă el. în sfârșit, vom vedea, făcu Davis dubitativ. Oricum, în așteptare, continuați să

vegheați asupra lui. Îl voi preveni pe Vladimir Suslov. Americanul se ridică și-l însoți pe Malko, până la biroul secretarei. Pat Davis își puse semnătura pe cec și i-l întinse lui Malko.

— Să nu-l pierdeți la jocuri, spuse el surâzând.

De îndată ce ieși din birou, Malko scoase cecul și-l confruntă cu cel pe care Vladimir Suslov i-l dăduse.

Simți o gheară uriașă ce-i strângea stomacul. Cele două cecuri aveau același număr de cont: 87354698.

Capitolul XV

Malko își turnă o vodcă mare cât să adormi pe loc, și bău jumătate dintr-o înghițitură, uitându-se cu o privire distrată la circulația care scurgea lent în Hyde Park. Se simți dintr-odată, pierdut în acest apartament din centrul Londrei. Pe de altă parte, avea nevoie de un moment de reflecție. Cele două cecuri se aflau tot în buzunar, accentuând parcă climatul apăsător al întregii întâmplări. Ce joc făcea Vladimir Suslov? De ce îi făceau destăinuiri atât rușii cât și englezii. Era prea frumos ca să nu fie undeva o capcană, sau chiar mai multe...

Curios cocktail: un om de afaceri îndrăgostit la nebunie, o stricată cum nu mai văzuse de mult, un asasin înspăimântător, ce nu putea fi prins, și poate niște trădători. Dar cine trăda și de ce? Nu avea încredere în sovietici, cunoscând arta lor de a face cărțile.

Se gândi la Pamela Rice cu un amestec de iritare și nostalgie. Închise ochii și se văzu în Rolls, în plin delir erotic, chiar în inima Londrei. Și ea, ce joc făcea? Era oare, numai un superb animal complet amoral? Sau altceva?

Soneria telefonului îl trezi din meditație. Era Chris Jones.

— Dl. Silverman dorește să veniți imediat, îl anunță gorila. Malko se uită la ceas. Era trecut de ora zece. Toată seara rămăsese în camera din hotel unde luase cina: puțin somon afumat. Îl lăsase pe texan închis în camera lui, să-și plângă de milă, dar supravegheat continuu de cele două gorile.

— Ce vrea? întrebă Malko.

— Vrea să vă spună ceva foarte important, explică gorila. În sfârșit, așa cred, având în vedere starea în care se află. A vrut

chiar să joace o partidă de back-gammon, dar nu mai vedea zarurile.

— Bine, vin îndată, spuse Malko.

Termină de băut vodca și își puse o cravată.

* * *

Daimler-ul era parcat în fața intrării hotelului privat din Halkin Street. Malko îi plăti taximetristului și apoi sună la ușă. Chris Jones deschise și răsuflă ușurat văzându-l.

— E sus, anunță Chris. Se află într-o stare totală de disperare. De două ore, rupe continuu fotografii și plânge. Pe mine mă deprimă starea lui.

— Și pe mine, zise Malko, urcând scările.

Cum îl văzu, texanul ridică un pahar pe jumătate cu whisky și îi spuse lui Malko cu o voce gravă:

— Te-ai bucurat din plin de stricata asta de Pamela, nu-i așa?

Începea bine... Malko își turnă un pahar de vodcă fără să răspundă. Întotdeauna îi fusese groază de beți și în momentul ăsta se simțea chiar vinovat. C.I.A.-ul nu-l trimisese la Londra să sporească necazurile sufletești ale lui Nicolas Silverman. În plus era jenant să vezi un bărbat care suferă și este plin de mânie. Pe mocheta din jurul canapelei erau aruncate zeci de fotografii ale Pamelei, rupte în bucăți. Nicolas Silverman își înăbuși un sughiț și îi spuse cu o voce pe care încercă să și-o controleze:

— Să nu-mi porți pică: nu sunt în starea mea normală... Pamela a fost totul pentru mine timp de trei ani. E mult, totuși. Știam că e o stricată, dar asta nu mă împiedica s-o iubesc. Nu am nici o îndoială cu privire la ceea ce s-a întâmplat în Rolls, dar nu am nimic cu dumneavoastră... Pamela este cea care m-a făcut să sufăr.

— Nu am făcut nimic de care să-mi fie rușine, afirmă Malko cu o ambiguitate ce atingea indecența. Dar de ce vorbiți de Miss Rice la trecut?

Nicolas Silverman înghiți talmeș-balmeș cuburile de gheață și scotch-ul și își mai turnă un pahar mare de Perier.

— O cunosc, nu mă va ierta niciodată. Adineauri eram disperat. M-am gândit bine și m-am hotărât să n-o mai văd. Voi pleca la Moscova. Cât mai repede cu putință. Chiar poimâine, dacă Suslov este de acord. Mâine mă voi odihni. Asta voiam să vă spun. Nu mai am nimic de făcut acum la Londra, dimpotrivă...

— Este o veste foarte bună, zise Malko.

Malko se simțea prea obosit pentru a mai profita din plin de această ușurare. Cu puțin noroc, Silverman ar fi putut să scape de teroarea lui Leonid Volodia și să fie departe de mașinăriile sale periculoase. Malko își termină de băut vodca, jurându-și să vegheze asupra ultimelor ore de ședere ale texanului, la Londra, cu cea mai mare vigilență.

— I-am cerut Zinei să mă însoțească, continuă texanul, în felul ăsta n-o să fiu singur.

— Bună idee, aprobă Malko.

Nu mai era cazul să-l prevină pe Suslov. Malko își înăbuși un căscat discret. Îl lăsă pe Silverman cu o sticlă de J&B în mână și plecă să se culce. Se hotărî să-l lase pe Pat Davis să mai aștepte puțin vestea cea bună.

— Oh, nu plecați, spuse texanul. Nu vreau să rămân singur. I-am spus Zinei să vină dar nu știu când va sosi.

* * *

Nicolas Silverman sforăia cu gura căscată, întins pe jumătate, pe divan. Băuse aproape o sticlă și jumătate de whisky.

Zina Sabet căscă și-și puse picioarele unul peste altul.

— Cred că nu se mai trezește... Putem pleca.

Ochii ei umezi spuneau tot atât de mult ca și buzele ei. Dar Malko se simțea prea obosit. Își simțea gura uscată din cauza paharului de vodcă; își turnă un mare pahar de Contrex și-l dădu peste gât.

— Cred că mă voi duce să mă culc, spuse el. Vreți să vă las undeva?

Libaneza îi aruncă o privire dezamăgită, și-și schimbă brusc ideea.

— M-aș duce la Casanova, dar dacă Nicolas se trezește o să mă vrea lângă el. Apropo, trebuie să cer o viză mâine dimineață. Malko suspină în sinea lui ușurat. Pentru moment,

uitase de Pamela. Coșmarul părea să ia sfârșit. Se va simți mult mai bine când îl va vedea pe texan urcând în avionul companiei „Aeroflot"...

— Nu cred că va fi vreo problemă, spuse el, ambiguu.

— Mi-a promis o blană de samur! zise Zina extaziată.

Malko se ridică.

— Mă duc să mă culc.

Libaneza se apropie și-l sărută lipindu-se exagerat de el. Pe cât se pare, Zina ar fi profitat bucuroasă de somnul lui Nicolas Silverman pentru a-și oferi o mică partidă de orgasm discret.

La parter, Malko îi găsi pe Chris și Milton jucând o partidă de back-gammon. Krisantem hoinărea pe undeva prin hotelul privat. Îi observă pe cei doi pierduți în jocul lor. Chris Jones dădu o serie de duble și câștigă partida încântat. Milton Brabeck supărat, se ridică de la masă cu zece dolari mai puțin. Malko îl observă pe Chris gânditor. Îi veni în minte o frază a lui Vladimir Suslov.

— Chris, întrebă el, dacă într-o zi ați primi un ordin să mă împușcați l-ați executa?

Chris Jones tresări:

— Ce vreți să spuneți? Suntem de aceeași parte a baricadei, nu?

Malko încercă să-i explice, cu multă răbdare.

— Chris, dacă șeful care vă distribuie misiunile v-ar da într-o zi ordinul de a lua avionul pentru Viena să mă „lichidați", l-ați executa?

— Nu o să-mi dea niciodată un asemenea ordin.

— Să presupunem că vi-l dă, spuse Malko. Să zicem că există un motiv pe care nu-l cunoașteți, iar ordinele nu se discută, nu-i așa?

— E adevărat, recunoscu Chris, tulburat. Dar, unde vreți să ajungeți?

— Doresc răspunsul dumneavoastră, spuse Malko. Da sau nu? L-ați executa?

Chris Jones își lăsă privirea în pământ. stingherit.

— Întotdeauna am ascultat ordinele. Presupun că dacă mi se spune ceva, există o motivație. Dar...

— Vă mulțumesc, Chris, spuse Malko. Sper ca lucrul acesta să nu se întâmple.

Ieși pe hol urmărit de vocea neiertătoare a lui Chris Jones:

— De ce îmi puneți astfel de întrebări prostești?

* * *

Pat Davis se juca mașinal cu un creion, întorcându-l între degete, cu privirea pierdută peste arborii din Grosvenor Square.

— Vă felicit că l-ați convins pe dl. Silverman, spuse el cu o voce cumpătată. Nu ne mai rămân decât douăzeci și patru de ore. După aceea nu va mai fi responsabilitatea noastră.

— Exact, spuse Malko înăbușindu-și un căscat.

Starea de nervozitate îl împiedicase să doarmă. Înainte de a-i anunța vestea cea bună lui Pat Davis, mai verifică încă o dată dacă intențiile lui Nicolas Silverman rămâneseră aceleași. Apoi, începu baletul telefoanelor: Vladimir Suslov făcu tot ce trebuia pentru ca un Larjet să plece de la Moscova chiar în aceeași zi pentru a-l duce pe texan poimâine dimineață spre Moscova. Suslov insistase ca Malko să-l însoțească pe Nicolas. Serviciul „Special Branch" al Scotland Yard-ului îi asigura protecția lui Silverman de la Halkin Street până la aeroportul Heathrow.

Șeful secției C.I.A.-ului lăsă creionul pe masă și se ridică.

— Mă scuzați, spuse el, am mult de lucru. Astăzi este ziua de elaborare a sintezei de raport.

Malko era încântat că avea la dispoziție câteva ore de relaxare. Soarele strălucea peste Londra. Amenințarea lui Leonid Volodia îi păru deodată îndepărtată, ireală.Se risipea un coșmar. Se hotărî să se plimbe pe New Bond Street și să privească vitrinele.

* * *

Leonid Volodia își șterse fruntea plină de transpirație și se opri câteva momente, fără a-și lua privirea de la ceasul

deșteptător. Nu prea dispunea de timp. Theodore Ward murise prea timpuriu. Iar Volodia nu avea nici pe departe geniul acestuia în realizarea mecanismelor ucigătoare, sofisticate, cum era cel asupra căruia se concentra în acest moment. Pentru a se mai destinde, făcu câțiva pași în subsolul văruit în alb. Era sălașul din care, practic, nu prea ieșea. Străzile Londrei nu-l atrăgeau, iar când ieșea, avea un scop precis. De la moartea lui Mandy Keeler, viața sa privată, foarte limitată dealtfel, se redusese total. Când se gândea la Mandy, simțea un val de ură împotriva celor responsabili de moartea ei, dar problemele personale treceau în urma misiunii sale.De acestea își propusese să se ocupe în cazul în care mai rămânea în viață după misiunea de a-l ucide pe Silverman.

Telefonul așezat pe jos sună. Leonid Volodia ridică receptorul imediat. Numai o singură persoană ar fi putut să-l sune.

— Da, spuse el. Lucrez.

Ascultă cu atenție ce i se spunea la telefon, mormăind și grăbit să-l închidă. La sfârșit spuse enervat:

— Nu mă mai deranjați. Altfel nu voi reuși să termin de lucrat.

Închise telefonul, își șterse mâinile pline de sudoare și își reluă munca de benedictin după ce se reculese câteva momente pentru a se concentra mai bine. Cea mai mică manevră greșită era mortală; era ca și cum te-ai fi jucat cu un șarpe cu clopoței. Cu o jumătate de oră mai înainte fusese la un pas de catastrofă. Acum, degetul îi alunecă din greșeală, și rămase blocat, cu inima la gură, cu respirația oprită. Apoi reluă încet manipulările. Dacă ar fi ascultat de primul său impuls nu ar fi căutat să mestereasă lucruri atât de complicate. Arsenalul său cuprindea arme de temut care-i dădeau 90% șanse de reușită într-un atac suicid. Dar mai rămâneau riscurile de 10%. Nicolas Silverman era păzit de adevărați profesioniști. Dacă Volodia rata atacul, nimeni n-ar mai fi continuat lupta. De aceea Leonid se hotărî să fie extrem de prudent. În caz că nu ar fi reușit prin mijloace ocolite, mai rămânea să se arunce el însuși în atacul final, sperând bineînțeles, într-o șansă de partea sa.

Se opri un moment din lucru, contemplându-și opera. O mașinărie „aproape perfectă" nu era destul. Avea nevoie de eficacitate de 100%. și-i mai rămăseseră doar câteva ore pentru a o pune la punct.

* * *

Malko îl observă pe Nicolas Silverman cu atenție. Calmul americanului era mai degrabă aparent. Vocea-i era stridentă și pupilele dilatate din cauza sedativelor cu care se îndopase pentru a-și păstra echilibrul. Pe măsură ce timpul trecea îl simțea pe texan mai încordat și mai nervos.

Era trecut de ora șase. Silverman, care nu mai băuse nimic de dimineață, își turnă primul pahar de J&B. Plecarea era fixată pentru a doua zi dimineață. Decolarea era la orele șapte, în direcția Moscova, într-un avion Larjet Special. Totul era pregătit. Cele două gorile Chris și Milton, împreună cu Malko îl însoțeau în călătorie. Cei doi, Chris Jones și Milton Brabeck urmau să plece acasă de îndată ce Nicolas Silverman era în siguranță. Zina Sabet intră în cameră, plină de pachete, urmată de Krisantem, care ducea și el o grămadă de sacoșe de la marile magazine.

De dimineață, texanul îi dăduse Zinei două mii de lire sterline pentru a-și completa garderoba de iarnă. Zina lăsă pachetele pe masă și se repezi spre Nicolas.

— Vino să vezi ce am cumpărat, țipă ea. E superb.

Nicolas Silverman schiță un surâs, se uită chiorâș și se depărtă ...

Unul din motivele pentru care Malko îl însoțea la Moscova era teama că ar fi putut să renunțe la plecare chiar în ultimul moment. Fără Valium, care-și făcuse deja efectul, cu siguranță Nicolas s-ar fi dus s-o caute pe Pamela. Brusc, Silverman ieși din cameră. Malko așteptă câteva minute, apoi îl urmă. Se hotărâse să nu mai riște nimic, în nici un sens. Texanul era lungit pe pat, cu telefonul în mână, cu fața căzută și privirea fixă. Își dădu seama imediat cu cine vorbea. Lăsă deoparte discreția, intră în cameră și se opri lângă patul texanului.

Imediat Nicolas închise telefonul, părând că se trezește dintr-un vis urât.

— Voiam să-i spun că plec la Moscova, spuse el pe un ton de scuză.Mi-a spus că este încântată.

— Nu vă mai gândiți la Pamela Rice, spuse Malko. Vă va distruge. Trebuie să vă gândiți că veți pleca la Moscova cu o fată simpatică, fără probleme, că veți semna un contract ce vă va aduce milioane de dolari.

Texanul dădu din cap.

— M-a distrus deja... Dar aveți dreptate, trebuie să fac față situației. Știți, președintele însuși m-a sunat de la Houston în noaptea asta pentru a-mi mulțumi că plec la Moscova.

Nicolas își scoase ochelarii și îi șterse. Semăna mai mult ca oricând cu „ursulețul" Teddy Bear.

Malko îl observă. Echilibrul psihic îi era extrem de fragil. Nicolas Silverman era un om distrus. Trebuia să-l supravegheze în fiecare secundă până la plecarea lui. Mai erau douăsprezece ore. Ieși din camera lui Nicolas și intră în living-ul pe care Zina îl transformase în magazin. O întrebare nu-i dădea pace: Leonid Volodia știa, sau nu că Silverman urma să plece a doua zi. Dacă Volodia știa, se puteau aștepta la orice... Krisantem trecu prin culoar, mergând puțin aplecat din cauza pistolului automat pus sub centură.

Pat Davis își anunțase sosirea la cină. Zina îl ajuta pe Krisantem să pregătească ceva de mâncare, șeful centrului C.I.A. promisese că va aduce niște caviar, ceea ce le dădu mai mult apetit la masă.

* * *

Leonid Volodia apăsă încă puțin pe limba broaștei de la clanță, care cedă, trosnind ușor. Se lipi imediat de perete, în caz că cineva îl putea surprinde în apartament, sau dacă cineva s-ar fi găsit înăuntru. Așteptă aproape un minut și apoi împinse ușa cu piciorul.

Nu se întâmplă nimic. Intră; închise în urma sa, așteptă până când mâinile nu-i mai tremurară și se apucă de lucru.

Dacă cineva l-ar fi surprins, tot planul ar fi căzut. Pentru moment nu putea să procedeze altfel.

După un sfert de oră de căutări, găsi, în sfârșit, ceea ce dorea. Avea mult de lucrat; își deschise valiza și începu să lucreze.

Capitolul XVI

Elko Krisantem trecu cu mai mult de o suta la oră prin intersecția din Holland Road, supravegheat de un Rover albastru al poliției, staționat în mijlocul intersecției pentru a bloca circulația. Nu mai erau decât doua mile de parcurs până la autostrada M4, ce ducea spre aeroportul Heathrow. In spatele Daimler-ului, Silverman era încadrat de Malko și de Zina Sabet. Cu fața spre ei, așezat pe una din straportine, Chris supraveghea spatele mașinii. În față, Milton Brabeck, menținea legătura radio cu mașinile Scotland Yard-ului printr-o stație. Două mașini Rover albastre ticsite de polițiști de la „ Special Branch „ încadrau Daimler-ul, mergând una lângă alta pentru a bloca intersecțiile. Mașina blindată „ Mini „ a lui Pat Davis mergea în spatele Daimler-ului, urmată de un Zil al Ambasadei sovietice, în care se găsea Vladimir Suslov. Datorită celor două mașini Rover, convoiul zbura cu peste 120 la oră în Londra încă pustie, la acea oră. Cu asemenea viteză, unui trăgător aflat undeva la pândă i-ar fi trebuit un noroc imens să-l poată ținti pe texan. Silverman care părea să fi dormit prost în timpul nopții, se întoarse spre Malko și îi spuse în rusește:

— În sfârșit sunteți mulțumit. Plec la Moscova: toată lumea va câștiga mulți bani, în plus mă voi despărți de Pamela.

Nicolas se găsea într-o stare proastă și nu căuta sa-și ascundă deznădejdea. Lui Malko i se făcu milă de el.

— Nicolas, spuse el, înțeleg ceea ce simți, dar recunoașteți că nu C.I.A. vă face să rupeți legătura cu ea. Pamela vă părăsește de bună voie. Sunt lucruri care se pot întâmpla oricui.

Nicolas surâse puțin sarcastic.

— O să-i aduc un mantou de zibelină... un cadou de despărțire.

— Și cu cel promis Zinei vor fi două, glumi Malko.

Texanul zâmbi forțat.

— Dacă semnăm contractul, voi putea acoperi cu zibelină toți pereții casei mele. E o afacere în genul marilor șantiere din Egipt.

— O să rămâneți în istoria țarii dumneavoastră! spuse Malko.

După ce traversă în goană Hammersmith-ul convoiul intră pe autostrada M4, accelerând și mai tare.

— Într-un sfert de oră, vom fi la Heathrow, anunță Malko.

Zina Sabet își puse picioarele unul peste celălalt așteptând zborul. În ciuda orei matinale, era machiată ca regina din Saba, iar ținuta ei atrăgea atenția oricui. Purta o bluză transparentă, fusta era dreaptă, despicată în față și în spate descoperindu-i picioarele, ciorapii erau negri cu dungă la spate. Totuși ținuta îndrăzneață a Zinei îl lăsa rece pe Nicolas.

Autostrada M4 era pustie. Convoiul trecea în goană prin mijlocul câmpiei engleze înecată în ceață. Malko se ruga în sinea lui ca Leonid Volodia să treacă mai repede în lumea celor drepți.

Cele două reactoare ale avionului Learjet erau puse în funcțiune umplând aerul cu un zgomot asurzitor. Avionul staționa la o oarecare depărtare de aerogara principală, de-a lungul împrejmuirii ce separa aeroportul, în fața gării navlului. Cele două mașini Rover ale serviciului C.I.A. opriseră la o distanță respectabilă, iar polițiștii englezi de la „ Special Branch" se așezară în jurul avionului rusesc.

Vladimir Suslov ieși din Zil și se îndreptă spre Malko. Îl privi pe acesta drept în ochi, cu o privire pătrunzătoare. Pat Davis stătea de vorbă cu Nicolas Silverman. Zgomotul reactoarelor asigura o discreție totală conversațiilor.

— Cred că i-ați dat o importanță prea mare acestui Volodia, zise Malko.

— Nu. Dumneavoastră ați fost mai tare ca el și ați avut noroc, chiar mult noroc.

— Avionul nu ar putea fi sabotat?

Vesel, Suslov dădu din cap:

— Imposibil, a sosit ieri de la Moscova. Patru persoane au rămas continuu înăuntrul și în afara avionului. Nimeni nu a putut să se apropie. Au făcut chiar și analiza kerosenului. Echipajul este al nostru. Puteți pleca liniștit. în momentul în care roțile acestei minunății vor părăsi solul, să deschideți o sticlă de vodcă și s-o beți. Sunteți sub protecția mea și nu trebuie să vă temeți de nimic!

Malko îi răspunse cu un surâs, în ciuda tensiunii care-l stăpânea. Un colaborator al C.I.A.-ului sub protecția K.G.B.-ului era într-adevăr un lucru special. Îi întinse mâna sovieticului:

— Ei bine, pe curând.

— Pe curând, zise Suslov. Vă mulțumesc.

În loc să-i strângă mâna lui Malko, îl cuprinse în brațe cu putere și-l sărută de trei ori, direct pe gură sub privirea îngrozită al lui Chris Jones si a lui Milton Brabeck.

* * *

Malko își puse centura de siguranță și privi prin hublou. Avionul începu să meargă pe pistă. Vladimir Suslov se urcase în Zil. Singurul rămas pe pistă, agitându-și vesel brațele era Pat Davis. Apoi aripa avionului îl acoperi pe american. Aparatul prinse viteză pe pista de zbor.

În interiorul avionului erau șase locuri confortabile, trei pe o parte și trei pe cealaltă, despărțite de un culoar îngust. Nicolas Silverman și Zina Sabet ocupaseră primul rând. Malko și Chris al doilea, iar Milton Brabeck împărțea al treilea rând cu un civil sovietic, ofițer K.G.B. responsabil de zbor... Un zbor într-adevăr special. Malko închise ochii și se destinse, zguduit puțin de asperitățile cimentului. Avionul se răsuci și se lansă pe pistă în vuietul reactoarelor. Malko se uită la ceas. Cu decalajul orar, ar fi aterizat la aeroportul Vnukovo de la Moscova chiar la ora prânzului. De aici, gorilele urmau să ia un avion de la Panam spre New York. Malko își scoase pașaportul și privi viza sovietică. A fi pus-o în ramă. Trosnetul roților intrând în lăcașul lor, îl făcu să tresară. În sfârșit, Nicolas Silverman era viu și nevătămat, în avion, neatins de Leonid Volodia. Totuși, nu

reușea să-și savureze victoria pe deplin; liniștea celor două zile precedente contrasta prea mult cu înverșunarea din trecut a lui Volodia, de a se debarasa de texan. Pentru a se liniști, Malko trecu în revistă, mental, toate pericolele posibile. Bagajele fuseseră controlate de gorile. Avionul începu să ia o ușoară altitudine printre nori. Nicolas ațipise. Zina Sabet scotoci în geantă și începu să-și refacă machiajul. Malko o văzu luând un tub de Hair Spray și făcând gestul de a-și vaporiza părul. Dar nu ieși nimic. Cu un surâs, Zina se întoarse spre Malko.

— Puteți să-mi deblocați spray-ul? Nu iese nimic deși sunt sigură că este plin.

Malko luă containerul, apăsă pe declanșatorul care se lăsă în jos sub presiunea degetului, fără să iasă ceva din tub. Vru să-i spună că „este gol" când își dădu seama că acest container lung de aproximativ douăzeci și cinci de centimetri cântărea mai mult de o livră. Îl examină cu atenție. Brusc avu impresia că inima i se oprește și că stomacul îi devine greu ca plumbul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă libaneza văzându-i expresia.

— Nimic, răspunse Malko.

Se ridică, fără să lase containerul din mână, și se îndreptă spre cabină. Cei doi piloți ruși se întoarseră văzându-l lângă ei.

— Încetați imediat să luați altitudine, le spuse Malko în rusește.

Avionul continua să se înalțe cu 1.500 picioare pe minut, zguduit printre nori. Pilotul sovietic îl fixă pe Malko, împietrit.

— Ce se întâmplă?

— S-ar părea că avem o bombă cu compresiune la bord, anunță Malko.

* * *

— Cred că fundul tubului a fost sudat!

Chris Jones îi arătă o linie albă subțire care înconjura baza containerului. Nicolas Silverman se trezi. Responsabilul de zbor K.G.B. se aplecă și el peste obiectul suspect. Era vizibil preocupat.

— Știți ce-ar putea fi? zise Malko. O bombă cuplată la o capsulă aneroidă. La o anumită înălțime, capsula se umflă și declanșează detonatorul. Cu câțiva ani înainte, palestinienii au pus o bombă similară într-un Coronado de la Swissair făcându-l să explodeze...

Era ușor de meșterit, cu ajutorul unui altimetru vechi, o baterie și un detonator. Se putea regla explozia pentru orice altitudine, dacă socoteai că o diferență de presiune de 1 milibar corespunde cu o schimbare de altitudine de optzeci de metri...

Pentru moment, avionul se învârtea în cerc deasupra Mării Mânecii, la trei mii de picioare altitudine, după ce se ceru aterizarea turnului de control de la Heathrow.

— Poate fi chiar și o bombă cu efect întârziat, subliniă Chris Jones, cu trăsăturile încordate.

— Ce facem? întrebă sovieticul. Am cerut la Heathrow o „emergency landing". Putem ateriza în douăzeci de minute.

— Până atunci putem sări în aer, remarcă Malko. Dealtfel s-ar putea ca sistemul să fie și mai sofisticat decât credem: de exemplu, să acționeze și să explodeze chiar în momentul coborârii avionului...

Cu geniul lui Theodore Ward, nimic nu era imposibil... Malko privi cilindrul metalic, atât de inocent în aparență. Era negru de furie. Deci, Leonid Volodia nu renunțase... Dacă ar scăpa cu bine, gândi Malko, ar merita o întâlnire de reglare a conturilor între ei doi... Acest tub „fals" de spray nu a intrat singur în geanta Zinei.

— Cereți la Heathrow să vă pună pe linia de așteptare, cel mai aproape posibil de zona terminală a pistei, spuse Malko pilotului sovietic. Vom încerca să dezamorsăm mecanismul ăsta înainte de a ateriza. Chemați turnul de control, să ne găsească un specialist cu care să ne pună repede în legătură...

Zina avea o paloare cadaverică.

— Nu înțeleg, spuse ea, ieri dimineață am folosit acest spray.

— Nu este vina dumneavoastră, spuse Malko. Cineva a știut că plecați la Moscova cu dl. Silverman, a intrat la dumneavoastră în timp ce erați plecată și a făcut acest trucaj.

Chris Jones puse cilindrul pe o pernă așezată pe scaun și deschise o mică servietă ce conținea întotdeauna câteva instrumente utile în cazuri de urgență. Scoase un ferăstrău minuscul pentru tăiat metale.

— Cred că pot să-l tai pe unde a fost sudat, spuse el.

Zina Sabet își duse mâna la gură, îngrozită:

— Și dacă explodează?

Malko dădu din cap cu fatalism:

— Vom face tot posibilul să nu explodeze!...

Nicolas Silverman, întors la locul său, observa scena fără să scoată un cuvânt.

Cei doi piloți lăsaseră ușa cabinei deschisă. Avionul își continuă zborul pe orizontală, zguduit din când în când.

Chris Jones se așeză în genunchi pentru a-și asigura echilibrul, luă cilindrul cu mâna stângă, ferăstrăul în dreapta și începu să taie metalul cu un gest precis. Malko își simțea inima gata să-i sară din piept.

* * *

Mișcarea de „du-te, vino" a mâinii lui Chris Jones era perfect simetrică. Din cauza zgomotului reactoarelor, scrâșnetul ferăstrăului era aproape imperceptibil, și totuși lui Malko acest zgomot îi răsuna în cap cu o intensitate dureroasă. La fiecare secundă containerul putea să explodeze, provocând moartea imediată a tuturor.

Lama tăiase aproximativ două treimi din cilindru. Copilotul îl chemă pe Malko pentru a-i da o cască radio.

— Am contactul cu specialistul, anunță sovieticul.

Imediat, o voce necunoscută întrebă în mod distinct în ciuda zgomotului de fond:

— Sir, descrieți-mi obiectul.

Malko îi spuse. Specialistul englez ezită câteva secunde înainte de a spune:

— Dacă este vorba de un mecanism care se declanșează prin decompresie, atunci este compus dintr-un barometru conectat la o baterie electrică și un detonator. Plus explozibilul. Dar sunt uimit de dimensiunea mică pe care o are. Dacă nu

cumva este vorba de un exploziv cu o putere foarte mare de distrugere.

— Cum trebuie să procedăm? întrebă Malko.

— Continuați să tăiați baza, ordonă specialistul, apoi spuneți-mi ce vedeți în interiorul cilindrului.

— O.K., zise Malko, rămâneți pe linie.

Malko se întoarse în cabină. Cu o ultimă mișcare de ferăstrău, Chris detașă fundul cilindrului. În interior, Malko zări un soi de săculeț din cupru. Era probabil capsula aneroidă. Plecă din nou spre cabină, luă receptoarele și descrise ceea ce vedea.

— Bine, zise specialistul. Cel mai bine ar fi să scoateți încet conținutul în întregime, care probabil a fost pur și simplu introdus în cilindru. Atenție, să nu debranșați nici un fir... Bateți ușor în partea de sus a containerului.

Malko se deplasă din nou. Luă cilindrul din mâinile lui Chris, se instală pe scaunul său, puse o pernă pe genunchi, strânse cilindrul cu mâna stângă și cu palma dreaptă lovi ușor partea de sus a cilindrului. Capsula aneroidă nu se mișcă nici măcar un milimetru.

Sau sfatul specialistului nu fusese bun, sau Malko nu lovise suficient de tare...

Oprindu-și respirația, lovi a doua oară. Avu senzația că-și bate un cui în propriul sicriu... dar de data asta i se păru că micuța capsulă alunecase un milimetru. Încurajat, începu să bată cu lovituri ușoare și scurte.

— Ei, atenție! făcu Chris Jones.

Și lui îi era cumplit de frică; fruntea îi era plină de transpirație. Zina își încrucișase degetele și fixa cu privirea cilindrul, având un aer rătăcit. Cei doi piloți sovietici își întorceau continuu capul spre Malko și Chris.

Malko încercă să nu se gândească la nimic.

Deodată auzi un răgnet lângă el.

— Oprește!

Chris Jones urlase. Nicolas Silverman se dăduse înapoi, involuntar.

Capsula de cupru ieșise complet din container chiar în acel moment și căzuse pe pernă. Trei fire negre atârnau, venind din

interiorul containerului. Era într-adevăr un altimetru vechi. Unul dintre fire era fixat pe un plot sudat pe cadran, în dreptul cifrei 100. Adică zece mii de picioare, altitudinea la care mașinăria infernală ar fi putut să se declanșeze. Alt fir intră printr-o gaură minusculă în interiorul capsulei.

Malko trase încetișor; avea gura uscată de emoție. Nu mai auzea nimic. Era concentrat total asupra mâinilor sale.

— Încep să iasă, zise Malko dintr-o suflare.

Firele ieșeau, trăgând ceva în urma lor. Malko continuă fără să se oprească ... Apăru cilindrul unei baterii electrice, legat de o capsulă și de ceva care semăna cu un creion mic, uzat. Firele continuau. Malko îl scutură pentru ultima oară, făcând să apară două fiole de sticlă de vreo zece centimetri cubi, fixate cu scotch negru. Una din fiole conținea un lichid galben, cealaltă, un praf granulat gri. Malko privi în capătul containerului: nu mai era nimic în interior. Simți că i se ia o piatră de pe inimă.

— Cred că am reușit, spuse el.

Privea piesele infernale ale bombei așezate cu mare atenție pe o pernă albă, ca pe un foetus obscen. Nu mai era nici exploziv... nici sistem cu efect întârziat. Cu infinite precauții îi dădu lui Chris Jones perna care și-a pus-o mai întâi pe genunchi și apoi o duseră cu cea mai mare grijă în cabină. Specialistul englez asculta cu atenție descrierea detaliată și anunță:

— Pentru dezamorsarea acestui mecanism, idealul ar fi injectarea unui lichid cu coagulare rapidă în capsula aneroidă. Dar nu aveți ce vă trebuie pentru acest lucru.

— Putem să tăiem firele, propuse Malko.

Vocea specialistului se tensionă:

— În nici un caz, spuse el. Mai poate exista un sistem secundar de declanșare bazat pe extracurent de ruptură. Nu trebuie să atingeți nimic.

— Nu e nici un risc să explodeze la coborâre? întrebă Malko.

Liniștea care se lăsă îi păru interminabilă. Se auzea numai fâșâitul radioului.

— Nu cred, spuse în cele din urmă specialistul, dar bineînțeles, nu pot să vă garantez 100%. Vă sfătuiesc totuși să riscați. E mai puțin periculos decât să tăiați firele.

Era încântător. „Eroismul" la distanță privind viața altora este întotdeauna ușor. În cel mai rău caz se va auzi o bubuitură puternică în urechile acestui specialist în mașini infernale.

— Ce reprezintă această pudră și acest lichid? întrebă Malko.

Din nou se lăsă liniște. Apoi englezul spuse cu o voce ezitantă:

— Nu sunt sigur, dar ar putea fi vorba de cianură de potasiu și de o soluție de acid sulfuric. În acest caz, detonatorul ar servi numai pentru a potența cele două produse care, combinându-se, produc acid cianhidric, extrem de toxic... Malko avu senzația că i se usucă gura. În anumite închisori din Statele Unite, se făceau execuții capitale în acest mod. E suficient să inspiri o gură din acest produs pentru a avea o moarte imediată. În cazul lor, cabina s-ar fi umplut rapid cu un gaz mortal, care ar fi acționat în câteva secunde.

— Vă mulțumesc, zise Malko. Acum vom încerca să aterizăm.

Malko se întoarse spre pilot.

— Vladimir Suslov este la curent cu ceea ce se întâmplă?

— Da, spuse sovieticul, este la Heathrow.

— Foarte bine, zise Malko. Anunțați-l că începem aterizarea.

Malko ieși din cabină. Nicolas Silverman îl privea cu un aer resemnat.

— Cu siguranță, spuse el, îmi este scris să nu ajung la Moscova.

* * *

Malko privea mecanismul infernal așezat pe genunchii săi. Nimeni nu mai scosese o vorbă de când avionul începuse să coboare spre Heathrow. Dacă ar fi funcționat, atentatul ar fi fost o crimă perfectă... Avionul s-ar fi prăbușit dintr-o cauză total necunoscută. Mai exista încă riscul, mic, ce-i drept, ca detonatorul să se declanșeze, dar fiecare secundă trecută era o victorie.

Malko văzu solul prin hublou, zări Zilul negru al rușilor care mergea cu mare viteză pe o bandă a pistei. Dar nici urmă de Pat Davis cu mașina lui blindată Mini. Ceea ce însemna că englezii nu preveniseră C.I.A.-ul de ceea ce se întâmplase. Această inițiativă nu putea veni decât de la Sir Bradley și confirma bănuielile lui Malko și a lui Suslov. O singură persoană, în afara sovieticilor, știuse că Zina Sabet urma să plece la Moscova: Pat Davis, șeful stației de emisie C.I.A., la Londra. Roțile avionului atinseră solul cu ușurință. O aterizare de vis. Lui Malko îi veni să strige de bucurie. Atentatul fusese ratat. Acum, îi mai rămânea să regleze conturile cu Volodia. Înțelegea foarte bine că urma ultima tentativă a lui Leonid Volodia, oricât l-ar fi costat.

Capitolul XVII

Fără nici un cuvânt, Vladimir Suslov îl strânse în brațe pe Malko. Sovieticul părea sincer emoționat.

Trei agenți K.G.B. veniți cu el îl înconjurară pe Nicolas Silverman coborât din avion cu un aer absent; Zina Sabet era agățată de brațul lui, palidă și trasă la față. Numai Chris Jones și Milton Brabeck păreau că fac față situației. În trusa cu ustensile, Chris Jones transporta mecanismul infernal.

Reactoarele avionului se opriră în sfârșit. Vladimir Suslov îl privi pe Malko drept în ochi.

— De data asta, au fost aproape de reușită, spuse el cu amărăciune.

— Cine, ei?

— Patrick Davis și ticălosul de Volodia.

Malko nu avu curajul să protesteze cu violență. Într-adevăr, acum erau destule elemente împotriva șefului stației C.I.A. la Londra. Mai întâi fotografia, apoi furia lui de a-l lichida pe Theodore Ward, cecul și faptul că el era singurul care știa că Zina urma să plece la Moscova cu Silverman. Erau oricum suficiente probe...

Malko înfruntă, totuși, privirea pătrunzătoare a rusului:

— Susțineți în continuare că Pat Davis este amestecat în atentate?

Suslov surâse plin de siguranță:

— Nu este amestecat. El le conduce. El este ofițerul de legătură a lui Leonid Volodia. Cum credeți, că Volodia căutat

de serviciul secret M.I.6 și de Special Branch ar putea să se ascundă la Londra dacă n-ar fi fost ajutat?

Malko sări peste răspuns.

— Știți unde se află?

— Da, spuse sovieticul. Într-o „safe house" folosită de C.I.A. la Londra. Dar numai Pat Davis cunoaște adresa.

De data asta era o acuzație precisă, verificabilă. Malko reflectă câteva secunde.

— Foarte bine, spuse el. Să vedem ce trebuie făcut. Puteți să-l duceți pe domnul Silverman la Ambasada sovietică? Cel puțin pentru câteva ore; desigur, împreună cu cele două persoane care-l însoțesc.

— Bineînțeles, spuse Suslov, pot rămâne cât de mult vor.

— Voi vorbi cu Silverman, spuse Malko.

Se îndreptă spre texan. Acesta părea din ce în ce mai detașat, cu gândul parcă aiurea, de parcă evenimentele nu l-ar fi privit. Privirea îi era vagă, imprecisă.

— Domnule Silverman, spuse Malko, cred că pentru siguranța dumneavoastră, ar fi bine să petreceți douăzeci și patru de ore la Ambasada sovietică. Sunt pe punctul de a găsi persoana care a organizat aceste atentate.

Texanul înălță din umeri cu indiferență.

— Dacă vreți, dar debarasați-mă de târfa asta!

Nici măcar nu vorbise încet. Din fericire Zina tocmai stătea de vorbă cu gorilele... Această schimbare de atitudine nu-i prevestea nimic bun lui Malko. Căută să-i întîlnească privirea lui Nicolas Silverman, dar în zadar.

— Ce v-a făcut Zina? întrebă el. Nu are nici o vină în acest incident.

— Nu-mi pasă de ea, mormăi texanul. Am fost un imbecil că am luat-o cu mine. Pe Pamela aș fi vrut s-o am cu mine, la Moscova...

Malko preferă să nu răspundă. Toate deciziile raționale ale lui Nicolas începuseră să se topească precum zăpada la soare.

— O să aveți timp s-o convingeți, spuse el. Am s-o caut în timpul zilei... Acum plecăm.

Cu părere de rău, Nicolas Silverman îl urmă pe Malko spre Zil.

* * *

— O „safe-house"? zise Pat Davis. Da, bine înțeles, dar...

— Cred că numai acolo Dl. Silverman va fi în siguranță, în așteptarea unui nou voiaj spre Moscova. Trebuie să aveți o asemenea locuință. Toate stațiile de emisie C.I.A. au așa ceva.

La celălalt capăt al firului se așternu tăcerea. Malko aștepta, singur, în imensul birou pus la dispoziția sa de Vladimir Suslov, la primul etaj al Ambasadei sovietice.

Îi povestise la telefon incidentul din avion. Bineînțeles, fără să facă vreo aluzie la ceva, precizã chiar că Silverman ceruse el însuși să fie găzduit la Ambasada sovietică, nefiind în siguranță la el acasă.

— Foarte bine, zise în sfârșit șeful stației C.I.A. cu o voce absolut naturală. Dar trebuie să cer mai întâi la Washington o „clearance" [1]. Veniți pe la orele trei, nu pot să iau legătura cu nimeni înainte de această oră.

— Perfect, aprobă Malko. Voi fi la orele trei la dumneavoastră.

Malko închise telefonul. Era tensionat și dezamăgit. Ceva în sinea lui îi spunea că este pe punctul de a descoperi adevărul.

Ieși din cameră. Nu era nici un risc ca Silverman să comunice cu Pat Davis. Suslov dăduse ordin ca Silverman să nu primească nici un apel telefonic, îl găsi pe Chris într-un fel de sală de așteptare. Malko se îndreptă spre el.

— Chris, zise el, aș vrea să mă așteptați la orele trei și jumătate în holul ambasadei. Dacă voi întârzia, să mă așteptați, și mai ales să nu spuneți nimic nimănui.

— Ce se întâmplă? întrebă Chris.

— S-ar părea că am găsit pista spre Volodia, îl anunță Malko.

* * *

Pat Davis îl primi pe Malko cu un zâmbet, dar în spatele ochelarilor își ferea privirea de ochii acestuia.

---

1. Autorizație.

— Ați reacționat fantastic de bine, în dimineața asta, zise el cu căldură. Fără dumneavoastră, ar fi fost un dezastru... Acest Volodia este într-adevăr diabolic...

Americanul luă o hârtie și i-o întinse lui Malko.

— Da, este în regulă. Iată adresa.

Malko luă hârtia și citi „33-36 Chester Square, apartament 3".

— Bineînțeles, spuse Pat Davis, nu puteți comunica această adresă nimănui. Luați mașina mea care se află în garaj, mergeți să-l luați pe domnul Silverman și însoțiți-l chiar dumneavoastră.

— Voi face întocmai, îl asigură Malko.

— Să mă țineți la curent, îi ceru Pat Davis. Iată cheile de la mașina mea. Voi telefona pazei să vă lase să ieșiți cu mașina din clădire.

Îl însoți pe Malko până la ascensor. Imediat ce ușile se închiseră, Malko apăsă pe butonul parterului. Era uimit din cale afară. Oare Suslov nu-i servise o abilă dezinformare? Pat Davis îi dăduse cu mare ușurință adresa a ceea ce era de presupus a fi „ascunzătoarea lui Volodia".

Într-adevăr, această afacere ascundea din ce în ce mai multe mistere.

Zărindu-l pe Malko, Chris Jones își ascunse în buzunarul paltonului ediția engleză a revistei Penthouse... Se rușina. Bineînțeles — era altceva un abonament la Hustler...

— Vom face o plimbare, zise Malko, acolo unde se află „prietenul" nostru Volodia...

Chris Jones zâmbi.

— Nu ar fi prea devreme? Dl. Pat Davis v-a dat cale liberă?

— Într-un fel, da, răspunse Malko.

Ajunseră la garaj. Mașina blindată „Mini" era parcată aproape de ascensor. Automat, Malko se îndreptă spre stânga, observând în ultimul moment că volanul mașinii era pe dreapta.

Chris Jones deschise portiera:

— Nu-i nimic, spuse el, conduc eu. Mă amuză să văd cum merge cutia asta de sardele. O să am impresia că merg la târg.

Malko nu insistă și se instală alături de Chris. De mult timp șofatul nu mai prezenta interes pentru el. Mașina coborî în

Grosvenor Place, o luă la dreapta în Carlos Place, încercând să ajungă în Piccadilly prin labirintul străduțelor din Mayfair. După câteva zig-zag-uri, ajunse în Hill Street care ducea în Hyde Park.

— Luați-o chiar pe Hill Street, îl sfătui Malko, întoarceți apoi în South Audley Street și apoi vom ajunge în Hyde Park Corner.

Gorila ascultă, făcând să vibreze motorul micuței mașini. Cu 60 la oră, ajunse în intersecția cu South Audley Street.

— Ei, atenție! avertiză Malko.

— E-n regulă, făcu Chris, luând un viraj la stânga. Numai că uitase două lucruri. Mai întâi, South Audley Street, contrar lui Hill Street nu era în sens unic. Apoi, în Anglia se conduce mașina pe stânga... Prins de viteză, făcu virajul în plin pe partea dreaptă în South Audley Street. Taxiul care sosea din față, ținând stânga, nu avu timp să frâneze.

— Shit!

Înjurătura lui Chris Jones se pierdu în pocnetul calandrelor care se zdrobiră unul de altul. Malko se lovi cu capul de parbriz.

Cu o lovitură de umăr, Chris deschise portiera și ieși. Șoferul de taxi ieși și el, privind botul mașinii cu un aer catastrofal și scuturându-și capul.

— Îmi pare foarte rău, zise Chris rușinat. Șoferul mormăi ceva ce nu părea a fi prea amabil. Malko coborî și el și examină stricăciunile. Nu mai puteau folosi mașina; roata stângă din față, era blocată de aripa zdrobită.

Trebuie să telefonăm la un garaj, spuse el, întorcându-se spre Chris Jones.

Dar gorila nu părea că-l aude. Chris stătea cu gura deschisă ca și cum s-ar fi sufocat și se clătina pe picioare de parcă ar fi băut.

— Chris, strigă Malko. Ce s-a întâmplat?

Gorila reuși să-și smulgă cravata, sprijinindu-se pe Austin pentru a nu cădea. Șoferul de taxi îl privea stupefiat. Totuși șocul nu fusese atât de violent.

Malko se apropie de american și îl luă de braț.

— Dumnezeule, murmură Chris Jones cu o voce de copil, nu mai pot să respir.

Pe frunte îi apărură broboane de sudoare. Era livid. Deodată alunecă pe lângă mașină și căzu la pământ. Ajutat de șoferul de taxi, Malko îl întinse pe jos. Cu gura deschisă, Chris Jones respira cu greutate și foarte neregulat. Niște gură-cască începură să se strângă în jurul lor.

— Chemați repede o ambulanță, ceru Malko șoferului de taxi.

Șoferul se repezi spre vitrina albastră a magazinului Purdey, cel mai mare negustor de arme de vânătoare din lume.

În spatele taxiului, mașinile începură să se strângă. Malko puse mâna pe pieptul lui Chris și-i simți bătăile neregulate ale inimii. Americanul respira din ce în ce mai greu. Se aplecă peste Chris și un miros ciudat îi pătrunse în nări. Îi trebuiră câteva secunde să-și dea seama că respirația lui Chris avea un miros de migdale amare.

Se dădu înapoi, uluit. Mirosul ăsta însemna un singur lucru: otrăvire cu cianură.

* * *

Medicul în bluză albă, îngenunche lângă Chris, care era întins pe spate, cu fața vineție. Ambulanța tocmai sosise de la Saint Andrew Hospital. Un „bobby" dirija circulația cu greutate în South Audley Street, în mijlocul a câtorva zeci de gură-cască.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— O otrăvire, spuse Malko. Doctore, există un antidot pentru cianură?

— Otrăvire? făcu medicul uimit. Dar, cum...

— Vă explic mai târziu. Există vreun antidot?

Medicul se gândi câteva momente:

— Da, nitratul de sodiu. Dar, nu am la mine.

— Aduceți-l repede!

Doi infirmieri îl puseră pe Chris pe o targă. Acesta respira tot mai greu. Malko se ridică; simțea că-i ard tâmplele... Cum a fost Chris otrăvit, se întrebă el și mai ales de ce? Privea încă tulburat, ambulanța îndepărtându-se, când, brusc, își dădu seama că cel vizat fusese el, nu americanul. După cum stăteau

lucrurile, Malko nu trebuia să ajungă vreodată în Chester Square...

O mașină de depanare sosise din Hill Street, chemată de poliție. Malko luă hârtia pe care i-o dăduse mecanicul și porni pe jos spre hotelul Hilton. Înainte de toate, trebuia prevenit Vladimir Suslov. Atentatul ăsta însemna că se pregătea ceva sigur împotriva lui Nicolas Silverman.

* * *

Rămas pe gânduri, Malko auzi telefonul sunând. O voce necunoscută îl întrebă:

— Dumneavoastră sunteți domnul care a avut un accident în South Audley Street?

— Da, spuse Malko, de ce?

— Vă telefonăm de la St. James Garage. Sir, se întâmplă ceva neobișnuit.

— Vin imediat, spuse el.

Puse receptorul în furcă, felicitându-se de a nu-l fi prevenit încă pe Pat Davis, de accident. Înainte de a pleca, formă numărul de telefon al lui Sir Bradley. Evenimentele se precipitau.

* * *

Mecanicul în salopetă albastră era întins pe un sac chiar pe pardoseala garajului și respira rapid, gemând.

Erau exact aceleași simptome pe care le avusese Chris Jones. Mecanicul avea fermoarul salopetei deschis până în dreptul stomacului. Privirea-i căzu pe mașina „Mini", mai precis pe partea zdrobită din față.

— Ce a făcut, cu exactitate? întrebă el.

Garajistul se scărpină în creștetul capului și zise încurcat.

— Nimic special. A îndreptat aripa din față și a adus mașina aici, șofând. Nu au trecut nici zece minute și a avut o stare de leșin; a spus că nu mai putea respira și că-l durea îngrozitor capul.

Era clar! Negru de furie, Malko înțelese ce se întâmplase.

— Puteți să-mi demontați volanul acestei mașini? întrebă el: dar vă rog să-l atingeți cât mai puțin posibil. E suficient să desfaceți piulițele din centru... Trebuie să-l duc imediat.

Garajistul îi aruncă o privire cu coada ochiului.

— Nu știu dacă pot să fac asta, Sir. Totul mi se pare ciudat... Poate ar trebui să prevenim poliția. Nici nu termină bine de vorbit, că în rampa de acces apăru un Jaguar negru cu doi polițiști la bord.

Unul dintre ei era polițistul care condusese acțiunea de la cimitir.

— Dânșii sunt tocmai cei de care avem nevoie, spuse Malko, i-am chemat eu însumi.

* * *

Chris Jones respira bine, având pe față o mască de oxigen. Părea imens în patul îngust de la Intensive Care Unit.

— E în afară de orice pericol, îl anunță internistul.

Era într-adevăr o otrăvire cu cianură. Chris deschise ochii și îi surâse vag lui Malko.

— Nu știu ce am avut... Aveam amețeli puternice și mă înăbușeam.

— O să vă explic ce s-a întâmplat, zise Malko. Odihniți-vă. Totul va fi bine...

Pe culoare, internistul se apropie de Malko cu un aer încurcat:

— Sir, spuse el, am fost nevoiți să prevenim Scotland Yard-ul. Acest om avea o armă asupra sa și...

— Ați procedat foarte bine, spuse Malko.

Chris Jones fusese salvat; asta era cel mai important. Malko ieși din spital și luă un taxi pentru a se întoarce la Hilton. Înainte de a se duce în Chester Square avea nevoie de o confirmare decisivă.

* * *

Secretarul, tăcut ca de obicei, deschise ușa biroului lui Sir Bradley și dispăru discret pentru a-l lăsa pe Malko să intre.

Acesta păși pragul biroului cu o mică strângere de inimă. Șeful serviciului M.I.6 se ridică și îl întâmpină cu amabilitatea-i obișnuită. Îi oferi lui Malko un loc în fotoliu și se așeză alături de el. Britanicul vorbi primul.

— Dragul meu, cred că ai scăpat ca prin urechile acului...

— Ce ați găsit? întrebă Malko.

Englezul surâse caustic:

Volanul acestei „Mini" era impregnat cu un produs invizibil cu ochiul liber. Baza era un lichid cu proprietatea de a pătrunde în epidermă, având principiul activ al acidului cianhidric. Impregnarea se face prin contactul mâinilor cu volanul. După rezultatul laboratorului, soluția fusese dozată să provoace moartea unui om de aproximativ o sută șaizeci de livre, după opt minute.

Malko îl ascultă, împietrit.

— Dl. Jones a scăpat din două motive, continuă Sir Bradley. Nu a ținut mâinile pe volan decât trei sau patru minute; apoi, el cântărește aproape cu douăzeci de livre mai mult decât dumneavoastră.

Era tentativa de asasinat cea mai vicioasă, încercată asupra lui Malko, vreodată.

— Vă mulțumesc, spuse Malko.

— Apropo, spuse Sir Bradley surâzând, am aranjat volanul la loc, iar garajistul a fost sfătuit să nu spună nimănui, nimic.

Colegul lui se va alege cu câteva zile de spitalizare. Se așternu tăcerea. Malko își spuse că Sir Bradley se gândea probabil la același lucru ca și el. Numai Pat Davis știa că Malko urma să folosească mașina. Nu știa bineînțeles, că Jones avea o întâlnire cu Malko. Si Bradley îl observă pe Malko trăgând din pipă.

Malko înțelese că orice ar fi gândit Sir Bradley, nu ar fi spus nimic ce ar fi putut să-l incrimineze pe șeful stației de emisie C.I.A., la Londra, Pat Davis.

Trebuia să-i lase pe americani să-și spele rufele murdare în familie.

Sir Bradley se ridică, ceea ce însemna că întrevederea luase sfârșit. în pragul ușii, îi spuse lui Malko într-o manieră sibilinică:

— Sper că vă veți duce misiunea la bun sfârșit.

Malko ieși în Queen Ann Street și se îndreptă pe jos spre St. James Park. Își pipăi, mașinal, pistolul Hi-Standard din fundul buzunarului. Strigă un taxi. Acum era aproape sigur unde îl putea găsi pe Leonid Volodia.

Capitolul XVIII

Malko examină fațada din cărămidă roșie a imobilului cu numărul 33-36. Era cu siguranță, un imobil mai mare dècât celelalte case care se aflau pe străduța liniștită Chester Square. Părea un loc elegant, nu foarte departe de Belgravia Square. C.I.A. își alesese bine „safe houses".

În fața numărului 33, se afla o biserică veche înnegrită de timp.

Malko intră în holul imobilului și privi numele scrise pe cutiile poștale. La cutia apartamentului 3 nu era nimic. Zări o scară care ducea la subsol, și coborî.

Parte de jos a imobilului era formată din mai multe apartamente care aveau un culoar comun.

Malko găsi fără greutate apartamentul cu numărul 3 și rămase nemișcat în fața ușii. În imobil era o liniște absolută.

Ar fi fost mai degrabă rolul serviciului „Special Branch" să vină să-l caute aici pe Leonid Volodia. Și bineînțeles, gândi Malko, mai puțin riscant. Dar, Sir Bradley hotărâse așa; altfel i-ar fi spus. Malko avea impresia că britanicul dorea un pact tacit. Servicul secret M.I.6 nu voia să se amestece în afacerile interne ale C.I.A.-ului. Era prea delicat.

Iată de ce, chiar de la început, șeful serviciului M.I.6 colaborase cu Malko, cu atâta atenție. Sir Bradley știa, cu siguranță, mult mai mult decât îi spusese lui Malko.

„Nachrichtendienst ist Herrendienst".

Britanicii erau, desigur, oameni cu simțul umorului, dar negru. Malko își scoase pistolul Hi-Standard, se pregăti sufletește și bătu ușor la ușa apartamentului cu numărul 3.

Aștepta, având impresia că bătăile inimii făceau un zgomot asurzitor. De partea cealaltă a ușii se auzi un zgomot imperceptibil, un foșnet, ca și cum cineva se apropiase de ușă pentru a asculta.

Liniștea se prelungi.

Malko bătu din nou, întrebându-se dacă nu visa. De data asta, auzi un zgomot diferit, o ușă care se deschisese. Era cineva în apartament care încerca să fugă pe cealaltă ieșire, din spatele clădirii, lângă grilajul dintre trotuar și casă.

Malko încercă clanța: era încuiată cu cheia. Cu o lovitură de umăr lovi ușa, dar fu în zadar. Avea, probabil, un sistem de siguranță. Lăsă ușa și începu să fugă, urcând la suprafață. în hol dădu peste o doamnă în vârstă, care îl crezu nebun și ieși val-vârtej în Chester Square.

Nu se vedea nimeni.

Cel pe care-l urmărea traversase piața, dispărând. Se apropie de grilajul imobilului și zări o scară de fier care ducea la subsol. La apartamentul numărul 3 zări o ușă deschisă. Malko nu mai coborî. Strigă un taxi.

— În Grosvenor Square, la Ambasada americană, spuse le șoferului.

Singura persoană care putea acum să-l ajute să-l găsească pe Leonid Volodia, era șeful stației de emisie C.I.A., la Londra. De bună voie, sau obligat.

* * *

Janet, secretara lui Pat Davis, ridică capul văzându-l pe Malko și îi adresă un surâs binevoitor.

— Good afternoon, Mister Linge. Dl. Davis vă așteaptă?

— Nu este aici? întrebă Malko.

— Ba da, afirmă Janet, dar este cu cineva în birou. Doriți să-l așteptați câteva minute? O să-l anunț că ați venit.

Secretara apăsă pe butonul interfonului.

— Domnule Davis, domnul Linge este aici.

Așteptă câteva secunde, apoi, cu sprâncenele încruntate, repetă: Domnule Davis?

Malko se îndreptă direct spre ușa capitonată.

— Domnule Linge, așteptați!

Strigătul ofensat al lui Janet nu-l opri. Împinse prima ușă, apoi pe cea interioară, cu pistolul în mână și se opri în prag. Pat Davis nu putea să răspundă la interfon. Zăcea prăbușit pe fotoliu, cu fața plină de sânge; o tijă de metal îi ieșea din urechea dreaptă ca o excrescență monstruoasă.

— Dumnezeule!

Urletul lui Janet răsună în spatele lui Malko. Acesta făcu rapid turul biroului, examinând cadavrul. Sângele mai curgea încă. Moartea survenise cu câteva minute înainte. Vizitatorul venise pe la spatele lui Davis și îi străpunsese creierul instantaneu, cu o tijă de metal, ascuțită.

Malko se întoarse către Janet, care rămase împietrită de groază.

— Cine era cu el în birou?

Janet dădu din cap, bâlbâindu-se:

— Nu... Nu-i știu numele. Este domnul care nu merge niciodată cu ascensorul.

Ușa biroului lui Pat Davis care dădea spre ieșirea de serviciu era deschisă.

— Anunțați gărzile de jos, zise Malko, și pe cei de la garaj, să nu lase pe nimeni să iasă.

Malko ieși din birou, în fugă. La etajul doi cineva ieșea din ascensor, Malko intră rapid și apăsă pe butonul parterului.

Din ascensor ieși direct în holul principal, față în față cu un ofițer de Marină.Un sergent înaintă spre el cu mâna pe patul pistolului său de serviciu.

— Sir?

— Ați văzut pe cineva coborând pe scări? întrebă Malko. Celălat dădu din cap.

— Nu, pe nimeni, dar...

— O.K., mulțumesc.

Malko se afla deja în ascensor. Apăsă pe butonul pentru garaj. Zece secunde mai târziu, se opri la subsol. În afară de mașini nu văzu pe nimeni. Privi în direcția ieșirii și zări silueta unei gărzi înarmate ce se profila în fața ieșirii.

Mesajul lui Janet fusese executat.

Deci, Leonid Volodia se afla în interiorul imensului garaj ce ocupa toată suprafața ambasadei. Întorcându-se, căută să se orienteze pentru a vedea unde ducea scara de serviciu.

* * *

Leonid Volodia aștepta într-un intrând unde se depozitau bidoane vechi; cu mâinile crispate pe „Venus", cu inima bătându-i puternic. Împărțit între disperare și ură, Volodia fusese trădat de cei pe care-i servise orbește și pentru care pierduse totul. Acum știa că nu-l mai putea atinge pe Nicolas Silverman, că va fi prins la Londra, mai devreme sau mai târziu, fără să aibă protecția C.I.A.-ului.

Se afla încă în culoar când Janet începuse să urle.

Deodată, tresări. La vreo zece metri de el, butonul luminos al ascensorului se aprinse. Rămase nemișcat, îndreptând arma spre ușa ascensorului. Ascensorului coborî. Volodia ridică cele șase țevi ale mitralierei.

Ușa se deschise și apăru o tânără care se întoarse spre stânga, îndreptându-se către mașina ei.

Leonid Volodia privi fericit ușa ascensorului. Dacă reușea să urce la vreun etaj, ar fi putut lua, probabil, un ostatec și s-ar fi strecurat prin Upper Brook Street. Dar trebuia să acționeze cu multă rapiditate, înainte ca altcineva să cheme ascensorul.

Cu o săritură bruscă, ieși din intrând, traversă rapid spațiul deschis. Ajunse la ușă, o deschise, dar rămase imobilizat, cuprins de o amețeală bruscă. Nu putea să intre într-o cabină atât de mică, îi era imposibil, îi era prea frică. Cu mâna crispată pe mâner, rămase acolo, cu fruntea acoperită de o sudoare rece, repetându-și în gând că trebuie să intre în ascensor; dar picioarele-i refuzau să se miște.

Stătea cu arma în mână.

— Volodia!

Strigătul îl readuse la realitate. Lăsă ușa ascensorului, se întoarse total, cu mâna crispată pe mitralieră, căutându-și adversarul. Gata să-l șfâșie.

Nici o ființă nu putea rezista mitralierei sale dragi „Venus".

* * *

Malko zări silueta care fugea în penumbră și își ridică pistolul. Bărbatul se oprise în fața cabinei ascensorului, fără să intre, de parcă ar fi ezitat. Lumina interioară a cabinei făcea vizibile capul chel și sprâncenele groase, negre, pe care le zărise deja la Annabel's, în seara în care Nicolas Silverman se aflase la un pas de moarte.

Era Leonid Volodia. Omul care tocmai îl ucisese sălbatic pe Pat Davis, comanditarul lui. Malko zări o mitralieră scurtă în mâna lui dreaptă: „Venus", arma înspăimântătoare pusă la punct de Theodore Ward.

Malko înaintă în vârful piciorelor, vreo doisprezece metri. Silueta rusului se decupa în lumină ca o umbră chinezească. Malko nu înțelegea de ce Volodia nu intrase în ascensor. Avu un moment de ezitare, cu degetul pe trăgaci.

Fraza lui Sir Bradley îi reveni în minte:

„Nachrichtendienst ist Herrendienst".

Exista o șansă la un milion ca Volodia să se predea. Dar totuși, Malko strigă:

— Volodia!

Mișcarea adversarului său fu atât de rapidă, încât abia avu timpul necesar să se arunce în spatele unui stâlp de ciment.

Deodată se auzi un urlet metalic asemănător cu cel al ferăstrăului care taie metalul. Totul dură o fracțiune de secundă. Parbrizul mașinii vecine se volatiliză și zeci de bucăți de tablă zburară în jur.

Instinctiv, Malko întinse brațul și apăsă pe trăgaciul pistolului. Patru gloanțe porniră unul după altul, cu un zgomot imperceptibil în comparație cu arma lui Leonid. Volodia părea țintuit de ușa ascensorului. Se clătină; apoi o jerbă de scântei țâșniră din cele șase țevi ale mitralierei „Venus", dar de data asta gloanțele transformară în bucăți cimentul palfonului.

Leonid Volodia se ghemui, mitraliera îi căzu din mână, pe ciment, cu un zgomot metalic și în garaj se lăsă o liniște de mormânt.

Malko înaintă cu pistolul îndreptat spre silueta îngrămădită, din fața lui.

Auzi pe cineva care fugea, venind dinspre ușă. Leonid Volodia zăcea, în fața ascensorului în care voise să intre, cu privirea fixă, cu trăsăturile greoaie ale feței crispate. Sprâncenele negre și groase îi dădeau un aer mefistofelic. Unul dintre gloanțele trase de Malko îi traversase gâtul, alte două îl loviseră în piept, ucigându-l pe loc. Chiar și mort, cu sprâncenele-i groase, Volodia părea impresionant.

Timp de o fracțiune de secundă, Malko se întrebă dacă nu era Volodia cel care avea dreptate, și dacă nu cumva el, Malko, se înșelase. Dar nimeni nu putea răspunde încă la această întrebare. Și nu se va ști cu adevărat, niciodată, cine de la C.I.A. dăduse ordinul de a-l lichida pe Silverman, în numele unei rațiuni de stat. Ținând cont de simțul ierarhic al lui Pat Davis, această persoană se află, desigur, la un înalt nivel.

Se va afla, poate, într-o zi, prin bunăvoința vreunei comisii de anchetă. Sau poate dosarul va zăcea într-un dulap ca multe altele.

Acum, Nicolas Silverman putea să plece liniștit la Moscova. Să ajute la destinderea relațiilor sau să pregătească războiul.

Leonid Volodia își dusese lupta până la capăt. Malko se aplecă și îi închise pleoapele peste ochii negri, mari, cu privirea fixă.

* * *

— Domnule Linge? Sunteți căutat la telefon de Ambasada sovietică de domnul Vladimir Suslov — spune că este urgent.

— Dați-mi-l, spuse Malko. Am vești bune pentru el.

Malko stătea în biroul lui Janet unde se instalase de o oră în compania numărului doi al C.I.A. la Londra, a diferiților funcționari ai ambasadei americane și a polițiștilor de la Special Branch al Scotlad Yard-ului. Toată lumea fusese de acord de a furniza presei o versiune din care lipsea durerosul incident care făcuse doi morți, dintre care unul era șeful stației de emisie C.I.A., la Londra.

Înainte de a fi chemată poliția, gărzile recuperaseră mitraliera „Venus" și o puseseră sub cheie.

Malko luă receptorul.

— Domnule Suslov, spuse el în rusește, am o veste bună pentru dumneavoastră.

— Iar eu am una rea, spuse sovieticul.

După tonul vocii lui Suslov, Malko simți că era ceva serios.

— Volodia a murit, anunță el. Dar, ce s-a întâmplat?

— Nicolas a luat-o razna, spuse Vladimir Suslov. S-a închis într-o cameră și refuză să deschidă. De o oră vorbește la telefon cu Pamela Rice.

— Nu ar fi pentru prima oară, remarcă Malko. Acum, că Volodia a murit, poate să rămână câteva zile la Moscova.

— Nu cred că este cazul, spuse Suslov. A luat cu el în cameră conținutul bombei infernale din avion: cianură de potasiu și acid sulfuric.

* * *

Fațada din piatră gri, acoperită de iederă a Ambasadei sovietice, semăna mai mult ca niciodată cu o cetate veche. Imediat ce se apropie de poarta roșie pe care era instalată o cameră de televiziune, aceasta se deschise și apăru un funcționar rus.

— Dl. Linge? întrebă el. Tovarășul Suslov vă așteaptă.

Viteza cu care acesta îl conduse pe Malko pe vastul culoar, spunea mai mult decât orice comentariu. Vladimir Suslov era prăbușit într-un fotoliu de piele, cu fața tensionată, cu ochii încercănați. Se ridică cu vioiciune, văzându-l pe Malko.

— Veniți, spuse el. De câteva minute a terminat de vorbit la telefon.

— Ce spunea?

Rusul dădu din cap.

— Prostii. Că o iubește și vrea să o ia de soție... Dacă nu, el nu mai are pentru ce trăi...

— Și ea?

— Ea l-a trimis la dracu! I-a spus că nu vrea să rămână cu un singur bărbat, că l-a înșelat întotdeauna. Dacă ar rămâne cu el, l-ar înșela în continuare și că nu este făcută pentru el.

— A vorbit de cianură?

— Nu.

— Ea știe unde se află Nicolas, acum?

— Da, cred că da.

— Dați-mi un telefon.

Sovieticul îl împinse într-un birou.

— Aici.

Malko formă numărul de telefon al Pamelei Rice. Dar aceasta nu răspunse. Lăsă telefonul să sune de vreo zece ori și apoi îl închise.

— Veniți, spuse Suslov.

La capătul culoarului, Malko îl văzu pe Milton Brabeck făcând de pază în fața unei uși închise, cu fața încordată. Cum îl văzu pe Malko, se repezi spunându-i:

— Trebuie să deschidă, spuse el. Vorbiți dumneavoastră cu el. Mie nu vrea să-mi răspundă.

— Nicolas, strigă el, sunt eu, Malko! Deschideți!

Nici un răspuns. Malko așteptă câteva secunde interminabile. Apoi îi veni o idee.

— Puteți să-l sunați la telefon? îl întrebă pe Suslov.

— Bineînțeles, prin centrală, răspunse sovieticul. Veniți.

Treizeci de secunde mai târziu, sovieticul îi întinse lui Malko un telefon.

— Sună, spuse Malko.

Malko își lipi receptorul de ureche. La al doilea apel, Nicolas ridică receptorul și vocea lui spuse un „alo" îngrijorat.

— Eu sunt, spuse Malko.

— Ce doriți?

Vocea lui Nicolas Silverman își pierduse toată vlaga.

— Să deschideți, spuse Malko.

— Pamela vă iubește, spuse Malko cu o voce stăruitoare. Este în drum spre dumneavoastră pentru a vă spune chiar ea acest lucru. Dar îi este teamă de ea însăși.

Trebuia cu orice preț să vorbească cu el, să-l mintă chiar, pentru a păstra contactul. Urmă un moment de liniște, apoi Nicolas spuse cu aceași voce vlăguită.

— Nu este adevărat. Mi-a spus că pot să fac ce vreau; n-o interesează persoana mea. Regret că v-am făcut aceste

necazuri. Se auzi o pocnitură seacă. Nicolas închisese telefonul.

Malko se năpusti afară din birou.

— Spargeți ușa, strigă el. Repede.

Doi ruși se și năpustiră cu un topor spre ușă, ajutați de Milton Brabeck. În câteva secunde, ușa zbură în bucăți. Milton îi dădu o ultimă lovitură cu piciorul.

Malko îl dădu la o parte pentru a intra primul. Îl zări pe Nicolas așezat într-un fotoliu, cu fața spre ei, în fundul camerei. La picioarele lui se afla o scrumieră în care se găsea un praf gri. În mâna dreaptă, ținea una din fiolele pe care Malko le scosese din bomba infernală.

Văzându-l pe Malko, texanul se strâmbă într-un soi de zâmbet și deschise mâna dreaptă. Fiola căzu în scrumieră și se sparse imediat. Un fum ușor se ridică din scrumieră. Nicolas Silverman se aplecă înainte, ca și cum ar fi vrut să se ridice, dar rămase cu fața aplecată deasupra scrumierei.

Malko îl văzu în mod distinct, inspirând vaporii care urcau în gura-i deschisă. Malko se opri: un miros de migdale amare îi pătrunse în nări.

Nicolas Silverman tresări puternic pentru ultima oară. Ca și cum ar fi vrut să se smulgă din fotoliu, dar rămase în aceeași poziție, inspirând vaporii mortali de acid cianhidric...

Malko îl opri pe Milton Brabeck care voia să înainteze.

— Dați-vă înapoi, spuse el.

Gazul putea să-i omoare pe toți cei care s-ar fi apropiat de texan.

Oricum, nu mai era nimic de făcut pentru american. Horcăia deja, asfixiat. În câteva secunde cianura acționase asupra hemoglobinei din sânge.

Nicolas Silverman căzu cu fața peste scrumieră, zguduit de un spasm violent.

Malko se dădu înapoi, privindu-l pe Vladimir Suslov, care la rându-i privea toată scena înnebunit de groază.

Malko îl împinse pe Suslov în culoar.

— Nu mai putem face nimic, spuse el.

Rusul se lăsă tras, năucit de ceea ce văzuse. Malko fu cuprins de un acces violent de tuse și simți nevoia bruscă să

respire aer curat. Camera în care Nicolas Silverman se otrăvise dădea într-o terasă mare. Malko se repezi pe terasă și respiră aerul umed și proaspăt din Kensington Palace Garden.

Era trist, tulburat și dezgustat. Cu titlu postum, Leonid Volodia câștigase totuși lupta.

Zgomotul unei mașini care frână brusc pe aleea din față îl făcu să-și plece privirea.

Pamela Rice țâșni din enorma sa mașină, Rolls Royce-ul bordo, expunându-și involuntar, datorită fustei despicate, picioarele sale lungi, senzuale și începu să fugă înnebunită spre poarta ambasadei. Pamela ridică deodată ochii și-l zări pe Malko nemișcat, pe terasă; îi întâlni privirea și se opri brusc.

— Nu!

Strigătul ei sălbatic, strident și disperat, răsună dureros în urechile lui Malko.

Tehnoredactare computerizată: ***Cătălina Andrei***
Publicitate: ***Nelu Georgescu*** *(312.47.77)*

Tiparul executat sub comanda nr. 408

Compania Națională a Imprimeriilor
„CORESI" S.A. București
ROMÂNIA